

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\K\King W\Warhammer - Vlčí jezci.PDB

PDB Name: Vlčí jezci.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.2.2005
Modification Date: 24.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VLČÍ JEZDCI
Editor
DAVID PRINGLE

VLČÍ JEZDCI
(WOLFRIDERS)
Vydává Polaris spojené vydavatelství
s povolením GAMES WORKSHOP Ltd.
Copyright (c) 1992 GAMES WORKSHOP Ltd.
Všechna práva vyhražena.

Toto dílo obsahuje kresby, obrazy a značky,
na něž má vlastnická práva Games Workshop Ltd.
Použito s povolením GAMES WORKSHOP Ltd.
ISBN 80-901292-3-4

VLČÍ JEZDCI
Editor
DAVID PRINGLE
VLČÍ JEZDCI
(Wolf Riders)
William King . 7
TILEÁNSKÁ KRYSA
(The Tilean Rat)
Sandy Mitchell. 49
YREMSKÝ FANTÓM
(The Phantom of Yremy)
Brian Craig 71
KŘÍK BESTIE
(Cry of The Beast)
Ralph T. Castle 99
V ŠEDÝCH HORÁCH ZLATO NENÍ
(No Gold in The Grey Mountains)
Jack Yeovil 120
HVĚZDNÉ KLADIVO
(The Hammer of The Stars)
Pete Garratt 143
VELKÝ PULGŮV CIRKUS
(Puig's Grand Carnival)
Simon Ounsley 167
CESTA HLEDAČE ČARODĚJNIC
(The Way of The Witchfinder)
Brian Craig 207

VLČÍ JEZDCI
William King

VLČÍ JEZDCI

William King

"Přisahám, pánové, opravdu nechci vyvolávat žádné sváry," řekl Felix Jaegar upřímně. Široce rozpráhl prázdné ruce.

"Jenom nechtě tu dívku na pokoji. To je jediné, co od vás chci."

"Jenom nechtě tu dívku na pokoji," napodobil ho výsměšně jeden z nich vysokým, šišlavým hlasem. Felix přelétl pohledem vnitřek obchodu, hledaje podporu u ostatních. Několik mužů v těžkých horalských kožích na něj pohlédlo podnapilýma očima. Majitel obchodu, vysoký, štíhlý muž s hladce učešnými vlasy se odvrátil a začal stavět láhve a konzervy na hrubě otesané dřevěné police. Jiní hosté tam nebyli.

Jeden z lovců, mohutný muž, se k němu hrozivě naklonil. Felix zahlédl drobtý sádla přilepené v jeho vousech. Když traper otevřel ústa, aby promluvil, přerazil pach levné kořalky smrad ze žluklého medvědího sádla, používaného v horách jako palivo. Felix pokrčil nos.

"Hej, Hefe, zdá se mi, že tady máme městského hošánka," řekl lovec. "Moc pěkně mluví."

Muž, kterého nazval Hefem, vzhlédl od stolu, ke kterému tiskl vzpouzející se dívku.

"Jo, Larsi, mluví skutečně pěkně a má takové hezké zlaté vlásy, jako obilí. Skoro bych si ho spletl s ženskou."

"Když se vracím z hor, líbí se mi všechno. Víš, co ti řeknu? Nech si tu holku! Já si vezmu toho hezkého hošánka."

Felix cítil, jak červená. Začínal dostávat zlost. Zkusil ji zakrýt úsměvem. Pokud to půjde, chtěl se vyhnout problémům.

"Ale pánové, nechtě toho. Raději mě nechtě, abych vám objednal rundu."

Lars se otočil k Hefovi a rozesmál se. "A ještě má peníze. Dnes mi štěstí nějak přeje."

Hef se hloupě pousmál. Felix se zmateně rozhlédl kolem, když se k němu mohutný muž začal přibližovat. Ztraceně, kam zmizel Gotrek? Proč ten trpaslík není nikdy po ruce, když ho potřebuje? Otočil se k Larsovi. "V pořádku. Promiňte, že jsem se do toho zamíchal. A teď mi pánové dovozte, abych vás opustil."

Všiml si, že se Lars nechal ukolébat a přestává být tak bdělý. Pustil si ho ještě blíž. Když lovec roztáhl zešířena ruce, jako by ho chtěl obejmout, Felix rychle vykopl koleno. Trefil Larse přímo do podbřišku. Vzduch z něj vyletěl jako z kovářského měchu. Zlomil se v pase. Felix ho chytil za vousy a strhl ho dolů, ke svému kolenu.

Uslyšel třesk lámajících se zubů a traperova hlava odskočila dozadu. Lars se svalil na podlahu, lapal po dechu a držel se za podbřišek.

"U Taala, co se děje?" zeptal se Hef. Další z lovců udeřil Felixe. Síla úderu odhodila Jaegara na druhý konec světnice a vrhla ho na stůl. Převrátil korbel s pivem, který na něm stál.

"Promiňte," řekl majiteli piva. Popadl stůl a chtěl ho zvednout, aby ho hodil na útočníka. Napnul všechny síly, až si myslel, že mu prasknou svaly v těle.

Opilec na něj pohlédl a usmál se: "Tohle se ti nepodaří. Je přibitý k podlaze, právě kvůli rvačkám."

"Díky, žeš mě varoval," odsekl Felix. Někdo ho chytil za vlasy a udeřil mu hlavou o okraj stolu. V lebce mu vybuchla bolest a před očima se mu roztančily jiskřičky. V obličejí ucítil něco vlhkého. Krvácím, pomyslel si, ale hned si uvědomil, že je to jenom rozlité pivo. Jeho hlava znovu udeřila do stolu. Jakoby z velké dálky uslyšel zvuk přibližujících se kroků.

"Přidrž ho, Kelle. Trochu si s ním pohrajeme za to, co provedl Larsovi." Poznal Hefův hlas.

Zoufale udeřil loktem dozadu a zabodl ho plnou silou do Kellových tvrdých břišních svalů. Stisk v jeho vlasech trochu povolil. Vytrhl se a otočil, aby stanul čelem k útočníkům. Hmatl kolem sebe pravou rukou, hledaje korbel od piva.

Jakoby skrz mlhu viděl přibližující se lovce. Dívka vyběhla z místnosti. Felix uviděl, jak se za ní zavírají dveře a uslyšel její volání o pomoc. Hef vytáhl nůž, který měl za pasem. Felixovy prsty nahmataly ucho korbele. Švihl s ním a trefil Kella přímo do obličejí. Traper se zachvěl, ale pak jenom vyplivl krev a znovu se s hloupým úsměvem vrhl na Felixe.

Ocelově tvrdé prsty uchopily Jaegara za loket a přinutily ho pustit korbel. Přes zoufalý odpor mu mnohem silnější Kell kroutil paži dozadu. Smrad medvědího sádla a nemytého těla ho přiváděl k mdlobám. Zavrčel a zkoušel se osvobodit, ale jeho snaha byla marná.

Něco ostrého se dotklo jeho hrdla. Podíval se dolů. Hef mu přitiskl na ohryzek ostří dlouhého nože. Felix ucítil pach dobře naolejované oceli a uviděl vlastní krev, jak stéká po ostří. Znehybněl. Jestli se Hef pohne, vydá se na cestu do Morrova království.

"To bylo velice nerozumné, chlapče," řekl Hef. "Starý Lars chtěl jenom ukázat trochu citu a ty jsi mu vyrazil zuby."

Copak myslíš, že teď s tebou my, jeho přátelé, provedeme?"

"Zabij toho všivého mazánka," zasyčel Lars. Felix cítil, jak mu Kell ještě více ohýbá ruku za záda, až mu téměř povolil kloub. Vykřikl bolestí.

"Myslím, že s tebou uděláme právě tohle," potvrdil Hef.

"To nemůžete," řekl obchodník stojící za barem. "To by byla vražda."

"Drž hubu, hlupáku," řekl Hef. "Kdo se tě na to ptal?"

Felix cítil, že to myslí vážně. Ovládla je alkoholem probuzená touha po násilí a měli chuť zabítel. Felix jim jen poskytl vhodnou záminku.

"Už dávno jsem nezabil tak pěkného hošánka," řekl Hef a přitiskl nůž trochu silněji. Felix se bolestí zašklebil. "Budeš prosit, hošánku? Budeš žebrot o život?"

"Táhni k čertu," odsekl Felix. Chtěl si odplivnout, ale v ústech měl sucho. Kolena se mu podlamovala a celý se chvěl. Zavřel oči.

Teď už nejí tak společenský, co, městský hošánku?" Felix slyšel smích deroucí se z Kellova hrdla. Co je tohle za místo, kde mám zemřít, prolétlo mu bezvýznamně hlavou. Nějaká zapadlá putyka v šedých horách. Ucítil závan mrazivého vzduchu a uslyšel zvuk otevíraných dveří.

"První, kdo mu ublíží, zemře na místě," řekl hluboký hlas připomínající svým zvukem skřípot kamene o kámen. "Dalšímu

se budu věnovat trochu déle."

Felix otevřel oči. Nad Hefovým ramenem uviděl Gotreka Gurnissona, Zabijáka trollů. Trpaslík stál ve dveřích a jeho silná postava zaplnila celou šířku jejich rámu. Byl veliký jako devítiletý chlapec, ale svaly se vyrovnal dvěma silným mužům. Světlo z pochodně osvětlovalo podivné tetování, pokrývající celé jeho tělo, a měnilo jeho oční důlky v temné jeskyně, ve kterých svítily šílené oči.

Hef se rozesmál a potom řekl, aniž obrátil hlavu: "Zmiz, cizinče, nebo se o tebe postaráme, až skončíme s tvým přítelem."

Felix ucítil, že stisk ruky, která ho svírala, povolil. Kell za jeho zády ukázal prstem na dveře.

"Tak co?" zeptal se Gotrek a vstoupil do místnosti potřásaje hlavou, aby shodil sníh z mohutné kšice zrzavě zbarvených vlasů. Řetěz, visící od jeho nosu k pravému uchu, zachřestil. "Než to s tebou skončuji, budeš zpívat tenoučce, jako vykastovaný elf."

Hef se znovu rozesmál a otočil se ke Gotrekovi. Smích mu uvízl v hrdle a změnil se v dusivý kašel. Z tváře mu zmizela barva a zbledl jako mrtvola. Gotrek se na něho zašklebil a přitom odkryl mezery po chybějících zubech. Přejel prstem po ostří velké sekery se dvěma břity, kterou svíral v pěsti velikosti šunky. Z ostří kapala krev. Nůž vypadl Hefovi z ruky na podlahu.

"Nechci se hádat," řekl Hef. "V žádném případě se nehádám se Zabijákem trollů."

Felix se mu vůbec nedivil. Žádný člověk se zdravými smysly by nikdy nezkřížil cestu členu té osudné sekty zuřivých bojovníků, dychtících po zabíjení. Gotrek na něj jen vztekle pohlédl a lehce poklepal topůrkem sekery o podlahu. Felix využil příležitosti a vzdálil se od horalů co možná nejvíc.

Hef začal zřetelně propadat panice. "Poslyš, nechceme vyvolávat žádné spory. Jenom jsme žertovali."

Gotrek se zle zasmál. "Váš smysl pro humor se mi líbí. Myslím, že se sám trochu pobavím."

Zabiják trollů vykročil k Hefovi. Felix uviděl, jak se Lars vzpomatoval a začal couvat ke dveřím. Gotrek mu vši silou přišlápl botou ruku a Felix se zachvěl, když uslyšel křupot kostí. Tohle pro Larse nebyla šťastná noc, pomyslně si.

"Kam si myslíš, že jdeš? Raději tu zůstaň se svými přáteli. Dva na jednoho to není moc spravedlivý poměr sil."

Hef se úplně zlomil. "Nezabíjej nás," začal prosit. Kell se odsunul blíž k Felixovi. Gotrek přešel doprava a stanul před Hefem. Ostří jeho sekery se opřelo o traperovo hrdlo. Runy v oceli se ve světle pochodní rudě leskly.

Gotrek pomalu zakroutil hlavou. "Co se to s vámi děje? Jste tu tři. Připadalo vám, že to bylo právě tak dost na jediného muže. A teď máte strach?"

Hef strnule přikývl, vypadal, jako by se chystal rozbřechet. Felix viděl v jeho očích pověřivý strach před trpaslíkem. Vypadal, že za chvíli omdlí.

Gotrek ukázal na dveře. "Vypadněte," zavrčel. "Neposkvrním svou sekeru krví takových zbabělců, jako jste vy."

Trapeři začali couvat ke dveřím. Lars ošklivě kulhal. Felix si všiml, že se dívka vrátila a teď se odsunula stranou, aby je propustila. Zavřela za nimi dveře.

Gotrek vztekle pohlédl na Felixe. "Copak si nemůžu ani na chvíli odskočit, aby ses mezitím nenamočil do nějakých problémů?"

"Možná bych tě měl vyprovodit," řekl Felix, dívaje se zblízka na dívku. Byla malá a štíhlá, její tvář by vypadala obyčejně, kdyby v ní neměla velké, tmavé oči. Zahalila se těsněji do pláště z hrubé sudenlandské vlny a přitiskla si k prsům uzlíček, který koupila v krámě. Nesměle se na ucho usmála. Úsměv úplně změnil její bledou, vyhladovělou tvář, pomyslně si Felix, dodal jí půvab.

"Snad ano, pokud ti to nebude vadit."

"Samozřejmě že ne," odsekl. "Možná, že se ti lotři tady ještě stále potulují."

"Pochybují. Tvůj přítel je asi pořádně vystrašil."

"Tak mi dovol, abych ti pomohl s těmi bylinami."

"Moje paní mi poručila obstarat právě tyhle. Přinášejí úlevu při omrzlinách. Budu se cítit jistěji, když je ponesu sama."

Felix pokrčil rameny. Vyšli do mrazivého vzduchu a od úst jim v obláčkách odlétala pára. Na nočním nebi se tyčily šedé hory jako obří. Světlo obou měsíců se odráželo od jejich sněhem pokrytých štítů, které vypadaly jako ostrovy na nebi, plynoucí nad mořem stínů.

Kráčeli ubohým městečkem tvořeným chatrčemi, které obklopovaly obchody. V dálce viděl Felix světla, slyšel bučení dobytka a tlumený klapot koňských kopyt. Kráčeli směrem k tábořišti, do kterého přicházelo stále více lidí.

Výhublí vojáci s propadlými obličejí, oblečení do roztrhaných halen se znakem vlka s vyceněnou mordou, doprovázeli vozy, které tahali hubení volí. Pozorovali je unavení vozkové v selských šatech. Ženy sedící mezi nimi byly zahaleny šálami a šátky na hlavách jim zakrývaly obličej. Občas se zezadu z vozů vykláněly děti a dívaly se na Felixe s dívkou.

"Co se děje?" zeptal se Felix. "Vypadá to, jako by se stěhovala celá vesnice." Dívka pohlédla na vozy a potom zpátky na Felixe.

"Jsme poddaní Gottfrieda von Diehla. Putujeme s ním do vyhnanství, do zemí Hraničního knížectví."

Felix se zastavil, aby pohlédl na cestu k severu. Přijížděly další vozy a mezi nimi kráčeli otrhaní pěšáci, kteří tiskli své hubené vaky, jako by obsahovaly zlato celé Arábie. Felix zavrtěl nechápavě hlavou.

"Museli jste projít Průsmkem černého ohně," řekl. On a Gotrek přišli starou trpasličí stezkou pod horami. "A teď je příliš pozdní roční období na takovou cestu. Už začínají první sněhové bouře. Průsmek je přístupný pouze v létě."

"Našemu pánovi přikázali opustit Císařství ještě před koncem roku." Otočila se a vstoupila mezi vozy, které byly postaveny tak, aby je aspoň trochu ochránily před větrem. "Vyrázili jsme v pravý čas, ale zdržel nás celý řetěz nešťastných nehod. V průsmku na nás spadla lavina. Ztratili jsme hodně lidí."

Odmlčela se, jako by vzpomínala na nějaké osobní neštěstí. "Některé lidé říkají, že je to kletba von Diehla a baron prý

před ní nikdy neuteče."

Felix šel za ní. Nad ohništi viselo několik kotlíků. Byl tam také jeden velký kotel, nad kterým se vznášela pára. Dívka na něj ukázala.

"To je kotel mé paní. Čeká na byliny."

"Tvoje paní je čarodějnice?" zeptal se Felix. Podívala se na něj vážně.

"Ne, pane. Je kouzelnice s dobrými doporučeními, učila se v samotném Middenheimu. Radí baronovi ve věcech magie."

Dívka přistoupila ke schůdkům velkého obytného vozu, pokrytého magickými znaky, a začala vystupovat po jeho schůdcích. Zastavila se s rukou na klice a pohlédla na Felixe.

"Děkuji ti za pomoc," řekla.

Předklonila se a políbila ho na tvář, potom se otočila, aby otevřela dveře. Felix ji zadržel, položil jí jemně ruku na rameno.

"Ještě okamžik," řekl. "Jak se jmenuješ?"

"Kirsten," odpověděla. "A ty?"

"Felix. Felix Jaegar."

Než zmizela uvnitř vozu, znovu se na něho usmála. Felix zůstal stát lehce omámen a díval se na zavřené dveře. A potom, s pocitem, jako by se vznášel ve vzduchu, zamířil zpátky do krámu.

"Zešílel jsi?" zasyčel Gotrek Gurnisson. "Chceš cestovat s nějakým prokletým baronem a jeho chátrou? Už jsi zapomněl, proč jsme sem přišli?"

Felix se rozhlédl, jestli je někdo nepozoruje. Nebylo to příliš pravděpodobné, pomyslel si. Svá piva si odnesli do nejtěmnějšího kouta hostince. Několik opilců chrápal na stolech, opření o své zkřížené ruce, a ponurý pohled trpaslíka držel případné zvědavce v uctivé vzdálenosti.

Felix se spiklenecky předklonil kupředu. "Poslouchej, jak to všechno sedí. Míříme přece přes Hraniční knížectví a oni také. Bude to bezpečnější, když pojedeme společně s nimi."

Gotrek na něj hrozivě pohlédl. "Chceš tím snad říct, že mám strach z nebezpečí, která nás na téhle cestě můžou potkat?"

Jaegar zakroutil hlavou. "Ne. Chci jenom říct, že bychom mohli mít lehčí cestu, a navíc můžeme dostat zapláceno za naše služby, pokud si nás baron najme jako žoldnéře."

Gotrek se rozzářil, když slyšel o penězích. Všichni trpaslíci jsou v hloubi srdce chamtiví, pomyslel si Felix. Gotrek nad tou možností chvíli uvažoval, potom ale zakroutil hlavou.

"Ne. Jestliže byl ten baron odsouzen do vyhnanství, je zločinec a nepoloží ruce na mé zlato."

Naklonil hlavu a rozhlížel se kolem s lstivostí paranoika.

"Poklad je náš, můj a tvůj. Hlavně můj, samozřejmě, protože já víc bojuji."

Felix se málem rozesmál. Nebylo nic horšího než trpaslík, který propadl záchvatu zlaté horečky.

"Gotreku, my přece nevíme, jestli vůbec nějaký poklad existuje. Všechno, co máme, jsou slova nějakého starého zlatokopa, který tvrdil, že viděl ztracený poklad Údolí osmi štítů. Faragrim si většinou nedokázal vzpomenout ani na své vlastní jméno."

"Faragrim byl trpaslík, človíčku. A trpaslík nikdy nezapomíná na zlato, které viděl. Víš, v čem spočívají problémy s vámi, lidmi? Nemáte žádnou úctu ke starším. Mezi mými lidmi je Faragrim váženým mužem."

"Pak se není co divit, že tvůj lid má pořád problémy," zamručel Felix.

"Co říkáš?"

"Nic. Odpověz mi jenom na jednu otázku. Proč se Faragrim sám pro poklad nevrátil? Měl na to osmáct let."

"Protože byl ve finančních záležitostech opatrný..."

"Chtěl jsi říct, že byl lakomý."

"Mysli si, co chceš, človíčku. Byl zmrzačen strážcem. A nemohl najít nikoho, komu by věřil."

"Proč to potom řekl právě tobě?"

"Chceš snad říct, že nejsem hoden důvěry?"

"Ne. Jenom jsem chtěl naznačit, že se tě pokoušel zbavit, chtěl, abys vypadl z jeho hospody. Myslím, že si vymyslel tu smyšlenou historku o největším pokladu na světě střeženém největším trollem, jaký kdy byl, protože věděl, že se na to nachytáš. Věděl, že díky tomu se ocitneš na sto mil daleko od jeho pivnice."

Gotrekovy vousy se naježily a trpaslík vztekle zavrčel. "Nejsem až tak hloupý, člověče. Faragrim přísahal na vousy všech svých předků, že to je pravda."

Felix si povzdechl. "Chceš snad říct, že ještě žádný trpaslík neporušil přísahu?"

"No, občas se to stává - velice zřídka," přiznal Gotrek. "Ale téhle věřím."

Felix viděl, že to nemá smysl. Gotrek chtěl, aby ten příběh byl pravdivý, a proto tedy musel být pravdivý. Připomíná mi zamilovaného, pomyslel si Felix, který není schopen postřehnout nedostatky své milé, protože je zakrývá stěnou vlastních iluzí. Gotrek si hladil vousy a díval se před sebe, pohroužen do snů o pokladu, střeženém trollem. Felix se rozhodl zahrát trumfovou kartu.

"Navíc bychom nemuseli jít pěšky," oznámil.

"Cože?" zabručel Gotrek.

"Pokud se přidáme k baronovi, budeme si moci dopřát jízdu vozem. Pořád sis stěžoval, že tě bolí nohy. Teď máš šanci, aby si odpočinuly."

"Jenom si pomysli," dodal svůdně. "Zaplatí nám a ještě si budeš šetřit nohy."

Gotrek se znovu zamyslel. "Vidím, že od tebe nebudu mít pokoj, dokud s tebou nebudu souhlasit. Dobře, souhlasím, ale pod jednou podmínkou."

"Jakou."

"Nebudeme hovořit o cíli naší cesty. S nikým."

Felix souhlasil. Gotrek naježil obočí a chytře na něho pohlédl.

"Nemysli si, človičku, že nevím, proč tak naléháš na to, abys putoval s baronem."

"Co tím chceš říct?"

"Zamiloval ses do té dívky, kterou jsi vyprovázal, že mám pravdu?"

"Ne," zavrčel Felix. "Jak tě to napadlo?"

Gotrek se hlasitě rozesmál a probudil tak několik dřímajících opilců.

"Tak proč jsi zčervenál jako řepa, človičku?" zakřičel i vítězoslavně.

Felix zaklepal na dveře obytného vozu, ve kterém měl najít velitele baronových oddílů.

"Vstupte," uslyšel. Otevřel dveře a do nosu mu udeřil smrad z medvědího sádla. Sáhl na rukojeť meče.

Uvnitř vozu se tlačilo pět mužů. Tři z nich Felix poznal - byli to trapeři, s kterými se porval včera večer. Kromě nich tu byl ještě mladík s příjemným vzezřením, bohatě oblečený a na krátko ostříhaný jako šlechtic. Poslední byl vysoký, mohutný muž, oblečený do kozlí kůže. Byl opálený a neměl víc než třicet let, ačkoliv měl prošedivělé vlasy. Na zádech mu visel toulec se šípy s černým opeřením a vedle jeho ruky ležel silný, dlouhý luk. Mezi oběma muži byla patrná rodinná podoba.

"To je ten parchant," řekl Lars skrz chybějící zuby. Oba muži si vzájemně vyměnili pohledy.

Felix je pozorně sledoval. Prošedivělý muž si ho prohlédl hodnotícím pohledem.

"Takže ty jsi ten mladík, který vyrazil zuby jednomu z mých velitelů," promluvil.

"Jednomu z vašich velitelů?"

"Ano. Manfred a já jsme je nedávno najali, aby nás doprovázeli přes nížiny, podél Hřmící řeky."

"Vždyť jsou to horalové," řekl Felix, aby získal čas, a přitom uvažoval, jak velké problémy na sebe přivolal.

"Ano, jsou to lovci," odpověděl dobře oblečený mládenec, se vzdělaným aristokratickým přízvukem. "Když loví zvěř, toulají se i po nížinách."

Felix rozložil ruce. "To jsem nevěděl."

"Co chceš?" zeptal se šedovlasý muž.

"Hledám práci jako žoldněř. Chtěl jsem hovořit s velitelem baronových oddílů."

"To jsem já," odvětil prošedivělý muž. "Dieter. A také baronův hlavní lovcí, správce lesů a sokolník."

"Pro mého strýce teď nastaly těžké časy," řekl mládenec.

"To je Manfred, synovec a dědic Gottfrieda von Diehla, barona Vennlandského markrabství."

"Bývalého barona," opravil ho Manfred. "Hraběnka Emmanuella uznala za vhodné poslat mého strýce do vyhnanství a zbavit nás majetku, aniž se zajímala o skutečné viníky."

Povšiml si Felixova udiveného pohledu a dodal: "Náboženské neshody, rozumíte? Moje rodina pochází ze severu a patří k vyznavačům Ulrica. Všichni naši sousedé jsou jižany a vyznavači Sigmara. V nynějších netolerantních časech to je dostačující záminka, aby si mohli přivlastnit naše pozemky. A protože jsme příbuzní hraběnky Emmanuely, byli jsme jen odsouzeni do vyhnanství za rozpoutání války."

Felix znechuceně zakroutil hlavou. "Císařská politika, co?"

Dieter pokrčil rameny. Otočil se k horalům. "Počkejte venku," poručil. "Musíme projednat záležitost s panem...?"

"Jmenuji se Jaegar. Felix Jaegar."

Trapeři prošli kolem něj. Lars obdařil Felixe pohledem plným nenávisti. Jejich oči se na chvíli střetly, a potom lovci zmizeli, zanechávající za sebou ve vzdechu čpavý smrad z medvědího sádla.

"Obávám se, že sis udělal nepřítele," řekl Manfred.

"O to nedbám."

"Měl bys, pane Jaegare. Takoví lidé si všechno pamatují," prohlásil Dieter. "Říkal jsi, že hledáš práci?"

Felix pokynul hlavou. "Můj společník a já..."

"Zabiják trollů?"

"Ano. Gotrek Gurnisson."

"Pokud potřebujete práci, tak ji dostanete. Pohraniční knížectví jsou nepokojným místem a dva bojovníci, jako jste vy, se nám budou hodit. Ale bohužel, nemůžeme vám mnoho zaplatit. Majetek mého strýce je dost žalostný."

"Nepotřebujeme o mnoho víc než nocleh, jídlo a přepravu."

Dieter se rozesmál. "Výborně, to se nám hodí. Můžete s námi cestovat, jestli chcete. Když nás někdo napadne, budete muset bojovat."

"Takže jsme přijati?"

Dieter mu podal dvě mince. "Přijali jste baronovy peníze. Jste s námi!" Prošedivělý muž otevřel dveře. "A teď nás omluvte, musíme naplánovat další cestu."

Felix se jim oběma uklonil a odešel.

"Okamžik!" ozval se za ním hlas. Otočil se a uviděl Manfreda, jak seskakuje z vozu a jde k němu. Mladý šlechtic se usmíval.

"Dieter je drsný, ale zvykneš si na něj."

"Určitě ano, mylordé."

"Říkej mi Manfrede. Jsme v pohraničí a ne na dvoře hraběnky z Nulnu. Tituly tady nic neznamenají."

"Dobře, mylordé... Manfrede."

"Chtěl jsem ti jenom říct, že ses včera večer zachoval statečně, když ses zastal té dívky, přesto že je jenom pouhá služka

čarodějnice. Toho si vážím."

"Děkuji. Mohu se něco zeptat?"

Manfred přikývl. Felix si odkašlal. "Jméno Manfreda von Diehla není pro studenty Altdorfu, mého rodného města, cizí. Jako dramatika..."

Manfred se rozzářil. "To jsem já. Při Ulricovi, kdo by si to pomyslel - vzdělaný člověk, a tady! Dám ti jen jednu otázku a budu muset jít, pane Jaegare. Viděl jsi "Podivný květ"? Líbil se ti?"

Než mu Felix odpověděl, chvíli pečlivě uvažoval. Hra se mu nelíbila. Pojednávala o šlechticích, která propadá šílenství, když se dozví, že je degradovanou zvířecí mutantkou. V "Podivném květu" chyběla trocha teplého humanismu, tak charakteristického pro dílo největšího dramatika Císařství, Detlefa Siercka. Na druhé straně však byla hra mimořádně aktuální v těchto ponurých dobách, kdy počet výskytu mutací viditelně rostl. Felix si vzpomněl, že ta hra byla hraběnkou Emmanuellou zakázána.

"Působí neobvykle silným dojmem, Manfrede. Je hodně znepokojující."

"Znepokojující, velice výstižné! Skutečně, velice výstižné! Teď ale musím navštívit svého nemocného strýce. Doufám, že si spolu ještě promluvíme, než naše cesta skončí."

Uklonili se navzájem a šlechtic se otočil a odešel. Felix se za ním díval, nemohl si v mysli srovnat toho sympatického, výstředního mladíka a ponuré, Chaosem posedlé obrazy ukryté v jeho díle. V Altdorfu, mezi znalci, měl Manfred von Diehl pověst výborného dramatika a proslulého rouhače.

Nazítí ráno byli vyhnanci připraveni k odchodu. V čele dlouhého, řídkého průvodu Felix zahlédl šedivého starce s unaveným obličejem, oděného do pláště ze sobolí kožešiny, sedícího na černém oři. Jel pod rozvinutým praporem s vyobrazením vlka, jenž držel Dieter. Vedle něj jel Manfred, který se právě naklonil, aby něco řekl starému muži. Baron pokynul rukou a kolona jeho lidí vyrazila kupředu.

Felix se zachvěl, když to spatřil. Opájel se pohledem na řadu vozů, obklopených ozbrojenou eskortou pěších i jezdců. Vylezl si na táborový vůz, který spolu s Gotrekem zabavili starému, nabručenému baronovu sluhovi.

Kolem nich se k nebi tyčily hory jako šediví giganti. Na jejich svazích viděli rozesté skvrny stromu a potoky, lesknoucí se jako živé stříbro, které stékaly v kaskádách do Hřmící řeky. Déšť se sněhem způsoboval, že ostré obrysy krajiny měkly a získávaly jakousi divokou krásu.

"Je čas znovu vyrazit," zvolal Gotrek a chytil se za hlavu, oči měl zamlžené a přimhouřené. Vyrazili s lomozem kupředu a zaujali své místo v řadě.

Za nimi si ozbrojenci nahodili na ramena své kuše, zahalili se těsněji do plášťů a dali se na pochod. Jejich nadávky se mísily s kletbami vozků, praskáním bičů a bučením volů. Někde vzadu se rozplakalo nemluvně.

Nějaká žena začala zpívat nízkým, melodickým hlasem. Pláč utichl. Felix se předklonil a pokoušel se zahlédnout Kirsten mezi lidmi brodícími se mokřým sněhem směrem ke zvlněným horám, které se před nimi rozkládaly jako mapa.

Téměř hmatatelně cítil, jak ho obklopuje klid. Ponořil se do všeho toho pohybu zástupů lidí jako do řeky, která ho unáší k nějakému konečnému cíli. Téměř se cítil součástí té malé, putující společnosti a byl to pocit, který už dávno nezažil.

Usmál se, ale Gotrekův loket, který se mu zabodl do žeber, ho vyrušil ze snů.

"Dávej dobrý pozor, človíčku. Ty hory a také země u jejich úpatí jsou obydleny orky a skřety."

Felix se na něj vztekle podíval, ale pak se znovu rozhlédl po okolí a už si nevšímal jeho divoké krásy. Vyhlížel místa, která mohla být pastmi.

Felix se ohlédl na hory za sebou a vůbec nelitoval, že opouští tyto ponuré náhorní planiny. Několikrát byli napadeni zelenými skřety, kteří nosili na štítech znak purpurového drápu. Vlčí jízda byla odražena, ale za cenu ztrát. Felix měl oči zarudlé nevyspáním. Stejně jako všichni bojovníci držel dvojité hličky, protože jezdcí útočili v noci. Jenom Gotrek se zdál být zklamaný tím, že je vlčí jízda neprónásledovala.

"U Grungniho," řekl. "Poté, co Dieter zastřelil jejich velitele, už je neuvídíme. Bez vůdců, kteří je podněcují k boji, jsou všichni skřeti zbabělí. Škoda, neznám nic lepšího na povzbuzení chuti než podřiznout několik skřetů před snídaní. Je to dobré na trávení."

Felix na něj úkradkem pohlédl. Palcem ukázal na plachtou pokrytý vůz, ze kterého vyšly Kirsten a vysoká žena středního věku. "Řekl bych, že ranění v tom voze nesdílejí tvůj názor na výhody takových zdravotních cvičení, Gotreku."

Trpaslík pokrčil rameny, "V tomto životě, človíčku, se stává, že je někdo občas raněn. Prostě buď rád, že nejsi na jejich místě."

Felix už ho měl plné zuby. Svezl se z kozlíku a seskočil na blátivou zem.

"Neboj se, Gotreku. Budu ti nablízku, abych složil tvoji ságu. Přece bych neporušil danou přísahu."

Gotrek se na něj zadíval, jako by ho podezíral z ironie. Felix se snažil zachovat kamenný výraz v obličejí. Trpaslík se choval velice vážně v záležitosti písně, kterou Felix psal. Chtěl se po smrti stát hrdinou ságy, a proto u sebe trpěl vzdělaného Felixe, aby měl jistotu, že bude napsána. Felix potřásl hlavou a odcházel k místu, kde stála, Kirsten se svou paní.

"Přeji vám dobrý den, Frau Winter, dobrý den Kirsten." Obě ženy na něho pohlédly unavenými očima. Obličej čarodějnice se zkřivil do grimasy, přestože její kapuci zakryté nehybné hadí oči zůstaly lhostejné. Upravila si jedno z havraních per, které měla ve vlasech.

"Co je v něm dobrého, pane Jaegare? Další dva lidé zemřeli na svá zranění. Šípy byly otrávené. U Taala, jak nenávidím ty vlčí jezdce."

"Kde je doktor Stockhausen? Myslím, že by vám měl pomáhat."

Stará žena se poněkud cynicky zasmála. "Určitě pečuje o baronova dědice. Mladý Manfred byl raněn do ramene. Stockhausen raději nechá dobré chlapy zemřít, než aby se něco stalo malému Manfredovi."

Otočila se a odešla. Její vlasy a plášť vlály ve větru.

"Nevšímejte si mé paní," řekla Kirsten. "Mladý pán Manfred ji v jedné ze svých her zesměšnil. Urazila se. Ale jinak je to dobrá žena."

Felix se na ni podíval a uvažoval, proč mu tak hlasitě tlouče srdce v hrudi a potí se mu ruce. Vzpomněl si, co říkal Gotrek v hospodě, a cítil, jak rudne. Dobře, přiznal si v duchu, Kirsten je skutečně půvabná. A co je na tom špatného? Možná to, že neopětuje jeho city. Rozhlédl se kolem, chtěl něco vymyslet, ale jazyk mu ztuhl. Nedaleko si děti hrály na vojáky.

"Jak se máš?" zeptal se nakonec.

Vypadala unaveně. "Výborně. Včera v noci. jsem se bála, když kolem vyli vlci a létaly šípy, ale teď... ve dne, se to všechno zdá být tak neskutečné."

Z vozu za nimi se ozvalo sténání trpícího člověka. Na chvíli se otočila a pohlédla k vozu. Její tvář náhle ztuhla jako maska.

"Není to příliš příjemné pracovat s raněnými," řekl Felix.

"Dá se na to zvyknout," pokrčila rameny.

Takový výraz v obličeji u ženy v jejím věku Felixem otřásl. Byl to výraz, který občas viděl u zabijáků, u lidí, jejichž řemeslem je smrt. Rozhlédl se kolem a uviděl děti, které si hrály nedaleko vozu s raněnými. Jedno dítě vystřelilo z vymyšlené kuše a druhé zachroptělo, chytilo se za hrud' a upadlo. Felix se náhle cítil hrozně opuštěný a stýskalo se mu po domově. Zdálo se mu, že bezpečný život básníka a učence, který vedl v Císařství, byl údělem někoho jiného, a to už velice dávno. Zákon a pořádek, který vždy považoval za něco samozřejmého, zůstal vzadu, za Šedými horami.

"Život tu má malou cenu, co?" řekl. Kirsten na něj pohlédla a tvář jí zkrásněla. Uchopila ho za ruce.

"Pojď, půjdeme tam, kde je čistější vzduch," řekla.

Za nimi se mísil křik hrajících si dětí s chroptěním umírajících mužů.

Když se vynořili z hor, uviděl Felix město. Bylo pozdní odpoledne. Z levé strany, na východě, mohl vidět záhyb divoké Hřmící řeky a za ní mohutné štíty Hor na konci světa. Na jihu pak mohl vidět další řetěz hor, táhnoucí se do dále. Byly holé a hrozné a něco v jejich vzhledu Felixem otřásl.

V údolí mezi dvěma řetězy hor se choulilo nevelké, zdmi obehnané městečko. Jeho bránou proudily bílé tečky, nejspíš ovce. Felixovi se zdálo, že na zdech viděl několik postav. Ale na takovou dálku si tím nemohl být jistý.

Dieter mu pokynul, aby přišel blíž. "Umíš se hezky vyjadřovat," řekl. "Zajed' tam a dohodni se s nimi. Řekni těm lidem, že jim nechceme nijak ublížit."

Felix si prohlédl vysokého, mohutného muže. Jde mu o to, pomyslel si Felix, že jsem postradatelný, pokud ti lidé budou naladěni nepřátelsky. Chvilí se rozhodoval, jestli ho nemá poslat k čertu. Dieter musel uhodnout jeho myšlenky.

"Přijal jsi baronovy peníze," řekl.

To je pravda, přiznal si v duchu Felix. Představil si taky horkou koupel a pitku ve skutečné krčmě, spánek pod střechou - všechny rozkoše, které mohlo poskytnout i nejprimitivnější pohraniční městečko. Perspektiva byla lákavá.

"Dejte mi koně," řekl, "a bílou vlajku."

Když nasedl na vzpurného vojenského oře, snažil se nemyslet na to, co mohou udělat lidé vyzbrojení luky s poslem potenciálního nepřitele.

Šíp vystřelený z kuše zasvištěl vzduchem a zabodl se do země těsně před kopyty jeho koně. Felix jen s obtížemi ovládl vyhazujícího oře. V případech, jako byl tento, měl štěstí, že poslechl naléhání svého otce, aby se jízda na koni stala součástí základního vzdělání zámožného mladého šlechtice.

"Nejezdí blíž, cizinče, ať už máš bílý prapor nebo ne, jinak tě budeme muset prošpikovat šípy." Hlas byl chraptivý, ale silný. Jeho vlastník byl zvyklý vydávat rozkazy, které byly dozajista plněny.

"Jsem poslem Gottfrieda von Diehla, barona Vennlandských markrabství. Nemáme zlé úmysly. Hledáme úkryt před nepohodou a možnost obnovení našich zásob."

"Dobrá, tady to nenajdete! Řekni svému baronovi, ať táhne dál pokud má mírové úmysly. Svobodné město Akendorf nechce mít se šlechtou nic společného."

Felix si prohlédl člověka, který na něho volal z věže nad bránou. Tvář viditelná pod kovovým hledím byla inteligentní a sympatická. Po obou stranách stáli muži, jejichž kuše na něj stále mířily. Felix cítil, jak mu vysychá hrdlo a po zádech mu stéká lepkavý pot. Na sobě měl oblečenou drátěnou košili, ale pochyboval, že by mu pomohla proti šípům vystřeleným z tak malé vzdálenosti.

"Pane, ve jménu Sigmara, hledáme pouze obvyklou pohostinnost."

"Ztrat' se odtud, chlapče, v Akendorfu se pohostinnosti nedočkáte a ani v jiném městě tohoto kraje. Obzvlášť když cestujete s dvaceti rytíři a padesáti ozbrojenými pěšáky."

Felix uvažoval, jak dobrými zvědy musí svobodné město disponovat, když tak přesně zná počet jejich sil. Domyslel si, jak vypadá situace v těchto zemích. Baronovo vojsko bylo příliš silné, aby mu jakýkoliv místní velitel chtěl otevřít brány svého města. Mohlo by totiž ohrozit jeho postavení. Felix však pochyboval, že by baronovo vojsko bylo dostatečně silné, aby násilím dobylo město obklopené zdmi a bráněné ke všemu odhodlaným obyvatelstvem.

"Máme raněné," zvolal. "Dovolíte zůstat alespoň jim?"

Poprvé si všiml, že muž na věži zaváhal. "Ne. To vy jste sem přivedli ty nadbytečné krky. Vy je musíte živit."

"Prosím vás ve jménu Shallay, bohyně lítosti. Musíte jim pomoci."

"Nic, nemusíme, posle. Tady vládnu já, a ne tvůj baron. Řekni mu, aby putoval podél Hřmící řeky na jih. U Taala, je tam

dost půdy bez pánů. Ať si vybuduje vlastní panství nebo zabydlí některý z opuštěných hradů."

Felix s rozpaky v srdci otočil koně. Cítil zbraně namířené na svá záda.

"Posle!" zavolal vládce Akendorfu. Felix se otočil v sedle a pohlédl na něj. V nastávajícím soumraku uviděl v mužově obličejí starost.

"Co?"

"Řekni baronovi, aby v žádném případě neputoval mezi pohoří na jihu. Řekni mu, aby se držel Hřmící řeky. Nechtěl bych mít na svědomí, že by zabloudil mezi hory Geistenmund bez varování."

Cosí v mužově hlase způsobilo, že se Felixovi zježily vlasy na hlavě.

"Ty hory jsou začarované, posle, a žádný člověk by neměl vystavovat nebezpečí svou nesmrtelnou duší tím, že do nich vkročí."

"Nevpustí nás za bránu. To je jasné," prohlásil Felix, dívaje se do tváří kolem ohně. Baron mu lehkým pohybem levé ruky dovolil, aby usedl, a potom pohlédl vlhkýma očima na Dietera.

"Nejsme schopni Akendorf dobýt, a i kdyby se nám to podařilo, utrpěli bychom velké ztráty. Nejsem odborník na obléhání, ale přesto je mi to jasné," řekl prošeďivělý muž. Předklonil se a přiložil do ohně novou větev. Studeným nočním povětrím zapraskaly jiskry.

"Chceš říct, že musíme jít dál," řekl baron. Mluvil slabým hlasem, který Felixovi připomínal šelest suchého listí. Dieter přikývl.

"Snad bychom mohli zamířit na západ," řekl Manfred. "Tam najdeme zem. A vyhneme se horám, kde má být něco, čeho bychom se měli obávat."

"To je," potvrdil Hef. I v načervenalé záři ohně bylo vidět, že jeho obličej je bledý a napjatý.

"Cesta na západ je stejně hloupý nápad," řekla paní Winterová. Felix si všiml, že se dívá přímo na Manfreda.

"A proč?" zeptal se.

"Použijte hlavu, chlapče. Hory na východě jsou od pádu království trpaslíků hnízdem skřetů. Takže nejlepší země, bezpečná před nájezdy, bude co nejdále od Hřmící řeky. A ovládají ji nejsilnější místní vládci. Každá obec na západ odtud bude vyzbrojena o mnoho lépe než Akendorf."

"Vyznám se v zeměpise," vyprskl Manfred. Rozhlížel se kolem ohně, dívaje se do očí sedících. "Ale pokud půjdeme dál na jih, dojdeme k Řece krve, kde jsou skřeti a vlci početnější než červi v mrtvole."

"Z každého směru číhá nebezpečí," zasípal baron. Změřil si Felixe pronikavým pohledem modrých očí. "Nemyslíš, že nám vládce Akendorfu radil, abychom se drželi řeky jenom proto, abychom se stali snadným cílem pro skřety?"

Felix se zamyslel, pokoušeje se ujasnit si svůj názor na věc. Jak od něj můžou očekávat, že na základě několikaminutového rozhovoru bude schopen rozeznat, zda ten člověk lhal nebo ne? Felix si byl dobře vědom, že na tom, co řekne, záleží osud každého člověka v této karavaně. Poprvé v životě si nejasně uvědomil, v čem spočívá odpovědnost velitele. Zhluboka se nadechl.

"Ten člověk působil upřímným dojmem, pane barone."

"Nelhal," řekl Hef, nacpávaje si do dýmky trochu bylin. Felix si všiml, jak lovcovy prsty nervózně běhají po troubeli. Než Hef pokračoval v hovoru, předklonil se, vytáhl z ohně hořící větvičku a připálil si dýmku.

"Hory Geistenmund jsou zlým místem. Lidé říkají, že tam před staletími přesídlili mágové z Bretonnie, černokněžníci vyhnaní Králem Slunce. Našli mohyly lidí, který tam žil v dávných dobách, a s pomocí svých zaklínadel vystavěli z obživlých mrtvých armádu. Skoro se jim podařilo dobýt celé Pohraniční knížectví, než místní vládcové uzavřeli příměří s trpaslíky z hor a odrazili je zpět."

Felix ucítil mráz, který mu přeběhl po zádech. Překonal chuť ohlédnout se do tmy.

"Lidé říkají, že černokněžníci spolu se svými spojenci ustoupili až do mohyl. Zůstali tam zavřeni a uvězněni kamenickou prací trpaslíků a mocnými runami vítězů."

"Ale to bylo velmi dávno," řekla Frau Winter. "Třebaže byla jejich magie silná, mohla by přežít až do dnešní doby?"

"Nevím, paní. Ale vykradači hrobů se nikdy z hor Geistenmund nevracejí. Někdy, v noci je v horách vidět neobvyklé světlo, a když jsou oba měsíce v úplňku, mrtví jsou ve svých hrobech nepokojní. Přicházejí, aby chytali lidi a jejich krev udržovali při životě své temné pány."

"Určitě je to nesmysl," řekl doktor Stockhausen. Felix sám o tom nebyl nijak přesvědčen. V loňském roce viděl v Geheimnisnacht strašné věci. Potlačil tu vzpomínku ze své mysli.

"Pokud pojedeme na západ, nepochybně staneme tváří v tvář nebezpečí, bez jakékoliv naděje na klid," řekl baron. Jeho ohněm osvětlená tvář byla vyhublá a vážná. "Na jihu možná najdeme volné země, i když mohou být střežené nepřáteli, kteří ovládají magii. Ovšem stejně dobře mohou být bezpečné. Myslím, že bychom měli pokračovat v cestě na jih. Budeme se držet toku Hřmící řeky."

V jeho hlase nezazněla žádná naděje. Hovořil jako člověk, který se už rozloučil se životem. Vyhledával snad baron smrt? uvažoval Felix. V atmosféře, kterou vytvořila ponurá lovcova slova, by tomu byl ochoten věřit. V duchu si umínil, že se pokusí dozvědět něco více o prokletí von Diehlů. Najednou si všiml Manfredova obličejí. Mladý šlechtic se díval do ohně jako v extázi a v jeho obličejí se zračilo vzrušení.

"Myslím, že jsem našel inspiraci pro svou novou hru," oznámil nadšeně Manfred von Diehl. "Její jádrem bude ten rozkošný příběh, který nám včera v noci vyprávěl traper."

Felix na něho pochybovačně pohlédl. Kráčeli podél západního křídla karavany, držíce se mezi vozy a zlověstnými holými kopci.

"Možná, že je to víc než jen obyčejná lovecká povídačka, Manfrede. V mnoha starých legendách je ukryta pravda."

"No právě! No právě! Kdo by to mohl vědět lépe než já? Asi tu hru pojmenuji "Tam, kde chodí mrtví." Jenom si pomysli: stříbrné prsteny cinkají na kostnatých prstech, pergamenová kůže neklidných mrtvol se leskne v přízračném světle. Představ si důstojně ležícího, červy netknutého krále, který vstává každý rok z mrtvých, aby hledal krev a díky ní si prodloužil své přízračné panování."

Při pohledu na ponuré, větrem ošlehané hory si Felix lehce dovedl něco takového představit. Mezi čtyřmi sty osobami putujícími s baronem měli jenom tři lidé odvahu vejít do hor. Během dne doktor Stockhausen a Frau Winter hledali mezi balvany pokrytými mechem bylinky, které ležely na kamenitém svahu. Někdy, když se vraceli pozdě, potkávali Gotreka Gurnissona. Zabiják trollů se toulal v noci po svazích hor, jako by vyzýval síly temnot.

"Pomysli," řekl Manfred spikleneckým šepem. "Pomysli na to, že spíš ve svém lůžku a najednou slyšíš tiché kroky, které se k tobě blíží, a slyšíš jenom svůj vlastní dech... Ležíš, slyšíš tlučení svého srdce a víš, že v prsou toho přichozícího žádné srdce netluče..."

"Ano," prohlásil Felix. "Jsem si jist, že to bude výborná hra. Až ji dokončíš, musíš mi ji dát přečíst."

Rozhodl se změnit téma a pokoušel se vymyslet něco, co by tohoto podivného mladého muže zaujalo. "Chtěl bych napsat báseň. Mohl bys mi říct něco bližšího o kletbě von Diehlů?"

Manfredův obličej ztuhl. Třpyt v jeho očích způsobil, že se Felix zachvěl. Potom však potřásl hlavou, usmál se a byl stejně jako předtím přátelský a sympatický.

"Ve skutečnosti toho není mnoho, co by stálo za řeč." Tiše se pousmál. "Můj dědeček byl neobvykle pobožný; Aby to dokázal, neustále upaloval čarodějnice a mutanty. Jisté Hexensnachté upálil pěknou dívenku, která se jmenovala Irina Trask. Všichni jeho poddaní se na to přišli podívat, protože to byla veliká krasavice. Když kolem ní vyšlehly plameny, přizvala pekelné síly, aby ji pomstily a přivedly smrt na mého dědečka a hněv Chaosu na jeho dědice, následovníky a celé jejich potomstvo. Temnota a její děti vás všechny pohltí," řekla.

Zmlkl a znovu pohlédl na hory. "A co se stalo?" zeptal se Felix.

"Zanedlouho byl můj dědeček zabít na lovu smečkou divokých lidí. Potom nastaly spory mezi jeho syny. Starší, Kurt, byl dědicem. Ale můj otec a jeho bratr se vzbouřili a vyhnali ho. Někteří lidé vypravují, že se z Kurta stal loupežník a zahynul rukou bojovníka Chaosu. Jiní tvrdí, že odešel na sever a tam ho potkal mnohem horší osud.

Můj otec zdědil baronský titul a oženil se s mou matkou, Kateřinou von Wittgensteinovou."

Felix vytřeštil oči. Wittgensteinové byli rodem se špatnou pověstí, kterému se lidé z normální společnosti vyhýbali. Manfred jeho pohled přehlédl.

"Hlavou rodu se stal strýček Gottfried. Moje matka zemřela po mém narození a můj otec se ztratil. Gottfried se ujal vlády. Od té chvíle nás začala pronásledovat smůla."

Felix postříhl, jak po svahu sestupuje nějaká postava. Byla to Frau Winter. Spěchala.

"Zmizel?" řekl Felix roztržitě.

"Ano. Zmizel. Teprve později jsem se dozvěděl, co se s ním stalo."

Frau Winter přišla blíž. Vyměnila si s Manfredem nepřátelské pohledy.

"Špatné zprávy," řekla. "Výše na svahu jsem objevila otvor. Je uzavřen runami, ale cítím, že se za ním skrývá velké nebezpečí."

Něco v jejím hlase je přimělo, aby uvěřili. Sestupovala dolů, do tábora. Manfred se za ní vztekle podíval.

Felix na něj tázavě pohlédl. "Nemáte se navzájem rádi, že?"

"Nenávidí mě, nenávidí mě od chvíle, kdy mě strýc označil jako svého dědice. Myslí si, že dalším baronem by měl být její syn."

Felix se zamračil.

"Ach tak, ty to přece nevíš! Dieter je její syn. Je nemanželským potomkem mého otce."

Měsíční světlo se odráželo od hladiny Hřmíci řeky a lesklo se jako tekuté stříbro. Na tom místě se staré, rozsochaté stromy skláněly nad břehy a působily na Felixe dojmem číhajících trollů. Nervózně se rozhlédl kolem. Něco visí ve vzduchu, pomyslel si - napětí, pocit, že něco není v pořádku.

Musel zápasit s pocitem, že se někde pohybuje něco zlého, něco, co touží po životě, po životech všech lidí kolem barona Gottfrieda.

"Něco není v pořádku, Felixi? Dnes v noci jsi nějaký roztržitý," řekla Kirsten.

Pohlédl na ni a usmál se. Její přítomnost mu byla příjemná. Měl rád jejich noční procházky nad řekou, ale dnes mu v cestě stála nějaká zlá předtucha.

"Ne, jsem jenom unaven." Nemohl se nepodívat na nedaleké hory. Ve světle obou měsíců připomínal průsmyk rozevřenou past.

"To je to místo, že? Je v něm něco nepřírodního. Cítím to. Přesně jako tehdy, když Frau Winter pronáší některé ze svých nebezpečných zaklínadel. Vlasy se mi ježí. Ale tohle je něco horšího."

Felix uviděl v jejím obličejí strach, který však po chvíli zmizel. Podívala se na řeku. "Pod těmi horami se ukrývá něco starého a zlého. Něco hladového. Můžeme tu zahynout."

Felix ji uchopil za ruku. "Jsme úplně v bezpečí. Přece jsme stále u řeky."

Jeho hlas se chvěl a vůbec nezněl přesvědčivě. Připomínal spíše hlas vystrašeného chlapce. Oba se třásli.

"Všichni v táboře se bojí, s výjimkou tvého přítele Gotreka. Jak to, že on se ničeho nebojí?"

Felix se tiše rozesmál. "Gotrek je Zabiják trollů. Přisahal, že bude vyhledávat smrt, aby tím způsobem nějak odčinil svůj zločin. Je psanec bez domova, rodiny a přátel. V tomto světě nemá žádné místo. Je statečný, protože nemá co ztratit.

Může získat zpátky svou čest, jen když zahyne hrdinskou smrtí."

"Proč ho doprovázíš? Připadáš mi jako moudrý člověk."

Než jí odpověděl, chvíli uvažoval. Nikdy se no nikdo neptal tak bezprostředně na důvody, proč tak jedná. Cítil na sobě pohled tmavých Kirsteniných očí, chtěl se jí se vším svěřit.

"Zachránil mi život. Uzavřeli jsme spolu pokrevní bratrství. Tehdy jsem nevěděl, jaký význam ten obřad má, ale přesto jsem mu zůstal věrný."

Byl to holý fakt a určitým způsobem i pravda, ale ne vysvětlení. Zmlkl a pohladil si starou jizvu na pravé tváři. Chtěl k ní být upřímný.

"Zabil jsem v souboji člověka. Vyvolalo to skandál a musel jsem přerušit studia. Otec mě vydědil. Byl jsem plný zlosti a měl jsem problémy se zákonem. Když jsem potkal Gotreka, neměl jsem v životě žádný cíl. Toulal jsem se. Trpaslíkův vliv byl tak silný, že mě stáhl s sebou. Bylo pro mě snadnější dělat mu společnost než začínat znovu žít. Něco v jeho šíleném instinktu sebezničení mě fascinovalo."

Podívala se na něj pátravým zrakem. "A ještě tě fascinuje?"

Zavrtěl hlavou. "A tebe? Co tě přivedlo ke Hřmící řece?"

Přiblížili se ke spadlému stromu. Felix pomohl Kirsten usednout na kmen a potom sám usedl vedle ní. Uhladila si záhyby dlouhých chlapeckých kalhot a zasunula si za ucho pramínek vlasů. Felix si pomyslel, že ve světle měsíce a ve zvedající se mlze vypadá moc hezky.

"Moji rodiče byli poddanými barona Gottfrieda, nevolníky z Diehlendorfu. Poslali mě do učení k Frau Winter. Zahynuli pod lavinou i s mými sestrami."

"To je mi líto," řekl Felix. "To jsem nevěděl."

Pokrčila rameny. "Po cestě bylo tolik mrtvých. Jsem ráda, že jsem došla až sem."

Chvíli mlčela, a když znovu promluvila, její hlas zněl klidně: "Chybějí mi."

Felixe nenapadala žádná vhodná slova, proto raději mlčel.

"Víš, moje babička se za celý svůj život nevzdálila více než míli od Diehlendorfu. Nikdy neviděla vnitřek starého, ponurého hradu. Zнала jen svou chaloupku a kousek pole, na kterém pracovala. Zatímco já jsem viděla hory, města a teď i řeku. Došla jsem velmi daleko, o tom se jí vůbec nesnilo. Svým způsobem jsem spokojena."

Felix na ni pohlédl. Uviděl slzy, které se jí leskly v obličeji. Jejich tváře byly blízko sebe. Za jejími zády se z hladiny řeky vznášela mlha. Houstla tak rychle, že sotva bylo vidět hladinu vody. Kirsten se k němu přisunula.

"Kdybych neodjela, nepotkala bych tě."

Políbili se - neobratně, jakoby zkoumavě. Jejich rty se sotva dotkly. Felix se předklonil a uchopil její dlouhé vlasy.

Přisunuli se k sobě, objímali se z celé síly a jejich polibky byly stále silnější. Jejich dlaně začaly horečně bloudit, zkoumat těla ukrytá pod hrubou vrstvou oděvu.

Svalili se do trávy. Kirsten lehce vykřikla, když dopadli z kmene stromu na měkkou, mokrou zemi.

"Můj plášť je celý od bláta," řekl Felix.

"Raději ho svlékni. Lehneme si na něj. Země je úplně mokrá."

Milovali se ve stínu ponurých hor, v mlze a v měsíčním svitu.

"Kde jsi byl, člověče, a proč máš tak spokojený výraz?" zeptal se kysele Gotrek.

"U řeky," odsekl nevinně Felix. "Procházel jsem se." Gotrek nadzdvihl naježené obočí. "Vybral sis špatnou noc na procházku. Podívej se, jak houstne mlha. Páchno to kouzly."

Felix na něj pohlédl, ucítil až do morku kostí pronikající strach. Jeho dlaň spočinula na rukojeti meče. Vzpomněl si na mlhu, která obklopovala močály kolem Kruhu černého kamene, a co se pod ní ukrývalo. Podíval se přes rameno do tmy.

"Jestli je to pravda, měli bychom varovat Dietera a barona."

"Už jsem informoval baronova zbrojnoše. Zdvojili stráž. To je vše, co mohli učinit."

"A co uděláme my?"

"Trochu se prosí, človíčku. Za chvíli budeš mít hlídku."

Felix si lehl do vozu na nějaké pytle s obilím. Zahalil se do pláště. I když byl unavený, nemohl usnout. Stále myslel na Kirsten. Když se podíval na Morsleib, menší měsíc, zdálo se mu, že v něm vidí nějaký obrys obličeje. Mlha houstla stále víc, tlumila všechny zvuky s výjimkou tichého Gotrekova dechu.

Když konečně usnul, zdálo se mu ponuré sny, ve kterých chodily mrtvolky.

V dále nepokojně zaržál kůň. Silná ruka zakryla Felixova ústa. Začal vztekle bojovat a přitom ho napadlo, že je to Lars, který se přišel pomstít.

"Ticho, člověče! Něco přichází. Bud' tiše."

Felix rychle procítl. Oči ho řezaly únavou, svaly měl ztuhlé od ležení na pytlech. Cítil se unaveně a vysíleně.

"Co se děje, Gotreku?" zeptal se tiše. Zabíják trollů ho pohybem umlčel a nasál nosem vzduch.

"Ať je to cokoliv, je to už dlouho mrtvé."

Felix se zachvěl a zachumlal se do pláště. Cítil, jak mu strach svírá vnitřnosti. Když mu došel význam trpaslíkových slov, musel zburcovat všechny síly, aby přemohl hrůzu.

Felix se zadíval do mlhy. Zahalovala okolí a omezovala viditelnost na délku kopí. Kdyby napnul zrak, mohl by dohlédnout sotva na sousední vůz. Podíval se přes rameno, obává se, že se k němu tiše plíží nějaký strašlivý obyvatel temnoty.

Bušení srdce mu hlasitě zvonilo v uších. V té chvíli si vzpomněl na Manfredova slova. Představil si kostnatou ruku, která se natahuje, aby ho sevřela a stáhla s sebou do hlubokého, temného hrobu. Cítil, že mu svaly zdřevěněly. Musel se přemoci, aby se přinutil k pohybu, aby sáhl po rukojeti meče.

"Půjdu se podívat kolem," zašeptal Gotrek. A než stačil Felix zaprotестovat nebo se k němu přidat, trpaslík tiše seskočil

z vozu a zmizel v mlze.

Nyní byl Felix dočista sám. Bylo to, jako by procítl ze strašného snu, aby se ocítl v ještě horší skutečnosti. Byl osamocen ve tmě a lepkavé mlze. Cítil, že těsně za hranicí jeho zraku se ve tmě schovávají hladové, strašidelné bytosti. Napovídal mu to nějaký primitivní instinkt. Věděl, že odejít z vozu znamená smrt.

Ale tam, ve voze Frau Winter spala Kirsten. Představil si, jak leží v lůžku, zatímco něco dotírá na dveře a desky se pomalu začínají ohýbat dovnitř a odhalují...

Seskočil z vozu a vytasil meč. Tichý zvuk jeho dopadu zněl jeho strachem zaostřeným uším jako úder zvonu. Mířil kolem vnitřního kruhu vozů k místům, kde by měla být Kirsten. Napínal zrak a snažil se v mlze rozeznat nějaké detaily. Každý krok mu připadal jako věčnost. Opatrně se rozhlížel na všechny strany, obávaje se, že se něco plíží za jeho zády. Šel hlubokou tmou. Chtěl hlasitě vykřiknout, aby varoval tábor, ale něco ho od toho zrazovalo. Jestli to udělá, obrátí na sebe pozornost strašlivých pozorovatelů, a to bude znamenat jeho smrt.

Nějaká postava vyšla ze tmy a Felix napřáhl meč. Cítil, jak mu srdce poskočilo do krku. Uklidnil se teprve tehdy, když si povšiml, že postava má na sobě koženou kazajku a kovovou přilbu. Strážce, pomyslel si s úlevou. Díky, Sigmare! Když se ale postava otočila, Felix málem vykřikl.

V její tváři nebylo maso. V prázdných očních důlcích se mihotalo nazelenalé světlo. Zpráchnivělé zuby se cenily v rozštělených ústech. Všiml si, že přilba, kterou zpočátku považoval za strážcovu, byla vyrobena z nazelenalého bronzu a pokrytá runami, ze kterých bolely oči. Z tuniky a roztrhaného pláště k němu zavanul pach plísně a hnijící kůže. Bytost na něj zaútočila zrezivělým mečem. Felix zůstal na okamžik zmrazený děsem, ale pak se spíše instinktivně vrhl stranou. Meč ho škrábl po žebrech. Ucítil pálivou bolest. Povšiml si pohybu starých šlach pod pergamenově tenkou kůží ruky, která držela zbraň. Kontroval sekem mířeným nahoru, na krk. Jeho tělo reagovalo nacvičenými pohyby i přesto, že byl ochromen strachem.

Čepel jeho meče udeřila do krku té bytosti. Ozval se třesk lámajících se obratlů. Druhý sek pronikl jejím hrudníkem jako řeznická sekera. Bojovník - kostlivec - se skácel jako loutka, které přestříhli šňůrky.

Noc ožila temnými postavami, pro které se Felixův výpad stal jakoby signálem. Uslyšel praskání lámaného dřeva a kvičení vystrašených zvířat. Vypadalo to, jako by najednou pominulo nějaké kouzlo, které je věznilo. Ticho noci prořízl Gotrekův bojový pokřik.

Felix vyrazil mlhou a málem se srazil s Dieterem, který vyskočil z vozu. Mohutný muž byl oblečený a v ruce držel bojovou sekeru.

"Co se děje?" zvolal hlasem, který překřičel kakofonii zvuků.

"Útočí na nás mrtví z hor," řekl Felix, křečovitě vykřikuje jednotlivá slova.

"Jsme přepadeni!" vykřikl Dieter. "Ke mně, muži! Okamžitě ke mně!" Jeho bojový výkřik připomínal vytí vlka. Z několika míst k nim přiletěly slabé odpovědi. Felix utíkal dál, hledal Kirstenin vůz. Z tmavé mezery mezi dvěma vozy vyskočily nějaké postavy a zaútočily na něj dlouhými, zakřivenými zbraněmi.

Vyhnul se prvnímu úderu a odrazil druhý. Další dvě kostry se vynořily ze tmy. Jednu z nich sekl do nohy. Kostra se skácela k zemi, ostří jí přetřelo koleno. Felix bojoval téměř automaticky, s rozumem ochromeným hrůzou. Přeskočil výpad kostry ležící na zemi a vzápětí jí podpatkem zlomil páteř. S druhou bojoval tak dlouho, až ji rozsekal na kousky. Všiml si, že dva kostlivci se snaží vylomit dveře vozu Frau Winter, přesně jak se obával. Zevnitř k němu dolétl zpěv, který připomínal modlitbu. Přichystal se k výpadu, ale v tu chvíli jeho oči oslepil namodralý výbuch. Zablesklo se a vzduch, který zaváněl ozónem, přerazil zápach hniloby. Když se Felixovi vrátil zpátky zrak, uviděl zuhelnatělé zbytky dvou koster, které ležely vedle schodů vedoucích do vozu.

Frau Winter stála klidně a nevzrušeně ve dveřích. Z její levé ruky se šířila světelná záře. Podívala se na něj a pokynula hlavou, jako by mu dodávala odvalu.

Za ní stála Kirsten, která ukazovala na něco za jeho zády. Rychle se otočil a uviděl tucet mrtvých bojovníků, kteří k němu utíkají. Zahlédl, jak jim Dieter se svými lidmi běží v ústřety. Připojil se k bojujícím.

Pro Felixe se noc proměnila v chaos naplněný vytím, ve kterém se snažil probojovat si cestu táborem a nalézt Gotreka.

V jednom místě mlha zmizela a on vecpal několik chvějících se dětí pod vůz, když je předtím odtrhl od těl mrtvých rodičů. Muž ležel v noční košili a žena byla přitisknuta k němu, v ruce svírala násadu jako kopí. Felix uslyšel nějaký zvuk, a když se otočil, stanul tváří v tvář obrovskému kostlivci, který se na něj vrhal. Nějak se mu podařilo vyváznout. Potom bojoval bok po boku s Dieterem, až konečně stanuli uprostřed hromady zpráchnivělých kostí. Bitva se od něj vzdálila, a když mlha znovu zhoustla, byl sám a slyšel jen výkřiky umírajících.

Postava, která běžela kolem, najednou změnila směr a vrhla se na něj s napřaženým mečem. Začali bojovat. Felix zjistil, že je to Lars, jehož strnulý úsměv v obličejí odkrýval chybějící zuby. Jako zběsilý zaútočil na Felixe. Byl strachy šílený. "Parchante!" zasyčel a ťal po něm ránou, která by byla schopna přeseknout strom. Felix se zaklonil, vyhnul se úderu a přímým výpadem ho bodl do srdce. Lars zasténal a skonal. Felix chvíli uvažoval, nakolik byl Lars skutečně šílený. Kdyby Felixe zabil, přičítalo by se to útočníkům. Vrátil se do pokračujícího boje.

Když zašel za roh, uviděl několik obživlých bojovníků, kteří couvali před vzteklými údery Gotrekovy sekery. Najednou se modře zablesklo a celý prostor se vyčistil. Hledal očima Frau Winter, ale v mlze ji neviděl. Když se otočil, uviděl udiveného Gotreka, který tu stál s povislou čelistí.

Těsně před svítáním nájezdníci vycouvali k horám, zanechávající bojovníkům barona von Diehla zničené vozy a těla svých mrtvých.

V ranním světle Felix pozorně sledoval, jak si Gotrek prohlíží ruiny starého, kamenného oblouku. Závan zatuchlého

vzduchu a práchnivějících kostí, který z něj vylétal, ho ochromoval. Odvrátil se, aby pohlédl dolů na svah, kde vyhnanci, kteří zůstali na živu, stavěli ze zbytků zničených vozů pohřební hranice pro mrtvé. Nikdo je nechtěl pochovat tak blízko hor.

Felix uslyšel, jak Gotrek ponuře zabručel, a otočil se, aby mu pohlédl do očí. Trpaslík přešel rukou po hrboлатých kamenech se sotva viditelnou pavučinou starých ran. Pak vzhlédl a divoce se zašklebil.

"Není nejmenších pochyb, človíčku, že runy střežící vchod byly přerušeny zvenčí." Felix na něj pohlédl. Vzkličilo v něm strašné podezření.

"Vypadá to, jako by někdo chtěl kletbě von Diehlů pomoci," zašeptal Felix.

Z šedého nebe padal déšť. Vůz se rachotivě natřásal a jel na jih. Vody Hřmící řeky se hnaly kolem karavany jako šílené. Stoupající hladina hrozila vylitím. Felix zatřásl opratěmi, volové zabučeli a napnuli síly, tahající vůz po blátivé zemi. Vedle něj kýchl Kirsten. Jako všichni ostatní byla bledá a vypadala špatně. Námaha dlouhé cesty a zhoršující se počasí vyvolávaly často nemoci.

Žádné město je nepřijme. Hrozilo, že jejich ozbrojení muži mohou vyvolat válku, a tak jim nezbývalo než dorazit do neobydlené země. Cesta se zdála být nekonečná. Pomyslel si, že takhle pojedou pořád a nikde nenaleznou odpočinek. Dokonce ho přestala znepokojovat i myšlenka na to, že někdo z karavany přivola mrtvé bojovníky z hor, a když se mu nepodařilo najít viníka, zůstalo v něm jen slabé podezření.

Felix se rozpačitě podíval na Gotreka, očekávaje, že Kirstenino kýchnutí vyvolá jako obvykle hloupé komentáře na téma lidské slabosti. Zabiják trollů však seděl tiše a hleděl na Hory na konci světa se zaujetím, pro něj nezvyklým.

Uvažoval, zda bude mít tolik odvahy, aby mu řekl, že už s ním nechce dál putovat a že se chce někde usadit spolu s Kirsten. Obával se trpaslíkovy reakce. Přijme to Gotrek jako další příklad lidské podlosti, nebo se rozzlobí?

Felix se pro to cítil bídě. Zabijáka trollů měl rád bez ohledu na jeho drsné žerty a kousavé poznámky. Pomyšlení na Gotreka, který putuje sám v ústřety smrti, ho trápilo. Z druhé strany miloval Kirsten a perspektiva rozloučení s ní byla pro něj bolestivá. Snad to Gotrek cítil, a proto teď byl tak uzavřený. Felix natáhl ruku a stiskl dívčinu dlaň.

"Co tak vyhlížíte, pane Gurnissone?" zeptala se Kirsten. Gotrek se ani neotočil, aby na ni pohlédl, a stále se teskně díval na hory... Zpočátku to vypadalo, že jí Zabiják trollů neodpoví, ale nakonec ukázal na obrys jedné, mraky obklopené hory.

"To je Caraz-a-Carak, Věčný štít. Můj domov," řekl. Jeho hlas byl měkký jako nikdy dosud a Felixovo srdce se sevřelo, když pocítil nesmírný stesk, který v něm zaslechl. Gotrek se otočil, aby na něj pohlédl, a v jeho obličeji se zračilo tak hluboké, živočišné utrpení, že Felix musel odvrátit oči. Hřeben trpaslíkových vlasů byl splasklý deštěm a jeho tvář byla smutná a unavená. Kirsten natáhla ruku, aby mu upravila plášť na ramenou jako malému dítěti.

Gotrek se na ni hněvivě podíval, ale moc se mu to nepodařilo. Jenom se smutně pousmál a přitom odhalil rozbité zuby. Felixe napadlo, zda trpaslík nepodnikl tu cestu jenom proto, aby aspoň z dálky uviděl tuto horu. Všiml si kapičky vody, která visela na konci jeho nosu. Mohla to být slza, ale mohl to také být jenom déšť.

Pokračovali dál na jih.

"Nemůžeme je teď opustit," řekl Felix, spílaje si v duchu za svou zbabělost. Gotrek se otočil a podíval se na špinavý, opevněný dvůr, který nedávno objevili. Viděl dým, který se v mračnech vznášel z komína právě uklizeného stavení.

"Proč, človíčku? Nalezli svobodnou zemi, ornou půdu a ruiny této staré pevnosti. S trochou píle ji můžou opevnit, pak bude docela bezpečná."

Felix se horečnatě snažil najít přesvědčivé argumenty. Byl zaskočen, a proto se snažil co nejvíc oddálit moment, kdy bude muset Gotrekovi říci o jejich rozchodu. Odsuzující trpaslíkův pohled mu připomněl otce a jeho přísnost. Cítil, že je znovu ochoten omlouvat své chování a nenáviděl se za to.

"Gotreku, jsme sotva sto mil od místa, ve kterém se Hřmící řeka vlévá do Krvavé řeky. Dál už je jenom Zlá země a horda skřetů na vlčích."

"Vím o tom, človíčku. Musíme tamtudy projít cestou ke Karagu osmi štítů."

Řeknu mu to, myslel si Felix. Ale nedokázal to.

"Nemůžu ještě odejít. Viděl jsi těla, která jsme našli na dvoře. Měla roztržštěné kosti, někdo z nich dolovoval morek. Ohrada byla spálená. Dieter našel nedaleko odtud ostruhu skřeta, který si osedlal vlka. Město se ještě nedovede ubránit. S tvou pomocí, s pomocí trpaslíka, je to možné udělat."

Gotrek se rozesmál. "Nevím, jak jsi na to přišel."

"Protože vím, že trpaslíci dovedou výborně pracovat s kamením a stavět. Všichni to dobře vědí."

Gotrek znovu pozorně pohlédl na dvůr. Vypadalo to, jako by vzpomínal na předchozí život. Zamračil se a opřel čelo o sekeru.

"Nevím," řekl nakonec, "zda by trpaslík dokázal učinit tohle místo obranyschopným. Je to typická lidská práce, človíčku. Chatrná, velice chatrná."

"Jsem přesvědčen, že to je možné. Ty bys to dokázal, Gotreku."

"Možná. Ale uplynulo už hodně času od doby, kdy jsem naposled pracoval s kamením, človíčku."

"Trpaslík takové věci nikdy nezapomíná. A jsem si jist, že baron ti za tvé služby bohatě zaplatí."

Gotrek podezíravě vyprskl. "Doufám, že to bude víc, než platí svým žoldnéřům."

Felix se pousmál. "Pojď. Zeptáme se ho na to."

Felix nemohl spát a tiše vstal. Rychle se oblékl, aby neprobudil Kirsten. Jemně jí upravil plášť, který používali místo přikrývky, aby je ochránil před zimou, a potom ji něžně políbil na čelo. Pohnula se, ale neprobudila. Vzal si meč, který ležel u vchodu do chaty a vstoupil do chladné noci. Blíží se zima, pomyslel si, když si všiml obláček páry, jež mu při

každém vydechnutí vylétala z úst.

V měsíčním světle se dostal mezi chatrče, které byly nepořádně postavené pod ochranou nově vybudované ohrady, obtáčející dvůr. Po dlouhé době cítil vnitřní spokojenost. I noční zvuky v táboře vyzařovaly tento klid. Opevnění bylo dokončeno před prvními sněhy a vše ukazovalo na to, že osadníci budou mít dostatek obilí, aby přežili zimu a na jaře oseli pole.

Zaposlouchal se do bučení dobytka a klidného strážcova kroku na ochozu ohrady. Podíval se nahoru a uviděl světlo, které ještě pořád svítilo v okně Manfredova pokoje. Začal přemýšlet o svém spleťtém osudu. Toto není místo, které by si vybral na osídlení, opevněnou věsku na okraji ničeho. Zajímalo by mě, co by mi řekl můj otec, kdyby se dozvěděl, že se chci stát rolníkem. Určitě by zemřel hanbou. Usmál se.

Cítil, že ho tu všechno vzrušuje. Mělo na to snad vliv vědomí, že cosi začíná, že se začíná formovat nová společnost? A já se budu na utváření té společnosti podílet, pomyslel si. Je to výborné místo na to, aby začal nový život.

Kráčel ke strážní věži, kde, jak věděl, najde Gotreka. Trpaslík nemohl spát, byl neklidný a připravený vyrazit na další cestu. Měl rád noční hlídky ve věži, kterou sám postavil.

Felix vylezl po žebříku a vstoupil víkem v podlaže strážnice. Uviděl Gotreka, jak hledí do noci. Trpaslíkovo povzdechnutí působilo, že znejistěl, ale okamžitě se zase vzpamatoval. Rozhodl se konečně říct trpaslíkovi pravdu.

"Nemůžeš spát, človíčku?"

Felix přikývl. Když si v duchu opakoval svůj proslov, všechno vypadalo jednoduše. Vysvětlí přesvědčivě situaci, řekne Gotrekovi, že zůstane s Kirsten, a vyslechne jeho odpověď. Ale teď to bylo těžké. Jazyk měl jako ze dřeva a cítil, že mu slova nechťejí projít hrdlem.

Uvědomil si, že v mysli uvažuje o všech výčitkách, které mu Gotrek může předhodit. Že je zbabělý a věrolomný, že se tak odvděčuje za záchranu svého života. Felix musel uznat, že přísahal putovat s Gotrekem a popsat jeho smrt. Bylo sice pravdou, že přísahal, když byl opilý a vděčný za to, že ho vytáhl zpod kopyt císařské kavalerie, ale přísaha zůstává přísahou, což mu Gotrek určitě nezapomene připomenout.

Přistoupil k trpaslíkovi. Oba hleděli na příkop obklopující ohradu, na jehož vnitřním svahu byly umístěné zaostřené kůly. Jediný snadný přístup zaručoval z hlíny nasýpaný most, nad kterým se tyčila věž.

"Gotreku..."

"Copak, človíčku?"

"Vybudoval jsi to tady dobře," odvětil.

Gotrek na něho pohlédl a trpce se usmál. "Zanedlouho se o tom přesvědčíme," řekl. Felix se podíval tam, kam ukazoval. Pole se černalo vlčí jízdou. Gotrek zdvihl k ústům roh a mohutně na něj zadul.

Felix se sklonil a z trámu těsně za ním odloupl třísku šíp. Sáhł dolů a z prstů mrtvého strážce vzal kuši. Voják ležel s šípem v hrdle. Felix vytáhl šíp a namáhavě natáhl zbraň. Nakonec vložil střelu na své místo.

Narovnal se. Nad jeho hlavou se míhaly ohnivé šípy, jako padající hvězdy. Zezadu se k němu donesl čpavý pach spáleniny.

Pohlédl dolů. Skřeti, kteří jezdili na vlčích, obklopili tábor jako vlčí smečka obkličující dobytek. Viděl, jak se zelená kůže jezdců olejově leskne ve světle hořících střel. Plameny osvětlovaly oči plné nenávisti a zažloutlé zuby.

Musí jich být stovky, pomyslel si Felix. Poděkoval Sigmarovi za příkop, zaostřené kůly a ohradu, k jejíž stavbě je Gotrek přinutil. Svého času to vypadalo jako zbytečná práce a všichni trpaslíci proklínali. Teď se jim zdálo, že to je sotva dostačující.

Felix namířil na jezdce, který se chystal vystřelit směrem k věži smolou napuštěnou střelou. Zmáčkl spoušť kuše. Střela pronikla nocí a trefila skřeta přímo do prsou. Jezdec se v sedle převrátil dozadu. Hořící šíp vyletěl svisle vzhůru, jako by mířil na měsíc.

Felix se sklonil a znovu natáhl kuši. Se zády opřenými o trám měl výhled na celý dvorek. Lidský řetěz složený z žen a dětí si podával vědra od sudů s dešťovou vodou k hořícím budovám a marně se snažil uhasit oheň. Uviděl starou ženu, která se sesunula na zem a ostatní, jak uskakovali před střelami, které padaly kolem jako černý déšť.

Otočil se a znovu vystřelil. Tentokrát minul. Noc byla naplněna množstvím nepříjemných zvuků. Výkřiky umírajících, vytím vlků, smrtonosným svištěním šípů a střel z kuší. Slyšel Gotreka, jak vesele zpívá v trpasličí řeči a z dálky k němu přilétal suchý, skřípavý baronův hlas, který vydával strohé, věcné rozkazy. Psi štěkali, koně řžali strachy a děti plakaly. Felix litoval, že není hluchý.

Nedaleko uslyšel škrábání drápů o dřevo, a proto se narovnal. Vyhlédl ven a málem přišel o hlavu. Těsně před ní se zacvakla vlčí morda. Bestie přeskočila příkop, aniž si všimla kůlů, na kterých byla nabodnuta těla jeho druhů.

Ucítil smrad zvířecího dechu a uviděl jezdce, který se křečovitě držel mohutného krku zvířete, chystajícího se k dalšímu skoku. Felix vystřelil. Střela trefila vlka přímo do prsou a poválila ho na zem. Jezdec se překulil stranou a zmizel ve tmě.

Felix si všiml, že Frau Winter se vyšplhala na strážní věž a stanula po Gotrekově boku. Doufal, že její magie jim pomůže. V chaosu naplněném vytím se tu noc bylo velice těžké orientovat, ale Felix cítil, že se obráncům příliš nedaří útok odrazit. Příkop se až po okraj naplnil těly útočníků, ale strážci, mimo ochrany věže, padali jako mouchy pod neustálými salvami střel.

Když Felix znovu vyhlédl ven, uviděl skupinu orků v těžkých brněních. Utíkali k bráně a drželi zaostřený kmen stromu. Několik střel z kuší dopadlo mezi ně, ale většina se odrazila od štítů ozbrojenců, jimiž kryli ty, kteří nesli beranidlo.

Uslyšel dunivé bušení na bránu.

Felix nahmatl meč a připravil se ke skoku z hradby na nádvoří, aby bránil bránu. Pokud padnou vrata, bude muset svůj život prodat co nejdražší - obránců bylo příliš málo na to, aby dokázali útočníky odrazit. Cítil, jak mu strach svírá vnitřnosti. Doufal, že Kirsten je v bezpečí.

Zaslechl klidný hlas Frau Winter. Něco zpívala, jako by se modlila. A potom udeřil blesk.

Z nebe vytrysklo oslepující, modré světlo. Vzduch zavoněl ozónem. Vlasy na Felixově krku se naježily. Stačil si povšimnout, jak blesk udeřil mezi skřety, kteří nesli beranidlo. Uslyšel jejich výkřiky. Několik jich odskočilo, bláznivě poskakující a odhazující kmen stromu. Upadli na zem a z jejich těl se kouřilo. Vzduch se naplnil odporným zápachem spáleného masa.

Opět se rozsvítily blesky a pak zase. Vlci vyli strachy, déšť střel viditelně zeslábl a mdlý zápach silně zesílil. Felix pohlédl na Frau Winter. Její obličej byl soustředěný a bledý, vlasy jí trčely jako dráty. V rychle se střídajících záblescích byl její obličej jednou modrý, podruhé černý. Vypadala jako démon. Nemyslel si, že lidská bytost může disponovat takovou mocí.

Vlčí jízda a pěchota orků couvaly, vyjíce strachy, mimo dosah strašlivých blesků. Felix si oddechl úlevou. Najednou v dálce uviděl záblesk světla.

Zabodl oči do tmy a uviděl starého, zeleného šamana. Kolem jeho hlavy tančila červená záře, osvětlující vlčí skalp a kostěnou hůl, kterou držel v křivé ruce. Nad jeho hlavou se zamihotal krvavě červený paprsek, který po chvíli vystřelil kupředu a udeřil do Frau Winter.

Ta vykřikla a zaklonila se dozadu. Gotrek ji podepřel. Felix zahlédl, jak její obličej zbledl a bolestí se celý zkřivil. Stará žena zatnula zuby, její čelo se pokrylo potem. Zřetelně zápasila se starým šamanem v souboji vůle.

Skřeti na vlčích se shromáždili kolem svých povzbuzených vůdců. Znovu vytáhli do boje, i když jejich nové útoky už neměly divokou vzteklost prvního náporu. Boj trval celou noc.

Ráno Felix vyhledal Gotreka. Stál společně s Manfredem, Dieterem a Frau Winter. Žena vypadala nesmírně vyčerpaně. Lidé se kolem ní shromáždili a dívali se na ni s obdivem.

"Jak vypadá situace?" zeptal se Gotreka.

"Dokud se drží Frau Winter a pokud bude schopná přivolávat blesky, udržíme se i my." Manfred se podíval na Gotreka, který souhlasně přikývl hlavou.

Z druhé strany nádvoří zahlédl nějaký pohyb.

"Frau Winter, prosím vás, pojdte rychle, baron byl těžce raněn. Střela může být otrávená," rozlehl se hlas doktora Stockhausena. Čarodějka zamířila unaveným krokem na dvůr. Felix uviděl, jak z davu vystoupila Kirsten, aby jí pomohla. Usmál se na ni, spokojen, že oba žijí.

S rachotem podobným zvuku hromu se brána zachvěla v závěsech. Ještě jeden takový úder a vypadne, pomyslel si Felix. Pohlédl na Gotreka, který zkoušel prstem ostří své sekery. Druhou noc obléhání očekával Zabiják trollů s radostí, v představě boje z blízka. Felix ucítil, jak mu někdo zatřásl ramenem. Otočil se a uviděl Hefa. Mohutný muž vypadal smrtelně vystrašen.

"Kde je Frau Winter?" zeptal se. Ukázal hlavou směrem k vratům.

"To nebylo beranidlo. To byla hůl toho starého ďábla. Než uplyne noc, bude mít naše hlavy ve své chýši, pokud ho vědma nezastaví."

Felix přenesl zrak na žalostně prořídlou skupinku obránců. Uviděl unavené bojovníky - raněné muže, kteří sotva mohli udržet meč, viděl mladíky, chlapce i děvčata, ozbrojené vidlemi a jinými improvizovanými zbraněmi. Zpoza ohrady k němu doléhalo ohlušující vytí vlků. Jenom Gotrek vypadal úplně spokojeně.

"Nevím, kde je. Dieter pro ni odešel před deseti minutami."

"Dobrá, zřejmě si dává na čas."

"V pořádku," odsekl Felix. "Přivedu ji."

"Půjdu s tebou," řekl Hef.

"Ne, nepůjdeš," řekl Gotrek. "Tomu človíčkovi věřím, že se vrátí. Ty zůstaneš tady. Skřeti projedou bránou jen přes naše mrtvolky."

Felix se podíval na dvůr. Věděl, že Kirsten je s čarodějkou. Pokud se všechno špatně vyvine, jak se obává, aspoň ji ještě uvidí, než všechno skončí.

Doběhl sotva ke dveřím, když se rozlehlo praskání dřeva a rachot padající brány. Uslyšel Gotreka, jak řve svůj válečný pokřik a zděšené výkřiky bojovníků. Ohlédl se a naskytl se mu strašný pohled.

V otvoru po vyražené bráně se objevil šaman na velkém bílém vlkovi. Kolem jeho hlavy planula aureola červeného světla. Tančilo také na vrcholu jeho kostěné hole, zbarvujíc tváře všech kolem do krvava. Z hradby vyletěl šíp, ale než zasáhl mága, nějaká síla změnila směr jeho letu.

Vedle šamana krácelo šest velikých, divokých orků, oblečených do drátěných košil a ozbrojených sekerami. Za jejich zády bylo vidět moře vlků a zelených obličejů. Gotrek se hlasitě rozesmál a dal se do boje. Poslední věc, kterou Felix uviděl, než vstoupil do budovy, byl Zabiják trollů běžící s naježenou bradou a vysoce napřaženou sekerou směrem ke zdroji toho strašného světla.

Uvnitř panovalo podivné ticho. Tlusté zdi tlumily zvenčí přilétající válečnou vřavu. Felix běžel chodbou a nahlas volal paní Winterovou. Jeho hlas se strašidelně rozléhal v tichých sálech.

Těla nalezl v hlavní komnatě. Paní Winterovou bodli několikrát do prsou. Její čistá šedá sukně byla teď červená. V obličejích měla překvapený výraz, jako by na ni smrt dopadla neočekávaně. Jakým zázrakem se skřeti dostali dovnitř? proběhla Felixovou hlavou šílená myšlenka. Náhle věděl, že tohle neudělal skřet.

U dveří leželo další tělo. Probodli ji ze zadu, když se snažila otevřít. Jakmile se k ní Felix přiblížil, cítil, že mu srdce tlouče až v hrdle. Jemně otočil Kirsten k sobě. Když uviděl, že otevírá oči, pocítil krátký záblesk naděje. Potom si ale povšiml praménku krve, který jí vytékal z úst.

"Felixi?" promluvila. "Jsi to ty? Věděla jsem, že přijdeš."

Hlas měla slabý, a když promluvila, pěníla se na jejích rtech krev. Uvažoval, jak dlouho už tady leží.

"Mlč," řekl. "Lež klidně."

"Nemůžu. Musím mluvit. Chci ti říct, že jsem šťastná, že jsem přišla až ke Hřmíci řece. Jsem šťastná, protože jsem potkala tebe. Miluji tě."

"Já tě taky miluji," řekl jí poprvé a potom si všiml, že její oči už jsou zavřené. "Neumírej," prosil, houpaje ji jemně v náručí, ale Kirsten už nežila. Cítil, jak z jejího těla vyprchává život a jeho srdce se obrací v popel. Se slzami v očích ji opatrně položil na podlahu. Potom pohlédl na dveře, které Kirsten chtěla otevřít, a zachvátila ho zuřivost. Vběhl do chodby.

Dieterovo tělo leželo u vchodu do baronova pokoje. Měl rozpolcenou lebku. Felix si představil, jak Dieter vbíhá dovnitř a je napaden ze zálohy nepřítelem, který na něho čekal.

Tygrím skokem přeskočil Felix tělo, překulil se na podlaze a znovu vyskočil na nohy. Přeletěl zrakem pokoj. Starý baron ležel na lůžku s nožem zabodlým do srdce. Postel a obvazy na jeho prsou byly prosáklé krví.

Felix vztekle pohlédl na křeslo, ve kterém seděl Manfred držící na kolenou krví zbrocený meč.

"Kletba se konečně naplnila," oznámil dramaturg pohnutým hlasem, ve kterém zněla utajovaná hysterie. Zdvihl oči a Felix se zachvěl. Manfredův obličej se změnil v masku, za kterou bylo vidět něco jiného, cizího.

"Věděl jsem, že mým osudem je naplnit kletbu," pokračoval Manfred lhostejným hlasem. "Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem zabil svého otce. Gottfried ho uvěznil, když se začal přeměňovat. Zavřel ho do staré věže a sám mu nosil jídlo.

Otec nikomu nedovolil, aby za ním chodil, kromě Gottfrieda a paní Winterové. A nikdo tam nevěšel, až do chvíle, kdy jsem to učinil já. Ulric je mým svědkem, chtěl bych, aby se to nebylo stalo."

Vstal a stiskl jílec meče. Felix si ho prohlížel ochromen vlastní nenávistí.

"Našel jsem tam svého otce. Stále ještě existovala určitá rodinná podoba, ale už se nějakým způsobem... změnil. Poznal mě a strašným, chraptivým hlasem mě nazval svým synem. Prosil mě, abych ho zabil. Byl příliš zbabělý na to, aby to udělal sám. Stejně jako Gottfried. Myslel si, že mému otci prokazuje dobro, když ho udržuje naživu. Udržoval při životě mutanta."

Manfred se k němu pomalu přibližoval. Felix si všiml krve, která kapala z ostří jeho meče na podlahu. Cítil se omámený a unavený. Šílený šlechtic se stal středem jeho světa.

"Když jsem uviděl starcovu krev stékat po mém noži, všechno se změnilo. Poprvé jsem uviděl všechno jasně. Uviděl jsem, jakým způsobem Chaos špiní všechny věci, překrucuje je a kazí je tak, jak to učinil s tělem mého otce. Věděl jsem, že jsem jeho syn a že v mém těle, v mé krvi, je ukrytý démon. Byl jsem nástrojem Chaosu, semenem z jeho lůna. Byl jsem zplozencem temnot. Mým osudem bylo zničit rod von Diehlů. Tak, jak jsem to učinil."

Rozesmál se. "Vyhnanství tvořilo nádhernou, peklem seslanou příležitost. Lavina byla mým dílem a dobrým počátkem. Myslel jsem, že jsem selhal, když jsem oživil mrtvé a oni nebyli schopni zničit mého strýce a jeho průvod. Ale teď už vás nic nezachrání. Všechny pohltní temnota. Kletba se naplní."

"Ještě ne," odsekl Felix hlasem přiškrceným nenávistí. "Jsi von Diehlem a stále ještě žiješ. Ještě jsem tě nezabil."

Rozlehl se výbuch šíleného smíchu. Felix znovu získal dojem, že se dívá na ďábla v lidském těle.

"Pane Jaegare, máte podivný způsob žertování. Výborně! Věděl jsem, že budete zábavný. Ale jak chcete zabít semeno Chaosu?"

"Uvidíme," řekl Felix a zaútočil. Manfred bleskovým, hadím pohybem odrazil úder a sám zaútočil. Ostří mečů se mezi nimi míhalo jako blesky. Ocel zvonila o ocel. Ruka, ve které Felix držel meč, mu dřevěněla od Manfredových úderů. Šlechtic vládl silou šilence.

Felix ustupoval. Za normálních okolností by ho strach před Manfredovým šílenstvím ochromil, teď však byl natolik přeplněn vztekem a nenávistí, že se v něm pro něj místečko nenašlo. Jeho svět byl pustý. Žil už jen proto, aby zabil Kirstenina vraha. Bylo to jediné přání, které v něm zůstalo. V baronově pokoji bojovali dva šilenci.

Manfred útočil s kočičí mrštností. Usmíval se, věřil si, vypadal, jako by ho pobavil nějaký malý žertík. Jeho ostří vytvářelo ocelovou síť, která se pomalu stahovala kolem Felixe. Oči se mu leskly - byly studené a nelidské.

Felix ucítil za zády kameny zdi. Udělal výpad, který směřoval na Manfredův obličej. Šlechtic jej lehce odrazil. Stáli u sebe s čepeli na čepeli, jejich obličeje oddělovalo sotva několik palců. Tiskli se celou silou a pokoušeli se získat převahu nad protivníkem. Svaly na Felixově krku se napnuly, rameno ho bolelo od námahy. Manfred pomalu a neúprosně tlačil jeho ruku a ostřím už se skoro dotýkal Felixova obličeje.

"Sbohem, pane Jaegare," řekl lhostejně.

Felix přenesl váhu těla na jednu nohu a z celé síly dupl Manfredovi na nohu. Ucítil praskající kosti, uviděl, jak se šlechticova tvář kriví bolestí. Tlak zeslábl. Přesunul ostří meče dopředu a přejel jím po Manfredově hrdle. Dramaturg zakolísal a Felix ho bodl přímo do srdce.

Manfred klesl na kolena a podíval se na Felixe tupým, nechápavým pohledem. Jaegar do něj strčil nohou a plivl mu do obličeje.

"Teď se kletba konečně naplnila," řekl.

S klidnou myslí a beze strachu vyšel Felix na studené noční povětrí. Doufal, že tam najde vlčí jezdce a smrt. Všechno mu bylo lhostejné. Vítal to. Teď začal chápat Gotreka. Neměl už proč žít. Strach už ho neochromoval. Kirsten, za chvíli budu u tebe, pomyslel si.

Ve vstupní bráně uviděl Gotreka, jak stojí uprostřed hromady těl. Krev vytékala ze strašných ran na jeho těle. Byl předkloněn a opíral se o sekeru. Téměř ztrácel rovnováhu. Nedaleko uviděl Felix těla Hefa a dalších obránců. Gotrek se otočil, aby na něj pohlédl, a Felix si všiml, že trpaslík ztratil jedno oko. Místo něho mu v lebce zela díra. Pak zakolísal, padl na obličej a pomalu, obtížně se pokoušel postavit.

"Co tě zdrželo, človíčku? Přišel jsi o dobrou bitku."

Felix k němu přistoupil. "Vypadá to tak."

"Ti prokletí skřeti jsou všichni žlutoocí zbabělci. Když zabiješ jejich vůdce, zbytek svěsí ocasy a uteče."

Bolestí se rozesmál. "Samozřejmě, že jsem jich musel pár zabít, než to pochopili."

"Samozřejmě," přikývl Felix, dívaje se na hromadu mrtvých vlků a orků. Uviděl rovněž šamanův vlčí skalp.

"Proklatě," řekl Gotrek. "Myslím, že nemůžu vstát." Zavřel oči a zůstal klidně ležet.

Felix se díval na krátký zástup těch, kteří přežili a teď vyrazili pod ochranou několika vojáků na sever. Felix doufal, že snad teď, když už je neochraňuje celé baronovo vojsko, budou vpuštěni do některého z měst. Chtěl tomu věřit - obzvlášť kvůli dětem.

Otočil se k mohyle, pod kterou pochovali těla mrtvých. Pomyslel na svou budoucnost, kterou pohřbil spolu s nimi. Znovu byl bez země a bez domova. Upravil si ranec na rameni a pohlédl ke vzdáleným horám.

"Sbohem," řekl. "Budeš mi chybět."

Gotrek si zlostně upravil novou pásku na oku a potom se vysmrkal. Pozvedl sekeru. Felix si povšiml, že trpaslíkovy rány jsou ještě čerstvé a sotva zahojené.

"V horách jsou trollové, človíčku. Už cítím jejich smrad!"

Když Felix odpověděl, byl jeho hlas mdlý a flegmatický: "Tak pojďme a vydejme se na ně."

Vyměnil si s Gotrekem pohledy plné vzájemného pochopení.

"Ještě z tebe uděláme Zabijáka trollů, človíčku."

Unaveným krokem vykročili vstříc temným slibům hor, sledující lesknoucí se tok Hřmíčí řeky.

Přeložil Roman Sochor

TILEÁNSKÁ KRYSA

Sandy Mitchell

TILEÁNSKÁ KRYSA

Sandy Mitchell

Byla to marienburgská mlha, jedna z těch, které se dostaví, když je příroda na pochybách, má-li už začít se zimou a střídá mživé slunečné počasí s tuhými, pronikavými mrazíky. Potom, při soumraku, když se kaluže zacelí mrazem a začnou křupat pod nohama, se začne nad kanály, které protékají městem, jako krev protéká žilami, zvedat mlha.

Pokaždé to začíná pomalu - objeví se rovná, pravidelná vrstva těsně nad hladinou, takže lodě a čluny brázdící kanály vypadají, jako by pluly na oblacích a stovky mostů spojujících ostrůvky Reikmouthu leží jakoby ve vzduchu mezi nimi. Potom začne vánek utvářet v mlze záhyby, formovat prazvláštní tvary, které se rozplynou ve chvíli, kdy na ně pohlédnete. A pak se mlha stále víc svíjí a stoupá a obtáčí se kolem kúlů úvazišť, až vystoupá ještě výš a začne se pomalu vlévat do ulic jako samotný přízrak řeky.

Když se tak stane, město se změní. Kráčíte ulicemi a vypadáte jako přízrak zahalený do mlžného pláště. Zář pochodní se ztrácí ve vše pohlcující šedi a hlasy kolem vás jsou tlumené, a proto lidé chodí těsně vedle sebe, aby se lépe slyšeli.

Nic z toho Buttermerovi Warbleovi nepřekáželo. Pohodlně si hověl ve svém oblíbeném koutě Esmeraldiny zástěry, hospůdky půlčků na pokraji elfí čtvrti a vytrvale se prokousával jídelníčkem. Tehdy ještě spočíval největší problém jeho života v nutnosti rozhodnout se mezi ořechovým nákypem a bretonnským moučníkem, takže když se dveře s rámusem otevřely a jeho Nesnáz nesměle zaváhala na prahu, chvíli mu trvalo, než ji zaregistroval.

Tehdy samozřejmě ještě nevypadala jako Nesnáz, alespoň pro náhodného pozorovatele ne. Jenže Warble měl na tyhle věci nos. A tak, když za sebou přibouchla dveře a setřásla cáry mlhy, které se spolu s ní vloudily dovnitř, vzhlédl, aby se podíval, co je to za hluk.

Nebylo na ní nic, co by vysvětlovalo neblahé tušení, které se ho v ten okamžik zmocnilo. Elfové nebyli v Zástěře ničím neobvyklým, do jejich čtvrti to bylo, co by kamenem dohodil, a jídla, která se zde připravovala, určitě stála za zacházku. V hospodě jich už bylo několik, kolena měli nemotorně poskládaná pod stolky určené na tělesné rozměry půlčků.

Nejdřív si myslel, že přišla za svými známými - zůstala stát u dveří a očima přejížděla po místnosti, jako kdyby někoho hledala.

Ale pocit v žaludku ho přesvědčil o opaku, a tak když se jejich pohledy střetly a ona se vydala napříč místností směrem k němu, nebyl nijak zvlášť překvapen.

V tuto noční dobu bývala Zástěra pravidelně přeplněná, a tak měl Warble dostatek času, aby si ji, než dorazila k jeho stolku, pečlivě prohlédl. Šaty měla kvalitní, ale stěží popsatelné, černý kožený tabart zakrývající lněnou tuniku a leginy, obojí zelené barvy, pevné, ale zablácené boty a černý dlouhý plášť. Měla špičaté uši, zelené oči - pro elfy běžné charakteristické rysy, jediná věc, která ho překvapila, byly její vlasy, spadající v hustých kadeřích na ramena a mající barvu čerstvě vyražené mince. Rusovlasí byli mezi elfy téměř neznámí, alespoň Warble do zajista nikdy předtím žádného neviděl, a říkalo se, že pokud nenajdete něco v Marienburgu, nenajdete to nikde na světě.

"Pan Warble?" Měla hřejivý kontraalt, plynoucí jako sirup. Přikývl a pokynul jí, aby usedla. Ještě stále ho převyšovala, ale aspoň se na ni mohl dívat bez toho, aby si vykroutil krk.

"Říkejte mi Same," řekl. Buttermere mu neřikal nikdo, kromě jeho matky, která to spískala.

"Same." Způsob, jakým to pronesla, připomínal hlas tonoucího v čokoládě. "Potřebuji pomoc."

"Každý potřebuje pomoc," odpověděl a rozhodl se pro náky. "Takový už je tenhle svět."

"Ano, zvláště když pocházíte z Feiss Mabdonu," řekla trpce. Warble, s paží napůl zdviženou, dáváje znamení servírce, zaváhal a zaklonil hlavu, aby se jí podíval do očí. Před několika měsíci zahlédl hrstku otrhaných uprchlíků, kterým se podařilo dostat se do Wastelandu na palubě obchodní lodi, která je sebrala někde uprostřed oceánu. Zprávy, které přinášeli, byly bleskurychlým ústním podáním od ulice k ulici sice zkomolené a překroucené, ale cosi mu říkalo, že zanedlouho vyslechne něco, co by ho, kdyby na to nebyl připravený, mohlo zbavit chuti k jídlu.

Jeho zvědavost nakonec zvítězila nad žaludkem. "Pokračujte," řekl. Na chvíli zaváhala, jako by si uspořádávala myšlenky.

Jmenovala se Astra a většina z toho, co mu řekla, zapadalo do příběhu, který si Warble už předtím poskládal v hlavě. Nebylo žádným tajemstvím, že temní elfové dobyli severní ostrov elfího království a že většina obyvatelstva Feiss Mabdonu po útěku před armádami pochoduujícími na město utonula v širém moři. Na co však připraven nebyl, byly zvěsti o zvěrstvích páchaných útočníky, proti kterým se téměř jistá smrt číhající na moři zdála uprchlíkům nekonečně přijatelnější. Měl pravdu, opravdu ztratil všechnu chuť k jídlu.

"A jakou roli v tom příběhu hrajete vy?" otázal se nakonec. "Zdá se, že vy jste přežila."

"Nebyla jsem tam." Její oči se zableskly a zavrtaly se do Warbleových jako dva chladné pronikavé smaragdy. "Byla jsem na obchodní cestě v Lustrii. A když jsem se vrátila..." Odmlčela se. "Nad místem, kde stálo město, se ještě teď zvedá kouř. Nezbyvá mi než doufat, že má rodina utonula. Místo aby..."

"To je mi líto," přikývl Warble. "Ale stále nechápu, proč jste přišla za mnou."

"Ze všeho, co kdy má rodina vlastnila, zůstala pouze jediná věc. Soška krysy. Sama o sobě je téměř bezcenná, ale pro mě má nesmírnou hodnotu." Hlas jí zeslábl. "Vzala jsem ji sebou do Lustrie. Ale hned potom, co jsme se vyloďili zde, mi ji... mi ji ukradli." Hlas jí začal přeskakovat a Warble se přistihl, že jí konejšivě hladí ruku.

"To bude těžké," řekl. Nadechl se a pokusil se o úsměv.

"Všude, kde jsem se vypyťovala, mi řekli: jděte za Samem Warblem. Jestli ji může v Marienburgu někdo najít, tak je to on."

Půlčik pomalu přikývl.

"Udělám, co bude v mých silách," řekl. "Ale nemůžu nic slíbit. Tohle je velké město. A nebudu laciný."

"Peníze mám." Na tváři jí zaplásl oslnivý úsměv, jako když se zimní slunce odráží ráno od přístavu.

"Účtuju si třicet na den, plus výdaje," řekl, očekávajíc její námitky. Astra jen přikývla a vytáhla váček, kterým by se zadával i trol, a začala odpočítávat mince. Warbleových třicet korun nebylo na obsahu váčku téměř znát.

"Obchody jdou asi dobře," řekl.

"Nestěžuju si. Kdy můžete začít?"

"Už jsem začal." Odsunul prázdný talíř. "Kde vás mohu najít?"

"U Letící labutě. Znáte to?" Warble, který znal každíčkou špeluňku v Marienburgu, přikývl. "Tam vám řeknou, kde mě najdete."

"O tu sošku jste přišla tam?"

"Ano. Strávila jsem den na tržnici. Když jsem se vrátila, pokoj byl vzhůru nohama."

"To dává smysl," řekl Warble. "Až se do toho pustím, neměl by být problém se něco dozvědět. Ztratilo se ještě něco?"

"Ne." Astra zavrtěla hlavou. "Pouze ta soška. Peníze jsem našetřila měla u sebe."

"Můžete mi ji popsat?" zeptal se Warble. Na vteřinu se zamyslela.

"Je to soška krysy vysoká asi osmnáct palců," a na ukázkou přidržela ruku, dlaní dolů, kousek nad stolem. "Je vyrobena ze solidní mosazi, takže něco váží. Krysa stojí na zadních nohou, na sobě má brnění a drží meč. A stojí na kusu červeného křemene, který pevně svírá svými drápy." Oči se jí rozšířily a hlas jí zmalátněl. "Můj otec ji koupil v Tilearu rok před mým narozením. Jako dítě jsem si s ní hrávala. Myslela jsem si, že vypadá hloupě."

Warble přikývl. Své vyhlídky neviděl příliš růžově, ale udělá, co bude v jeho silách.

S pátráním začal hned následujícího dne a, přesně jak očekával, nebylo z toho nic. Nikdo ze známých překupníků nic nedostal: viděl tolik mosazných hlodavců, že by zaplnily městské stoky, ale žádný z nich nestál na podstavci z červeného křemene. Nejdůvěrněji znal starého Haralda, seschlého člověka neurčitého věku, který měl obchod se starožitnostmi dole u Rybářské kaskády. Bylo třeba vědět, kde přesně se nachází, ve změní úzkých uliček bylo snadné zabloudit a mohlo se stát, že člověk krámek nenašel, přestože jste se vypravili právě do něj.

"Tak ty ho taky hledáš?" řekl, když mu Warble už po dvoutisíci popsal, jak zvíře vypadalo. V zatuchlém krámu odrážely Haraldovy oči namodralé světlo svíček náhodně rozesetých mezi povalujícími se kusy nespočetného inventáře. Bylo snadné na okamžik uvěřit povídačkám o podivných, magických artefaktech, které se mu čas od času dostaly do rukou. Venku bylo téměř poledne, ale mlha byla stejně hustá jako jindy, jediný rozdíl, který s sebou přineslo denní světlo, bylo, že se Warble pohyboval ulicemi zahalenými do slabého mléčného závoje, na rozdíl od nachového přitní předešlé noci. Zaklonil hlavu, aby se podíval na člověka Haralda.

"Ptal se snad po něm ještě někdo?" Harald pokrčil rameny a uhladil si pramen umaštěných bílých vlasů padajících mu do očí.

"Znáš mě, Same. Ve svém věku začínám být trochu zapomětlivý." Popotáhl a kapka mu zmizela zpátky v nose, právě ve chvíli, kdy si už Warble myslel, že odpadne. "Obchody zrovna nejdou. Možná, kdybych neměl tolik starostí..."

"Jo, jasně." Půlčik vytáhl několik korun a pohodil je na víko nejbližší truhly. Potom poodešel, aby si prohlédl zrezivělý astroláb, který znázorňoval souhvězdí na Marienburgském nebi zcela neznámá. Když se otočil zpátky, stál Harald na téže místě a mince byly pryč.

"Byl to gentleman." Harald přikývl. "Dobře oblečený, jestli víš, co tím myslím." Myslel tím nápadný přepych, což byla jediná známka kvality, kterou Harald uznával.

"Dokázal bys ho popsat?" zeptal se Warble. Harald znovu přikývl a hlasitě se poškrábal ve strništi na bradě.

"Menší. Asi hlavu pod průměr, řekl bych." Menší pro člověka znamenalo vysoký pro Warbla, v duchu si představil příslušnou velikost. "A při těle. Pamatuju si, že mě napadlo, že ten člověk si musí v životě dopřávat. Možná víc, než je zdrávo, jestli víš, co tím myslím. Prostě tlustý, jestli to mám říct rovnou."

Warble přemýšlel. Do vědomí se mu začal prodírat tentýž nepokoj, který pocítil, když naslouchal Astřině vyprávění.

Něco mu v něm zamlčela. Tehdy na to pod účinkem peněz zapomněl, ale něco tu nehrálo. Jestli si ji opravdu vytipovalo Bratrstvo, na což bylo lépe nemyslet, proč by jí vykrádali pokoj, když všechno zlato nosila s sebou? A kromě toho, Labuť vyplácela nemalou částku na to, aby své hosty od podobných nepříjemností uchránila.

To by ovšem vysvětlovalo, kdo byl ten tlustý och, pokud někdo překročí stanovená pravidla, Bratrstvo ho bude chtít zcela jistě tvrdě potrestat. Jenže jako štvanec vypadat nemohl, to by si Harald určitě všiml, nebo, což je víc pravděpodobné, měl by strach se o něm vůbec zmínit. A vůbec, Bratrstvo mělo lepší způsoby, jak někoho vypátrat, než sledovat stopy, které za sebou zanechává.

Cizinec proti cizinci. Rozhodl se pro tohle vysvětlení. Uvidíme, zdali obstojí.

"To je všechno, co mi můžeš říct?" zeptal se. Harald přikývl.

"Mluvil jsem jen s ním. Ten prcek nevydal ani hlásku."

"Jaký prcek?" Starý vetešník na chvilku zaváhal, viditelně zvažuje, jestli by z toho neměl vytěžit další peníze, potom se Warbleovi dlouze zadíval do očí a myšlenku zavrhl.

"Abych řekl pravdu, skoro vůbec jsem ho neviděl. Přišli sice spolu, ale mluvil jen ten tlustý och. Prcek jenom postával vzadu ve stínu." V hlase mu zazněl starostlivý tón. "Víš přece, že moje oči už nejsou, co bývaly."

"Vím." Warble kolegiálně přikývl. "Říkáš, že byl malý. Jako půlíček?"

"Možná. Nebo taky dítě."

"A co trpaslík?"

Harald zavrtěl hlavou.

"Ne, to bych si všiml brady."

"Dobře." Warble mu stejně přisunul další minci, všechno šlo na konto výdajů a Astra si to mohla dovolit. "Kdyby se vrátili, víš, kde mě najdeš."

Zbytek jeho pravidelných informátorů nevědělo nic, i když některé z nich také navštívil onen tlustý muž. K Haraldově popisu už nikdo z nich neměl co dodat, snad kromě toho, že štědře zaplatil za každou informaci. Jeho drobného společníka nikdo z nich neviděl, ale to nemuselo nic znamenat, mohli se rozdělit, aby pokryli větší území, nebo mohl zůstat u dveří a krýt východ. V tak husté mlze by byl na ulici neviditelný i z jednoho yardu.

Warble se začal ohlížet přes rameno a držel se ve středu města. Bylo víc než jisté, že touto dobou už věděli, že po kryse jde i nějaký Sam Warble. To je muselo zneklidnit, on tu byl doma, zatímco oni tu byli cizinci. Když budou chtít, nebude jim dlouho trvat, aby ho našli, zatímco Warble neznal ani to jméno, kterého by se mohl zachytit.

Nemělo by smysl se znepokojovat. Bude muset jen počkat, až udělají první krok, a mezitím si může ověřit pár zdrojů, ke kterým oni nemají přístup.

Gil Roland byl jeho oblíbený kapitán městské stráže. Na své postavení to byl neobyčejně čestný muž a rád trávil čas mezi obyčejnými vrstvy, jako byl Warble, kterému prokazoval tak říkajíc přátelské služby, jež mu zas Warble splácel v tekuté formě. "Slepé oko" bylo skoro naproti velitelství. Bylo to útočiště velké a věrné klientely, skládající se ze strážných po službě a z různých drobných "příživníků". Poměr těchto dvou skupin byl víceméně vyrovnaný.

Ve výčepu bylo šero a zakouřeno, tak jak to mají zákazníci rádi, a v atmosféře hlučného veselí se Warble zanedlouho začal uvolňovat. Lesem nohou se propletl ke Gilovu stolku a vyzdvihl na něj dva korbele. Strážce vzal ten bližší a zhluboka se napil, zatímco se Warble vyškřábal na protější lavici.

"Díky, Same." Říhnul si. "Dlouho jsem tě neviděl. Cos celou dobu dělal?"

"Nic, co bych chtěl, abys věděl, kapitáne."

Zasmál se.

"Pořád stejný. Tak po čem jdeš teď?"

"Řekl jsem si, že je na čase zajít za starým přítelem a vyjádřit mu svou vděčnost za to, jak spolu se svými chlapci udržuje naše město bezpečné pro slušné lidi."

"Jo, jasně." Znovu se napil. "Teď vážně Same, jestli jsi ve srabu..."

"Nic, co bych nemohl zvládnout sám," odvětil Warble a připomněl si tlustýocha a jeho kumpána. "Aspoň si to myslím." Ruka se mu reflexivně svezla k rukojeti nože. Gil si toho všiml, ale neřekl nic, pouze malinko sraštil obočí. Jeho červený obličej se pomalu nahnul dopředu a spolu s ním se naklonilo přes stůl jeho tělo oděné do obnošeného koženého kabátce, který byl odznakem jeho profese. Jílec jeho meče slabě cinkl o otlučené dřevo. Skoro výhrůžně pronesl:

"Tak oč jde?"

"Chci jenom jednu malou informaci," řekl Warble. "Děje se něco..."

"Něco, o čem bych měl vědět?"

"To nevím. Třeba to budeš vědět ty." Gil začal znovu nabývat ztracený klid. Věděl, že se nedozví všechno, ale nebyl přece pitomec. Přijde na to sám, bude-li mít dostatek času a motivace.

"Klient si mě najal, abych našel něco, co mu bylo ukradeno," spustil Warble. "Jenže ta historka nějak nesedí. A po tom... předmětu jde taky někdo další." Gil přikývl, nepřerušoval ho a Warble začínal chápat, proč byl ve svém oboru takové eso. "Potřebuju jenom vědět, jestli se U Letící labutě stalo v poslední době něco neobvyklého."

"V Labuti?" Zakroutil hlavou. "Jenom blázen by se odvážil odtamtud něco ukrást."

"Já vím. A se mnou každý lupič v Marienburgu." Warble se odmlčel. "Ale v tomhle jedou zajímavé tváře, které nejsou místní. Třeba ani náš zloděj nebyl odtud."

"V poslední době nevpíchl do přístavu živá duše," řekl Gil, odpovídaje na otázku, která ani nemusela být vyslovena.

"A co spadla mlha, nikdo neopustil město," dodal, jako by šlo o samozřejmost. Hlídky přirozeně zavřely brány a ve městě nebyl jediný kapitán, který by se chtěl pustit na moře nebo nahoru po řece za takového počasí. Warble přikývl.

"Takže o žádném incidentu v Labuti jsi neslyšel?"

"Správně. Neslyšel jsem nic." Důraz na posledním slově byl tak slabý, že se téměř ztrácel, tím výmluvnější však byl. Jediným hltm dopil.

"A co nový tlustý muž ve městě? Dobře oblečený, s ním dítě nebo půlčik?"

"Nic mě nenapadá," Gil pokrčil rameny. "Tohle je velké město, Same. Nemůžeme být všude." Zaváhal. "Zkus si to zapamatovat."

Poté, co si promluvil s oficiálním představitelem zákona, se jako další logický krok nabízel opačná strana mince. A tak za půl hodiny stál Sam v zadní místnosti obchodu s kůžemi, v prosperující obchodní čtvrti, blízko jižních doků. Pach vydělané kůže byl všude, stoupal z hromady kůží a z polic plných hotových výrobků a pronikal zdí. Vzal jeden kabátec, hebký jak mlha a černý jako duše skřeta.

"Vyzkoušej si ho Same. Je to tvoje velikost."

Pomalou ho položil nazpátek a obrátil se.

"Trochu drahý," řekl. Lisseta se usmála, ukázala v přítmí bělostný oblouk chrupu a zasunula dýku zpět do rukávu.

Černá jí slušela, šla jí k vlasům. Celá splývala s temným koutem místnosti.

"Co tě sem přivádí?" zeptala se. Oči se jí v šeru oranžově zaleskly, přísně a krvelačně. Říkaly se o ní podivné věci, ale nikdo je nikdy nevyslovil dvakrát.

"Informace," řekl Warble. Se zúženými očima postoupila vpřed a z výšky na něj pohlédla.

"Kupuješ, nebo prodáváš?"

"Možná vyměňuji," řekl. Lisseta se usadila na balík kravské kůže, pravý kotník si opřela o koženou nákolennici a naklonila se dopředu, čímž se její tvář dostala na jeho úroveň.

"Poslouchám," řekla konečně.

"Děje se něco, co se mi nelíbí."

"To je tvůj problém." Její hlas byl neutrální, postrádající jakýkoli podtón. Vždycky, když s ní mluvil, běhal Warbleovi po zádech mráz. Pokoušel se hovořit stejným tónem, jenže půlčici na to vlastně nejsou ani vybaveni.

"Třeba ne. Ty znáš lidi, kteří mají nějaké... zájmy v Letící Labuti, že?"

"Nikdy nemluvím o svých obchodních záležitostech." To už věděl. Vlastně ani nemohl s určitostí říct, jestli byla členem Bratrstva, natož jestli byla v jeho hierarchii tak vysoko, jak se domníval. Ovšem z předchozí zkušenosti věděl, že cokoli jí řekl, dostalo se i k nim.

"Zaslechl jsem, že nedávno okradli jednoho z jejich hostů." Trefil do černého, oči se jí nepatrně zúžily.

"Kdo ti to řekl?"

"Ten host. Najal si mě, abych našel pohřešovaný předmět."

"Zeptám se na to. Co ještě?"

"Jeden tlust'och. Ten po něm jde taky. A je s ním nějaké dítě nebo půlčik. Tak mi to bylo řečeno. Někdo z vašich... spojek?"

"Ne." Po vlasech jí přeběhlo světlo a prozradilo nepatrné chvění. Warble neočekával, že dostane přímou odpověď, a v první chvíli nevěděl, jak zareagovat, takto rozrušenou ji nikdy předtím neviděl. To samo o sobě stačilo, aby nabyl přesvědčení, že mluví pravdu a že to nemělo s Bratrstvem nic společného.

Správně by se mu mělo ulevit, ale neulevilo. Nemohl pochopit, kdo mohl být tak hloupý nebo tak mocný, že riskoval jejich nepřátelství.

Warble právě zahnul za roh do Tannerovy ulice, když se z mlhy vynořil, jako loď pod plnými plachtami, ten tlust'och. Půlčik se otočil na podpatku - měl stěží čas zahlédnout, jak za ním vklouzla postavička svírající dlouhý nůž. Na sobě měla široký klobouk se zvlněným okrajem a s dlouhým pérem, který mu dokonale zakrýval obličej a sametový oděv s roztodivně povlávajícími třásněmi. Než stačil vytáhnout zbraň a opřít se zády o nejbližší zeď, s úžasem si uvědomil, že mu klobouk nesahal ani po krk.

"V pořádku," řekl. "Kdo bude první? Opičák, nebo flašinetář?"

K jeho úžasu se tlust'och rozesmál hlasitým, bublavým smíchem, který zněl, jako když někdo vylévá do přístavu kád' sirupu.

"U všech ďasů, pane Warble, na mou věru, vy máte pro strach uděláno. Vaše pověst ani v nejmenším nepřeháněla, to tedy vskutku ne. Ha ha ha."

"To rád slyším," řekl, s čepelí stále připravenou. Maličká figurka vpravo nespokojeně, pisklavě zafuněla a Warble přesunul váhu tak, aby jí mohl případně zasadit kop na bradu. Kdyby ho složil dostatečně rychle...

"Leppo, kamaráde, schovej to přece." Tlust'och znovu zaduněl smíchy a pohládl postavičku po hlavě. "Pan Warble je z tebe celý nervózní, a to přece nechceme."

Figurka přikývla, něco si zabrumlala a zasunula nůž do pochvy. Warble chvíli váhal, potom zbraň zasunul, tyhle komedianty, kdyby na to přišlo, by určitě zvládl.

"Tak je to mnohem lepší, ha ha." Tlust'och k němu natáhl ruku v sametové rukavici a Warble jí opatrně potřásl. Bylo to

jako stisknout malý, zrádný polštářek. "Dovolte, abych se představil, Erasmus Ferrara, sběratel, známý sběratel, řekl bych, jestli ne ten nejznámější, ha ha ha. Já a můj společník jsem se už nemohli dočkat, až se s vámi seznámíme."

"Nápodobně," řekl. Ferrara přikývl a pokračoval ještě naslédleji.

"Zajisté, můj drahý příteli, zajisté. Tak bystrý a schopný člověk jako jste vy se musel o našem zájmu o toho hlodavce dozvědět již velice záhy. Snad dokonce hned po našem příjezdu."

"Snad," řekl Warble. Ten člověk se mu nelíbil, jako by ho i obklopoval závoj až hmatatelné dekadence, od komplikovaně upraveného účesu až po dokonale vyšívané krajkoví jeho naškrobené košile. "Snad kdybyste konečně přešel k věci?"

To byla chyba. Musel totiž vyslechnout další výbuch zajímavého smíchu, provázený hihňáním tlust'ochova drobného společníka.

"U Sigmarova kladiva, pane, vy jste ostrý jako břitva, jen co je pravda. Pravý obchodník, pane, zrovna jako já. Žádné obcházení kolem horké kaše, pane Warble, ale rovnou k věci. Ha ha ha." Warbla napadlo, jestli by nebylo rozumnější podpořit svůj návrh hrotem dýky. "Věc se má tedy tak, pane Warble, že bychom rádi využili vašich služeb."

"Ale já už klienta mám," řekl. Ferrara přikývl.

"Zajisté, můj drahý příteli, zajisté že máte. Naši roztomilou Astru, není-liž pravda. Jsem zvědavý, jakou historku si pro vás vymyslela."

"O záležitostech týkajících se mých klientů vám nemohu nic prozradit," řekl Warble. Ferrara se zakuckal jako hrnec, který se chystá překypět.

"Zajisté, můj drahý příteli. Jste zásadový muž a to je chvályhodné, tak, tak. Ale naše zájmy se možná překrývají. Řekla vám, jakou má ten hlodavec cenu?"

"Pro ni velkou," řekl Warble. To přece sami museli vědět. Ferrara přikývl.

"A co kdybych vám nabídl poloviční podíl za to, že se nám onen předmět dostane do rukou dříve, než vás naše milá Astra znovu vyhledá?"

"K čemu by mi byla polovina mosazné sošky?" namítl. Tlust'och zakýval hlavou a rozesmál se tak, až se mu v očích zaleskly slzy.

"Tak mosaznou, říkáte, můj drahý příteli. Vážně vám navykládala, že je z mosazi?" Dusil se smíchy a hodnou chvíli, která se zdála věčností, nemohl vydat jediného slova.

"Já se taky rád zasměju," procedil Warble mezi zuby. Začínal mít těch dvou tak akorát dost. "A z čeho by jako měla být?"

"Přece ze zlata, drahý příteli, z ryzího zlata." Ferrara se konečně uklidnil. "Ta figurka má nepředstavitelnou cenu."

Najednou začalo mnoho věcí dávat smysl.

"Povězte mi o tom něco."

"Velmi rád, drahý příteli, velmi rád." Ferrara se nadechl. "Nabídnout vám ovšem mohu pouze třetinu ze zisku. Jinak by se miláček Leppo hrozně rozčilil." Drobná postavička vycenila zoubky a souhlasně zasyčela. Warble přikývl.

"To by šlo."

"Soška se našla asi před čtyřmi sty lety v tileánských Bažínách Sněti, nedaleko města Miragliano. Naneštěstí, než mohli určit její původ, tak ji nějaký neznámý lotr ukradl. Kam se potom poděla, zůstalo po celá staletí tajemstvím."

"Až do dneška."

"Správně, drahý příteli, správně. Abych byl přesný, asi před patnácti lety jsem v Tobaru v jedněch starých záznamech narazil na zmínku o sošce. Nebudu vás obtěžovat podrobnostmi, ha ha, postačí, když vám řeknu, že od té chvíle jsem byl neustále v jejích stopách, město po městě, po celém tomhle světě. A teď, jak se zdá, se propadla do země právě někde tady, v Marienburgu."

"Úžasné," řekl Warble. "A jak do toho všeho zapadá Astra?"

"Ale, drahý příteli, přesně tak, jak se sám určitě domýslíte." Ferrara se znovu zakuckal. "Já a můj mladý přítel určitě nejsme jediní, kdo pátrá po onom jedinečném hlodavci. Kdyby nebylo šťastné náhody a nespádla tahle mlha, město by se už dávno hemžilo našimi konkurenty."

"Chápu." Warble pomalu přikývl.

"Zajisté, drahý příteli, zajisté. Vidím, že jsme vám poskytli mnoho námětů k přemýšlení. Ha ha." Ferrara se otočil a uchopil svého drobného společníka za ruku. "Ještě se uvidíme, pane - po tom, co budete mít dostatek času si rozmyslet, co pro vás bude nejvýhodnější. Pojd' Leppo. Řekl bych, že je načase utišit žaludek."

Zmizeli tak náhle, jako se objevili, zanechávající za sebou rozvířenou stopu v mlze. Chvilku nato se ozval krátký vzdálený výbuch naslédleho smíchu, načež odezněl směrem k Ševcovskému rynku.

Warble se pomalu otočil a zamýšleně se vrátil do Zástěry.

Příjit do dobře známého výčepu bylo jako přijít domů. Svým způsobem to byla pravda, za ty roky zde strávil hodně času a znal každíčký letokruh na deskách stolů. Warble se se spokojeným zafuněním usadil na svou oblíbenou stoličku; sedět u stolu s nohama na podlaze a vidět přes něj bez toho, abyste museli žádat o polštář, to byl přepych, který většina ostatních bytostí nemohla nikdy plně docenit. Unaveným gestem ruky požádal o jídelní lístek.

"Vy přej hledáte sošku krysy, jo?"

Warble vyskočil tak rychle, až převrhl židli. Tím rámušem jakoby celá místnost zmlkla a on musel snášet krátké, uštěpačné pohledy návštěvníků hostince, dokud mu zrak nepadl na přezku opasku blondatého obra stojícího za ním. Po chvíli se hovor v místnosti obnovil.

"Promiňte. Polekal jste se?"

"Trochu," řekl Warble a zastrčil dýku. Vůbec to nebyl obr, teď když si ho mohl pořádně prohlédnout, jenom hodně

vysoký člověk. Jeho tělesná konstrukce a přízvuk prozrazovaly, že jde o Norskánce, pravděpodobně jednoho z těch, co přijeli na jedné z obchodních lodí kotvících v přístavu. "Co víte o té kryse?"
"Vím, kdo ji má." Zazubil se. "A kdo po ní jde. Řekněte té dámě, ať dnes v noci přijde na písčinu. Ona už bude vědět."
"Dobře." Warble pomalu přikývl. "A to je všechno? Žádné podmínky? Žádné vyhrůžky?"
"K čemu by mi byly?" Zazubil se ještě víc. "Buď koupí ona, nebo ten tlustouch. To je poctivý obchod, no ne?"
"To jo," řekl Warble.

Ani ho nepřekvapilo, že Astrin pokoj nevykazoval vůbec žádné známky po nedávném vloupání. Jako všechny ostatní pokoje byl čistý, prostorný a dobře vybavený. Z toho, co tady účtovali za jednu noc, mohl Warble žít celý týden. Astra ho přivítala celá rozrušená, teatrální gesto, kterému by ještě minulou noc možná uvěřil, mu ovšem nyní připadalo průhledné a směšné.

"Tak co," otázala se bezděčně. "Máte to?"

"Já ještě ne." Warble zaváhal. "Ale možná už vím, kdo to má."

"Kdo?" Popadla ho za ruku, její prsty se mu bolestivě zaryly do masa. Warble se vykroutil a poodstoupil.

"Hned, hned," řekl. "Nejprve bych měl pár otázek."

"Jakých?" Jen s největším sebezapřením se ovládla a posadila se na postel. Oči, které byly teď v jedné úrovni s jeho, měla rozšířené a bezelstné. "Podívejte, omlouvám se, že jsem rozrušená. Snad chápete, jak je to pro mě důležité..."

"A nejen pro vás," řekl Warble. "Mluvil jsem s jedním tlustouchem."

Stáhla rty a zasyčela jako podrážděná kočka. Půlčík poodstoupil o další krok zpět, cítil, jak mu v žilách tuhne krev.

"Co vám řekl?"

"Že ta soška je z ryziho zlata," řekl. Teď už nemohl couvnout. "A taky, že vám nikdy nepatřila."

"Lže. To vám přece musí být jasné." Stálo ji to hodně úsilí, aby zůstala klidná. Hlas měla smířlivý, ale prsty se jí svíraly a otvíraly, jako kdyby mu už teď vytrhávala vnitřnosti.

"Napadlo mě, že lže," připustil. "Ale vy také. Tento hostinec je pod ochranou, tady se nekrade. To jste ovšem nemohla vědět, že?"

"Ne, máte pravdu." Astra zaváhala. "Ano, je pravda, že ta krysa je velmi cenná. Sice ne tolik, jak tvrdí Ferrara, ale pro sběratele má opravdu velkou hodnotu. Oba dva známe v Tilearu pár lidí, kteří by za ni dali nevímco."

"Pokračujte," řekl Warble. "Stále jste mi nevysvětlila, proč jste s tím přišla za mnou."

"Asi před šesti měsíci jsem se ocitla v Norsce. Majitel krysy souhlasil s tím, že se s námi oběma sejde v Marienburgu a prodá ji tomu, kdo dá víc."

"Nechtě mě hádat. Čirou náhodou se mu cestou stala nehoda." Astra přikývla.

"Přesně tak, věřte nebo nevěřte. Jenže soška zmizela, kapitán té lodi si myslel, že je bezcenná, a když se posádka rozpouštěla, dovolil jednomu námořníkovi, aby si ji vzal."

Warble uvažoval. Ano, všechno by do sebe dokonale zapadalo, a přesto nevěřil jedinému jejímu slovu. Váhavě přikývl.

"Řekněte, že bych se vrátil k Ferrarovi, co vy na to?"

"Když bude mít jednou tu věc v rukou, můžete se klidně rozloučit se životem."

Alespoň tohle jí věřil. Jediné, po čem teď toužil, bylo, aby s touhle věcí neměl už nic společného.

"Mám pro vás zprávu od vašeho námořníka," řekl nakonec. Astra strnula a očima mu visela na rtech.

"Poslouchám"

"Ne tak rychle," řekl Warble. "Nepracuji zadarmo, to přece víte."

"Dobrá." Vedle tónu jejího hlasu mu mráz za oknem připadal jako příjemný chládek. "Nějak se dohodneme. Kolik chcete?"

"Osm korun. Říkal jsem vám, že započítávám výdaje." Po její tváři proběhla zajímavá paleta výrazů, ten poslední měl nejspíše představovat výraz příjemného pobavení.

"Osm korun." Hrábla do vāčku a vypadala při tom jako shovívavý dospělý rozdávající dětem cukroví. "Jste pozoruhodný chlapík, Same. Proč se nezkusit zapojit do hry?"

"Dohodli jsme se přece."

Alespoň se tak domníval. Pocit duševní pohody, který ho ovládl, když si uvědomil, že už ty dva nikdy nespátrí, mu nevydržel déle než na cestu zpátky do Zástěry. Sotva vkročil, přiskočil k němu zpoza stolu u dveří Harald a šikovně mu zatarasil cestu dovnitř.

"Tak takhle si představuješ smysl pro humor? Podvést ubohého, bezbranného starce?" Něčím mu mával před nosem a při tom bez přestání drmolil. Warble se vzpamatoval až na třetí nebo čtvrtý pokus.

"Tak počkat, o čem tu vlastně mluvíš?" vyrazil ze sebe a pořádně se na tu věc podíval. Byla to jedna z mincí, které mu tehdy ráno dal. Na hladkém žlutém povrchu měla hlubokou, stříbrnou rýhu. Náhlé poznání mu sevřelo žaludek. "U svatého Ranalda, to je olovo!"

"To bych řekl. Padělek je to. Když si pomyslím, co jsem pro tebe udělal, jak jsem..."

"Buď zticha, Haralde." Na nejbližší stůl vysypal obsah své peněženky a vytáhl nůž. Ruce se mu třáslly. Když opřel ostří o první minci, sevřela mu hrud' neblahá předtucha.

"Olovo! Ta mrcha!" Jak do nich zuřivě bodal a škrábal, mince chřestily, kutálely se ze stolu a dělaly na něm rýhy.

Všechny do jedné byly padělané. Po chvilce přestal Harald naříkat a sám ho konejšivě poplácal po rameni.

"Napálili nás oba, chlapče. Bude lépe, když se s tím smíříš."

"Ne, ještě je čas." Warble byl zachvácen neuhasitelnou zuřivostí. "Vím, kde ji najdu." Zmlkl a napočítal do deseti, tak jak ho to učila jeho matka. Nepomohlo to. "A chci, abys mi někoho sehnal."

Přijít Astře na stopu, potom co vyšla z Labutě, byla hračka. Mlha se zdála hustější než kdy jindy, a když přišla noc, město se proměnilo v les beztvarých přízraků. Kdyby Warble chtěl, mohl jít prakticky nepozorován po jejím boku, ale jelikož měl místní geografii v malíčku, neměl k tomu důvod. Namísto toho se držel zpátky, využíval průchodů v domech, o kterých neměla většina obyvatel města ani tušení, a čas od času se k ní přiblížil, aby se ujistil, že je stále před ním. Po nějakém čase ucítil ve vzduchu sůl překrývající obvyklé městské pachy hnilobného odpadu a spáleného jídla.

Píščina byla jedním z nejsevernějších výběžků města k oceánu. Jak Marienburg rostl, obchod se přesunul do větších, více chráněných přístavišť nahoru proti proudu a staré, mělké přístavní zátoky se časem zanesly. Kromě rybářů lovících na otevřeném moři a hrstky pašeráků je už skoro nikdo nepoužíval.

Jak postupovali dále do oblasti poznamenané práchnivějící opuštěností, byly známky civilizace stále řidší a řidší.

Warble se začal chovat ostražitěji. Několikrát ztratil Astru z dohledu, ale klapot jejích podpadků mu prozradil její polohu stejně spolehlivě, jako kdyby zatroubila na mlhový roh. Šustění jeho bosých chodidel po dlažebních kamenech bylo naproti tomu téměř neslyšitelné; přesto pozorně nastražil uši, mlha přinášela zvuky ze všech směrů a okolní opuštěná skladiště vytvářela podivné ozvěny. Několikrát zcela znehybněl, přesvědčen, že zaslechl cizí kroky, dokud nezvítězil zdravý úsudek a nepřiměl ho věřit, že to byla pouhá ozvěna Astřiných kroků odrážející se od trouchnivějících prkenných stěn.

Okamžik nato ztrnul. Astra s někým rozmlouvala. Jeho pohledu ji zakrývala rozpadávající se stěna, ve které štěrbinami prosvítalo světlo lampy. Hlasy byly tlumené, slova nezachytitelná, ale přízvuk byl povědomý. Po chvíli rozeznal hlas norskského námořníka, kterého potkal v Zástěře.

Rozmluva zřejmě neprobíhala podle očekávání. Hlasy na okamžik zesílily, načež rozhovor ukončil jeden přiškrknutý výkřik.

Warble se přiblížil blíž, v rukou mu šubalo. Pod nohama ucítil něco teplého, vlhkého a lepkavého. Stará zátočina byla opuštěná, ale z dálky k němu doléhal známý klapot Astřiných podpatků vzdalujících se do noci. Námořník ležel kousek opodál a slabě se z něj kouřilo. Warble zdvihl svítilnu a přispěchal k němu, aby si ho prohlédl.

Jediný pohled stačil, aby svého úmyslu zalitoval. Muž byl mrtev, nadobro mrtev a velká část jeho střev byla rozházená po dlažebních kamenech.

Warble pustil svítilnu, která zarachotila o zem a minutu či dvě se snažil, aby nevyzvrátil oběd. Potom se pozorně zaposlouchal, ze kterého směru přichází vzdalující se kroky a vydal se za zločinnou elfkou.

Zanedlouho se k ní přiblížil. Jeho kroky zněly téměř neslyšně, zatímco Astřiny sílily každým okamžikem. Znenadání se zastavila.

Warble ztuhl, přesvědčen, že ho zaslechla. Ale mylil se. Ozval se její hlas a okamžik nato ho přehlušil známý bublavý smích.

Půlčik znovu opatrně vyrazil vpřed, držíc se ve stínu a pociťujíc zvláštní pocit deja vu. Výhled se postupně vyjasnil.

Jako první uviděl světlo, jasnější než světlo námořnickovy svítilny, které prosakovalo mlhou jako olej vodou. Jak se přiblížoval, vynořily se z mlhy obrysy spustlého skladiště s chybějícími trámy ve stěně a na střeše. Jedna mezerka byla asi ve výšce očí, Warble se přitiskl ke tlejícímu dřevu a podíval se na druhou stranu.

Vnitřek skladiště byl dobře osvětlený, ale špinavý. V držácích na zdech prskaly pochodně. Dřevěná podlaha byla pomazána podivnými obrázky rudohnědé barvy a na opačném konci stál na vyvýšeném stupínku zvláště vyřezávaný dřevěný oltář. Nejprve ho napadlo, že to, co viselo z trámů, byla lana, potom se podíval pozorněji a uvědomil si, že to, co považoval za barvu, žádná barva nebyla. Tentokrát závod o udržení oběda uvnitř žaludku prohrál. Problémy, ve kterých se octl, byly horší, než se nadál v nejdivočejších snech.

Skoro každý někdy slyšel povídačky o tom, že se někde ve městě nachází tajný chrám zasvěcený Khainovi. Warblovi, stejně jako ostatním, byla ta představa pro smích, přestože připouštěl, že stejně jako všichni někdy pozoroval temné stíny se všelijakými pocity. Teď věděl, že ty báčorky byly pravdivé, zato silně pochyboval o tom, zda-li to ještě někdy někomu bude moci povědět. Uchvácen děsivou představou, neschopen se odtrhnout od pohledu, který se mu naskytl, sledoval drama, které se před ním odehrávalo.

Astra a Ferrara na sebe divoce pokřikovali, soška stála mezi nimi a ona nemohla tasit svou zbraň. Ferrara se zase držel z jejího dosahu, v ruce natáhnutou kuši, zatímco jeho drobný společník se bočními výpady pokoušel krysu uchopit.

Klobouk odhodil už předtím a Warblovi se naskytl pohled na dlouhé, špičaté uši ozdobené křiklavými mašlemi.

Za jiných okolností by pohled na nefalšovaného snotlinga, natož takhle směšně oblečeného, Warbla ohromil, ovšem dnes v noci mu to připadlo naprosto normální.

"Věřte, drahá dámo, že nemáme nejmenší chuť vás zabít. Alespoň určitě ne tady, ha ha, to by nám opravdu bylo proti mysli, že? Musíte si ale uvědomit, že vám prostě nemůžeme dovolit, abyste ji použila proti nám."

"Vymáchám tě ve tvé vlastní krvi, Ferraro. Tvoje smrt ti bude připadat jako nekonečná muka." Slova jí syčela z nenávistně stažených úst, rysy zdeformované zuřivostí byly stěží rozeznatelné. Ferrara se rozesmál.

"No tohle, má drahá Astro. To jsem netušil, že ti na mně tak záleží." Poslal jí rozmáchlý vzdušný polibek. "A pak že elfi čarodějky nemají smysl pro humor."

Astra, nepřičetná vztekem, vyskočila vpřed a ohnala se soškou, jako by to byl kyj. Zasáhla malého snotlinga ze strany do hlavy. Ozvalo se nepřijemné křupnutí a drobnouk stvoření dopadlo na podlahu chrámu.

"Leppo!" Zároveň s výkřikem Ferrara vystřelil, šíp Astru zasáhl uprostřed útoku. Náraz ji pootočil a Astra se s opeřením šípů vyčnívajícím z prsou odpotácěla směrem k oltáři. Ferrara po ní hodil svou zbraň a rozběhl se k nehybnému tělu svého druha. Vzal drobnou postavičku do náruče, začal ji kolébat a po tváři mu tekly velké, špinavé slzy. "Ty jsi ho zabila!"

Astra neodpověděla, tělo se jí opilecky kolébalo ze strany na i stranu, před sebou měla jediný cíl. Když byla pár kroků

od něj, začala zpěvavým hlasem odříkávat zaklínadla, potom udeřila soškou tak, aby se rudý kámen roztříštil o oltář. Ferrara se mezitím také pustil do zařikadel a tvář mu planula škodolibou zlobou. Vzduch začal prskat výboji hromadící se magické energie.

Tehdy si Warble uvědomil, že slyší kolem sebe v mlze kroky a odpízl se do stínu. Z mlhy se vynořily parou zdeformované obrysy postav běžících směrem k budově. Tak se mu to alespoň zdálo. Od hlavních dveří se ozvalo řinčení zbraní a nesrozumitelné úpění prozrazující smrtelný zápas duší odsouzených k zatracení. No ovšem, pomyslel si otupěle, ani jeden z nich by do chrámu nepřišel sám.

Pani Warblova nevychovala žádné pitomce, tedy kromě jeho bratra Tinfanga, který už byl po smrti. Warble vyskočil a pustil se do běhu hned, jak bylo nábreží prázdné. V tom zběsilém úprku si ani nevšiml, kterým směrem se vydal, hlavně aby to bylo dost daleko od skladiště. O tom, jak dlouho běžel, než se srazil s něčím teplým a měkkým a nadávajícím, měl jen velmi nejasnou představu.

"Same! Tady!" Lisseta ho vtáhla do boční uličky a hned nato kolem nich noc vybuchla. Temnotu zaplavila tajemná záře, prorazila dusivou mlhu a ozvalo se šílené kvílení, které hrozilo roztříštit poslední stopy Warblovy přítomnosti.

"Co to má ksakru všechno znamenat?" dožadoval se.

"Napadlo mě, že budeš potřebovat pomoc." Lisseta vytáhla malou lahvičku, Warble si dal lok bretonnské brandy, nápoje, který by se měl vskutku vychutnávat za šťastnějších okolností. "Trochu jsem se vyptávala. Ta tvá dáma lhala, když mluvila o krádeži v Labuti."

"Vím," řekl. "Díky za pití."

"Zaplatíš ho později. Tak jsem ji dala sledovat a vyptávala se dál. Je to temný elf."

"To vím taky. Tam vzadu je Khainův chrám."

"Vážně?" Svrátila obočí. "To mnohé vysvětluje." Warble se nezeptal co, kdyby mu to chtěla říct, udělala by to sama.

"Celá ta věc s krysou byla jenom záminka," řekl. "O co celou dobu šlo, byl ten podstavec. Je to nějaký druh magického krystalu."

"Krevel. Někdo, jako je tvoje kamarádka, to může použít k vyvolání démonů," přikývla Lisseta. "Pokračuj."

"Tlust'och asi věděl, k čemu slouží. Snažil se, aby se jí nedostala do rukou."

"Možná. Ve městě se zaktivizoval další kult. Moc o něm nevíme, ale jedno je jisté - znamená to další problémy. Zdá se, že je mezi nimi a Khainem nějaký trvalý spor."

"Už moc dlouho aktivní nebudou," řekl Warble. "Trhají se tam vzadu navzájem na kusy."

"To je dobře." Magická záře pomalu uhasínala, vystřídalo ji známé červenožluté blikání majáku. "Myslím, že necháme kapitána Rolanda, aby si s nimi poradil."

"Cože?" Warble se otočil a zaposlouchal se do zvuku přibližujících se kroků. Když se otočil zpátky, byla pryč.

"Same." V ústí uličky se chvilku nato objevil Gil a za ním oddíl jeho mužů. Harald byl někde uprostřed skupinky, v ruce svíral otlučené kopí ze svého krámu a energicky supěl. "Nestihli jsme tě v Labuti. Co se stalo?"

"To je na dlouhé povídání." Warble si dal další lok Lissetiny brandy a spokojeně se opřel o zeď. "A vsadím se o třicet olovených korun, že mi neuvěříš ani slovo."

Přeložil Vladimír Lackovič

YREMSKÝ FANTÓM

Brian Craig

YREMSKÝ FANTÓM

Brian Craig

A teď, řekl vypravěč, vám budu vyprávět příběh z Bretonnie, země vynikajícího krále Karla, který stojí výš nad svými poddanými než kterýkoliv jiný pán Starého světa a který má pod sebou tolik místodržících, že nezná ani jejich počet, natož pak jejich jména.

Můj příběh vypráví o městě jménem Yremy. Nebylo příliš vzdáleno od Moussillonu, legendárního města Prokletých - ne dost daleko, podle mínění jeho obyvatel. Velké zemětřesení, které zničilo srdce Moussillonu, stěžejí rozechvělo základy Yremy a žádný z domů jeho ctihodných obyvatel nespádl. Přesto však otřesy zanechaly na městě stopy, neboť, když bohatí a mocní jednou pocítí, jak se chvěje půda, po níž krácejí, navždy už chodí se strachem, že ztratí své postavení.

Tato starost způsobila, že šlechticové z Yremy byli obzvlášť přísní a nelítostní v uplatňování zákonů. Kdykoliv měl některý z místodržících důvod hovořit s těmi dobrými a čestnými muži, kteří ho dosadili do jeho úřadu, pyšně jim říkal, že v celé Bretonnii není jiného takového města, jehož zloději by se tolik báli spravedlivé odplaty či na jehož šibenicích by tak často visela těla těch, kdo se odvážili urazit zákon a jeho ochránce.

S takovými předpoklady by Yremy mohlo být šťastným městem, ale lidé z Bretonnie byli odjakživa nespokojenci. Mezi nevděčnou chudinou byl nemalý počet těch, kteří byli rozhořčeni přísností svých pánů a kteří se protivili způsobu, jakým omezovali jejich dobrodružného ducha.

"Jak máme žít, když nemůžeme krást?" říkali jeden druhému, když se setkávali ve svých doupatech a špinavých putykách. "Máme se snad vrátit na pole a kazit si tam ruce a hrbít hřbety při sázení a sklizení? A kvůli čemu? Nejlepší zrna stejně dostanou bohatí, kteří ani nekopou ani nesbírají, a pro nás zbude jen turín a řepa. Nemůžeme ani chtít počestné zaměstnání jako hlídači - vždyť my jsme ti, které hlídači hlídají - a naši páni by brzy poznali, že nemáme co na práci. Musíme se opravdu snažit, aby noc zase patřila těm, kteří provozují své řemeslo pokradmu. Musíme v našich

řadách objevit opravdu odvážného zloděje, takového, který je schopen se vysmát místodržícímu a jeho úředníkům, takového, který překazí všechny nástrahy hlídek i tajné policie."

Avšak běda, čekala je dlouhá a těžká doba, kdy hledali mezi sebou takový vzor chytrosti, ale najít nemohli. Yremští zloději byli tu zimu čím dál hubenější a čím dál míň šikovní ve svém řemesle, jeden za druhým byl při práci lapen a poslán své rodině o ruku kratší.

Přišel však den, kdy započala série vloupání, jež znovu naplnila nejbědnější domovy Yremy nadějí - nebyly to drobné krádeže jídla a trefek na tržišti, ba ani náročnější uřezávání peněženek, ale vloupání toho nejdováděnějšího druhu. Ty zločiny byly dílem smělého lupiče, který uměl šplhat na vysoké zdi a lámat silné zámky. A pokaždé odnášel krásné šperky, umělecké amulety a zlaté mince, někdy také zbraně.

Jen hrstka lidí, kteří byli okradeni na počátku jeho kariéry, zahlédla troufalého zloděje. I ti však o něm dovedli říct jen to, že je oblečený zcela v černé kůži a nosí masku, aby schoval obličej.

Pouze jedinému člověku se v oněch prvních dnech málem podařilo ho chytit, ale byl to tlustý obchodník, který byl v té chvíli oděn pouze do plátěné noční košile. Když viděl, že zloděj je vyzbrojen dýkou druhu nazývaného epée á l'estoc přešla ho veškerá chuť na rvačku.

"Ukradl pytel zlatáků, veškeré mé jmění," kvílel onen nešťastný muž, když vyprávěl svým přátelům o té hrozné ráně. "A ke škodě neváhal přidat ještě urážku, považte, sebral i mou pudrovanou paruku, když jsem mu spílal odporných prasat, a narazil ji na kůl v mé bráně."

V jiném království by se posluchači možná té záležitosti s parukou zasmáli, ale v Bretonnii není obchodník, který se opičí po šlechtě tím, že se fintí, považován za směšnou figurku - přinejmenším ne sobě rovnými. Skutečnost, že zloděj měl zbraň, byla brána velice vážně, neboť byla považována za důkaz vražedného úmyslu, a bohatí lidé se chvěli ve svých postelích strachem, že jakmile jednou ten zloděj pocítí pozornost, je, mohl by propíchnout nejen jejich paruky, ale i jejich břicha.

Trvalo jen pár týdnů a každý lepší člověk ve městě volal po ochraně nebo po pomstě.

"Kdyby se to stalo v Brionne, tak se nedivíme," prohlašovali, "ale tady je Yremy, kde je přísný zákon a kde je klid tvrdě dodržován. Je snad ten, kdo nás okrádá, fantóm, že není možné ho lapit a zavřít? Zná snad nějaká černá kouzla, že se umí vyhnout všem nástrahám? Obrátme se tedy na naše čaroděje a na naše kněze, nechť použijí svých božských sil. Obrátme se k bohům Zákona, nechť odhalí toho lotra a odevzdají ho k potrestání!"

Toto úzkostné volání bylo slyšet až v domovech chudých, kde vzbuzovalo určitou veselost, a jméno fantóma bylo od té doby na rtech každého. Jedni ho oslavovali jako hrdinu, druzí proklínali jako zloducha.

Jedinou útěchu ve svém neštěstí nalézali bohatí v důvěře, že, jak říkali jeden druhému: "Nakonec bude určitě polapen a pak se můžeme těšit, co s ním Jean Malchance a Monsieur Voltigeur udělají!"

Jean Malchance a Monsieur Voltigeur jsou dvě ústřední postavy našeho vyprávění a jediní dva, které mohu řádně představit - neboť totožnost fantóma musí zůstat tajemstvím až do vyvrcholení příběhu.

Jména Malchance a Voltigeur byla vždy vyslovována společně, neboť ti dva byli přáteli od dětství. Společně chodili do školy, společně se ucházeli o jednu dívku (a když se s ní Voltigeur oženil, Malchance přísahal, že zůstane do smrti starým mládcem!) a po celý čas vykonávali své úřady společně, jeden jako starší písař a druhý jako starší soudce Vyššího soudu v Yremy. Voltigeur, který byl z nich ten slavnější, i když jen o zlomek, byl soudcem, zatímco Malchance byl písařem.

Yremy bylo tak velké město, že se mohlo chlubit čtyřmi soudci a stejným počtem písařů, ale kdykoliv měl člověk příležitost pomyslet na Vyšší soud v Yremy, byli to vždycky Malchance a Voltigeur, kdo se mu vybavil nejdříve. Byli jiní než jejich kolegové, protože své případy uměli řešit s lehkostí, jež se zrodila z dlouhého přátelství. Byli vtipní a chytří a jejich slovní výměny často vzbuzovaly halasný smích v soudní síni, dokonce i tenkrát, když byla naplněna přáteli obžalovaného.

Když říkám, že soudili s lehkostí, nechci tím vůbec říct, že tresty Monsieur Voltigeura byly lehké. Přesto však byly prostoupeny chytrostí a vtipem tohoto velkého muže. Podporován Malchancem byl Monsieur Voltigeur ve svém výběru trestů vskutku velmi vynalézavý, někdy dokonce vymýšlel tresty, o jakých dosud nikdo v celé Bretonnii neslyšel. Někteří říkali, že se spíš držel ducha zákonů než obvyklého systému trestů, musím však přiznat, že jiní ho hodnotili odlišně. Monsieur Voltigeur sám řekl jen, že se snaží, aby trest odpovídal zločinu, kterým byl vysloužen. Mnoho lidí má samozřejmě představu, že obvyklý systém trestů je již dost dobře vypracován a že stačí jen vybrat patřičný trest k danému zločinu. Tito lidé tvrdí, že je už dostatek spravedlnosti v běžném nařízení, že vrah má být pověšen, zloděj připraven o svou škodící ruku a falešný zrádce - tedy žena, která zavraždí svého právoplatného manžela - upálen zaživa. Jenže Monsieur Voltigeur nebyl spokojen s krásnou jednoduchostí tohoto systému a bylo jeho neměnným zvykem řešit takové záležitosti daleko individuálněji, což vedlo k tomu, že různé zloděje hodnotil různě. Tak například tomu, kdo ukradl amulet nebo zlatou minci, ponechal Monsieur Voltigeur ruku a dal mu místo toho vypálit na čelo otisk ukradeného amuletu nebo zlaté mince, rozžhavené do běla, takže zloděj musel už navždy nosit na čele obraz toho, co si nezákonně присvojil. Člověku, který ukradl štůček sametové látky (v civilizované Bretonnii věc velké hodnoty), byla taktéž ponechána ruka - ovšem jen za podmínky, že od té doby chodil vždy oděn v košili z ostrých žíní, která hrozně škrábala jeho kůži.

A stejným způsobem travič obvykle nebyl odsouzen na šibenici nebo (pokud byl lepšího rodu) ke stětí hlavy. Místo toho byl postaven na městský pranýř a nucen pít celou řadu velice škodlivých lektvarů, až měl vnitřnosti v jednom ohni a maso na jeho kostech černalo a zelenalo, jak rychle odehňovalo.

Dokonce i ti chudší v Yremy si uvědomovali chytrost takových trestů a loajální veřejnost, jež ráda sledovala popravčího při práci, soudce obdivovala, neboť je chránil před nudou, která by je mohla trápit, až by se jim ohledělo obyčejné věšení. A tak byl Monsieur Voltigeur neobyčejně populární člověk, často nazývaný Velkým soudce.

Fantóm, jak ho nazývali, nepracoval ještě moc dlouho, když začalo být zřejmé, že v systému jeho zločinů je něco velice zvláštního. Tak například členové rodiny Monsieur Voltigeura se objevovali na seznamu jeho obětí častěji než jiní. A ještě něco bylo na těchto vloupáních zvláštní: místo řádné krádeže všech dostupných věcí sebral fantóm vždy jen jedinou věc z každé domácnosti, ponechávaje ležet šperky a mince značné ceny. V každém případě, který se týkal některého soudcova příbuzného, byl ukradený předmět pro majitele velice cenný, ale každý postižený prohlásil, že ta hodnota byla především v citovém vztahu.

Blízkých příbuzných Monsieur Voltigeura bylo v té době pět. Byl vdovec a měl tři žijící syny a dvě dcery. Když bylo postupně vykradeno všech pět, bylo nad slunce jasné, že tady pracuje nějaká zvláštní zloba. Pátý případ, který se týkal mladší dcery, neponechával žádnou jinou možnost vysvětlení, neboť tato dcera byla tak nerozumná, že se provdala z lásky a nevlastnila nic doopravdy cenného. Měla však vyřezávané dřevěné srdce, na kterém byla skvrna červené barvy ve tvaru slzy. Velice si ho cenila, ani ne tak proto, že to byl znak bohyně Shallay, jako proto, že jí ho darovala matka, kterou ztratila v dětství. Předmět neměl pro nikoho jiného cenu, a přece si ten chytrý zloděj dal velkou práci, aby ji ho vzal.

Když se zprávy o tomto podivném případě rozšířily městem, všichni lidé debatovali o tom, že fantóm uskutečňuje nějakou perversní pomstu na těch, kteří jsou blízcí a drazí oblíbenému soudci města. A celé město očekávalo, jak Monsieur Voltigeur odpoví.

Nuže, Monsieur Voltigeur byl rodině velmi oddán, ačkoliv ani jeho věrný přítel Jean Malchance by nikdy nebyl řekl, že je nějak zvlášť milující otec a manžel. V pozdějších letech manželství byl chladný ke své ženě a vždy se choval chladně ke svým synům. Snad měl trochu víc citu pro své dcery, ale skutečnost, že mladší se provdala z lásky, jej pochopitelně nemálo rozladila. Ale ten, kdo zaútočí na mužovu rodinu, zaútočil na muže samotného. Když tedy Monsieur Voltigeur slyšel o krádeži dřevěného srdce, převelice se rozzlobil. Nechal rozhlásit po celém městě, že se osobně zaručí, aby cena vypsaná na lupičovu hlavu byla zdvojnásobena, takže ten, kdo ho chytí, obdrží tisíc sequinů.

Nikdy předtím nebyla v Yremy nabídnuta za chycení zločince taková suma a v chudších ulicích se o tom velice debatovalo.

Každý zlodějíček ve městě začal sledovat své přátelé lakotným zrakem a každé nešťastné dítě toužilo objevit důkaz, že jeden či druhý z jeho rodičů je hledaný lupič, a tudíž směřitelný za peníze.

A když žádný z těchto chudých nedokázal najít fantóma mezi svými známými, začaly se šířit řeči, že ten lupič musí být někdo z tišších vrstev.

Toto mínění bylo ještě posíleno, když byl fantóm málem lapen v zahradě jednoho zchudlého markýze, jehož rozplývající se rodinné jmění právě o další polovinu zmenšil. Tentokrát nebyl muž, který se ho pokusil zastavit, žádný košilátý strašpytel, nýbrž svalnatý noční hlídač jménem Helinand, ozbrojený partizanou (což je druh kopí, jak jistě vědí ti, kdož znají bretonnské zbraně).

Helinand přinutil maskovaného lupiče velice pohotově k boji - jeho smysl pro povinnost byl posílen hamižností - tím, že proti němu napřáhl kopí svým nejnebezpečnějším způsobem. Ale jeho protivník se vyrovnal s každým jeho výpadem a odrážel každý úder svou mnohem menší zbraní.

"Třikrát jsem ho zahnal ke zdi," prohlašoval Helinand, když popisoval své dobrodružství Monsieur Voltigeurovi, "a třikrát vyklouzl tak elegantně, jako kdyby tančil. Neviděl jsem jeho obličej, ale jsem si jist, že to byl dobře cvičený šermíř, který bojuje tak, jak bojuje rychlonohý sportovec, a navíc velice chytře. I když byl oblečen včera v noci v jednoduchých kožených šatech, vsadím se o cokoli, že je zvyklý na teletinu a krajky!"

"Copak na vás ten darebák vůbec nepromluvil?" dotazoval se Monsieur Voltigeur, neboť tento výčet informací byl příliš hubený, aby nasytil jeho hlad po zprávách.

"Ale ano," řekl nešťastný hlídač. "Když mě nakonec srazil na sem a sebral mi kopí, řekl, že je mu líto, že mne musí i nadále obtěžovat svým pronásledováním, že se však nemůže dát chytit, dokud nevyrovná své účty s vámi, což doufá učinit do týdne. Bohužel jsem ho nepoznal po hlase."

Když Monsieur Voltigeur vyslechl tuto neuvěřitelnou drzost, třásl se mu zlostí ruce tak, že byl nucen poprosit Jeana Malchance, aby mu sepsal prohlášení, které Nejvyšší vyvolávač v Yremy přečte ve všech městských čtvrtích.

Zpráva, kterou vyvolávač oznámil, zněla:

"Já, Monsieur Voltigeur, soudce yremský, jsem bolestně dotčen utrpeními, která mým přátelům a dětem způsobil ten mrzký zločinec, jehož hloupí nevzdělanci nazývají fantómem. Prohlašuji, že tento tzv. fantóm si ve skutečnosti nezasluhuje jiné jméno než Darebák a Zbabělec. A já ho zde vyzývám, pokud chová vůči mně nějakou zášť, necht' obrátí svou pozornost k mému vlastnímu domu a k žádnému jinému. V případě, že odpoví na mou výzvu, slibuji mu, že bude chycen, odhalen jako ubohý podvodník, jímž ve skutečnosti je, a předán takové spravedlnosti, jakou jeho nízké zločiny zasluhují."

Byl to čin do té doby neslýchaný. Nikdy dřív neposlal soudce města takovouto zprávu podobným způsobem. Nikdo nedovedl říci, zda ji ten, jemuž byla určena, slyšel vyvolávat, ale všude, kde byla oznámena, byly stovky zvědavých uší, aby ji vyslechly a tisíce kvákavých jazyků, aby ji předaly dál. A než večer odzvonil zákaz vycházení, nebylo v Yremy jediného člověka, který by o ní nevěděl. Vyprávěli ji starcům tak hluchým, že ji stěží slyšeli, a dětem tak malým, že jí stěží rozuměli - nebylo pochyb, že je-li fantóm ve zdech města, byla mu výzva jistě doručena. Občané čekali, rozechvěni vzrušením, co se bude dít.

Monsieur Voltigeur zatím nelenil. Jako soudce města měl za normálních okolností strážce, který stál před jeho hlavními dveřmi, nyní dostal od místodržícího tři další, takže stráž vpředu byla zdvojená a stejně silná hlídka byla postavena i k zadnímu vchodu.

Uvnitř domu měl obvykle třináct služebníků, z toho šest mužů. Ani jediný z těch šesti nebyl sušinka a tři - vozka, čeledín a osobní sluha - byli silní chlapi, s nimiž se žádný nechtěl rvát. Monsieur Voltigeur přikázal, že ode dne jeho výnosu nesmějí ve stejnou dobu spát více než dva muži a že ti ostatní budou ozbrojeni: ti, kteří byli vycvičeni, dostali meče, ti necvičení měli příkaz nosit hole.

Bylo přirozené, že mu přišel na pomoc i statečný Malchance, který oddaně slíbil, že bude spát na lehátku před dveřmi do ložnice Monsieur Voltigeura a že dohlédne na to, aby jeho šest služebníků bylo rozděleno po celém domě s největší péčí, takže každé jednotlivé schodiště bude pod neustálým dohledem.

Ani takováto opatření však Malchance neuspokojila. Vědom si možnosti, že nepolapitelnost fantóma může být přičtena na vrub kouzlům, přivedl do příteleva domu nejtalentovanějšího z městských čarodějů, muže jménem Odo. Odo prohlásil, že se ještě nenarodil zloděj, který by ukradl zboží pod jeho ochranou. Umístil kouzelné alarmy na všechny dveře a proměnil tak celý dům v důmyslnou past.

Malchance dále navrhl, že všechny cennosti Monsieur Voltigeura by měly být shromážděny do tří velkých truhlic, a celý večer seděl zamčen s přítelem a sepisoval seznam věcí, jež byly ukládány. Když byli hotovi, znovu poslal pro Oda a snažně ho prosil, aby kouzelnými pečeti zajistil zámky těch tří truhlic a také zámek dveří pokoje, kde byly uschovány. Ačkoliv to všechno byla jen drobná kouzla, Odo, plný sebedůvěry, jak bývají všichni kouzelníci, dokud síla jejich kouzel nebyla vyzkoušena, ujistil Monsieur Voltigeura, že v kombinaci se všemi ostatními opatřeními budou zajisté stačit zapudit každého sprostého sluhu zlodějského boha Ronalda.

Té noci ulehl Monsieur Voltigeur rozhodnut spát stejně tvrdě, jako spával jindy, aby ukázal své opovržení fantómem a svou důvěru v opatření, jež učinil. Bohužel, nebyl tak klidný, jak tento úmysl vyžadoval, a mnohou dlouhou hodinu se na loži obracel beze spánku. Kdykoliv si pak zdířl, byl pronásledován hrůznými sny, v nichž lidé, které odsoudil k neobvyklé smrti, vstávali ze svých ubožáckých hrobů a kráčeli pustými ulicemi na schůzku se svým soudcem. Této schůzce se nemohl vyhnout.

Když ho zlý sen vyhnal asi po čtvrté či po páté zpět do bdění, měl tak nepřekonatelný pocit hrůzy, že se natáhl po zapalovací hubce, kterou měl položenou u postele pro případ nutnosti. Prudce do ní foukal, až se rozhořela, a s její pomocí zapálil ložovou noční lampičku na stole.

Když se plamen rozhořel, zvedl lampu a držel ji před sebou, aby její slabá zář dosáhla co nejdál do koutů pokoje v naději, že se ujistí, že je pořád sám a v bezpečí. Ale jeho naděje zhasla.

Nebyl sám.

Ba, pomyslel si s pocitem svírání v žaludku, nebyl ani v bezpečí.

V nohách postele seděla velice zvláštní osoba. Monsieur Voltigeur nedokázal určit, zda je to muž nebo žena, protože vlasy skrývala tmavá kápě a obličej kožená maska. Štíhlost postavy naznačovala, že by to mohla být žena, ale pod černou hedvábnou košilí, kterou bylo vidět v pootevřeném tmavém plášti, nebyl ani náznak nader.

Nepochyboval ani na okamžik, že jeho návštěvník je onen proslulý Yremský fantóm.

Monsieur Voltigeur otvíral ústa, aby zakřičel o pomoc, ale postava přiložila štíhlý prst k ústům své nehybné masky. To gesto bylo spíš konspirativní než výhrůžné a soudce si velmi dobře uvědomoval, jak absurdní je mlčet, ale přesto zadusil výkřik.

"Jak jste se sem dostal?" zeptal se - hlas měl stěží silnější, než šepot.

"Opravdu jste si myslel, že mi v tom zabráníte?" zeptal se návštěvník. Hlas měl jasný, se zvláštním hrdelním zabarvením. Skutečně se nedalo poznat, zda to byl hlas mužský, nebo ženský - a při všem, co už soudce věděl jistě, to mohl být hlas elfa.

Fantóm pokračoval: "Copak vám Helinand nevyřídil, že k vám do týdne přijdu, Veliký soudce? Pochyboval jste snad o mých slovech? Nemyslíte, že jste tedy jednal zbytečně a hloupě, když jste vydal své veřejné pozvání?"

"Co se mnou zamýšlíte?" ptal se Monsieur Voltigeur. Hlas mu zněl ochraptěle, neboť měl v ústech sucho.

"Jenom spravedlnost," řekl ten druhý, "a trest za vaše mnohé zločiny. Dnes přicházím jen vynést nad vámi rozsudek - na jeho vykonání musíte počkat, jako jsem čekal já. Vráť se zase zítra, abych vás slyšel prosit o milost... a třetí noc bude rozsudek vykonán."

"Jaký rozsudek?" zašeptal Monsieur Voltigeur. Náhle toužil vědět, co fantóm plánuje.

"Žádný obyčejný osud," řekl hlas zpoza masky. "Stejně jako vy ani já nejsem nijak shovívavý."

V té chvíli, až teprve v té chvíli se soudce vzpamatoval natolik, aby začal křičet o pomoc - a on opravdu křičel, vydával zvuk, jehož zjevná panika překvapila všechny, kdož ho slyšeli. Jak tak křičel, jakýsi reflex ho přiměl dát si ruce před obličej, jako by chtěl odrazit nějaký předpokládaný útok. Žádný nepřišel, a když zase spustil paže, aby se podíval, co se děje, nikoho neviděl. Pokoj byl úplně prázdný.

Pak se rozletěly dveře a vběhl Jean Malchance, mávaje blýskavou šavlí, připraven řezat a sekat. V témže okamžiku byl slyšet čarodějův hlas z vedlejšího pokoje: "Poplach! Poplach! Poplach! Lupiči!" V několika minutách přispěchali čeledín a vozka a pak další služebnictvo jeden za druhým, s připravenými holemi.

Ale nebylo jich třeba. V pokoji byl jen Monsieur Voltigeur, bez pudru a naličení, seděl v pokoji a vypadal hloupě.

Je snadné si představit scény, jež následovaly. Pokoj, který nenabízел jedinou skrýš, byl prohledán s absurdní důkladností. Odo přísahal při všech svých bozích, že nikdo nemohl projít dveřmi, dokud nenastal poplach. Byli

zavolání strážci od zadních dveří a ti rozhodně dosvědčili, že kolem nich nikdo neprošel a že nikdo nemohl vyšplhat k oknu s okenicemi (ty byly stále ještě pevně zavřené), aniž by ho viděli.

Když byla tato fakta uvážena, všichni kromě Monsieur Voltigeura došli rychle k závěru, že do pokoje vůbec nikdo nevstoupil a že se mu setkání s fantómem jen zdálo - ale aby ušetřili soudcovy city, ujistěvali ho, že se určitě stal obětí čar nějakého iluzionisty, které ho nutily vidět to, co tam vůbec nebylo.

Soudce by jim byl chtěl uvěřit, ale nesnesl pomýšlení, že ten hrozný strach byl vyvolán jen nějakým iluzionistou.

Temně mumlal něco o zlém čarodějnictví, jehož důkazem byl sen, který ho vylekal - ale v Yremy, stejně jako v jiných městech Starého Světa, se o čarodějnictví daleko víc hovořilo, než kolik ho skutečně existovalo, a ani Monsieur Voltigeur sám této teorii příliš nevěřil.

Bohužel, jistota, že se Monsieur Voltigeurovi setkání s fantómem jen zdálo, poněkud zeslábla ráno, když s Malchancem šli zkontrolovat místnost, ve které byly tak pečlivě uloženy jeho tři truhlice.

Ačkoliv kouzlem zapečetěné dveře byly zjevně neporušeny, s truhlicemi tomu tak nebylo. Jedna byla otevřena zřejmě násilím a její obsah byl rozházen nazdařbůh po pokoji. Při bližším prohledání bylo zjištěno, že třebaže čarodějovo kouzlo ochránilo před poškozením zámek, jeho moc nepůsobila na rezivé železné panty, které byly roztrženy.

Soudce a jeho přítel usedli k seznamu a po dvou hodinách pečlivého počítání zjistili, že chybí jediný předmět: stříbrný hřeben, kterým zemřelá Madame Voltigeurová česávala své krásné vlasy.

Monsieur Voltigeur zapísal všechny v domě k naprosté mlčenlivosti - s nevyhnutelným výsledkem: noční příběh znalo celé město ještě před obědem a hlídky v ulicích o něm debatovaly stejně dychtivě jako flákači na rohu.

Na světě je jen málo věcí, které chudí lidé milují víc než hrdinského zlosyna. Jednou z nich je tajemství. Plní zájmu se ptávali jeden druhého. Kdo by ten fantóm mohl být? Jaké kouzlo či podvod mu umožnily vejít do soudcova domu a opět odejít, aniž byl zpozorován? Proč vzal ten stříbrný hřeben? Všem hádankám se dostalo pečlivého uvážení, ale žádná se nedala srovnat s nejzáhadnější ze všech, totiž: jaký rozsudek byl nesen nad Velkým soudcem yremským? Jaký trest a za jaký zločin?

Lidé si namáhali paměť, aby si vzpomněli na každého zločince, nad nímž Monsieur Voltigeur vynesl rozsudek, ať už žil nebo byl mrtev (neboť ti, kteří jsou odsouzeni, zřídka umírají bezdětní a dokonce i v Bretonnii - i když to není císařství - se očekává, že synové pomstí osudové bezpráví spáchané na jejich otcích). Šířily se pověsti, že jakýsi nešťastník, pro kterého si Velký soudce vybral zvlášť krutý trest, byl ve skutečnosti nevinný a že krvavé znamení jeho nespravedlivého odsouzení má být nyní smyto a trest splacen stejnou měrou.

Monsieur Voltigeur toho dne vůbec neopustil dům, ale přesto slyšel křik a jásot hladových a otrhaných dětí z ulice, které ho s nadšeným pištěním informovaly, že je prokletý a že následující ráno bude nejbídnějším ránem jeho života. Yremští poddaní nebyli jedinými, kdo si usiloval vybavit nějaký zvláštní případ, který by jim dal klíč k fantómově totožnosti. Monsieur Voltigeur hledal takový klíč stejně vytrvale jako každý druhý. Požádal i věrného Malchance, aby napomohl paměti a vyhledal u soudu v pečlivě srovnaných seznamech obviněných všechny jména těch, kdo měli tu smůlu, že je soudil.

Úředník učinil, oč byl žádán. Připomněl pak Monsieur Voltigeurovi ty tři loupežníky, kterým nechal stáhnout kůži z nohou, aby už nikdy nemohli chodit loupit po cestách. Našel i ty prostitutky usvědčené z vykrádání kapes svých klientů, jejichž vlastní "kapsy" přikázal soudce pevně zašít ovčími střevy. Zmínil se i o dvojici neplatíků daní, kteří byli vykastrováni, aby si uvědomili, jak neschopné by bylo město, kdyby nebyla z jejich daní provedena odpovídající opatření k jeho ochraně před pleniteli.

Ale to všechno byly jen triviální záležitosti a Monsieur Voltigeur usoudil, že jediný případ, který by mohl vyvolat tak výjimečnou reakci, jakou byla fantómová, byl případ vraždy.

Malchance pak přečetl seznam vrahů odsouzených k smrti Monsieur Voltigeurem, kterých bylo padesát dva, jak se ukázalo, ale byl to dost jednotvárný seznam, oživený jen příležitostně chytrostí, s jakou bylo smrti odsouzených dosaženo. Nezdálo se, že na seznamu je někdo, kdo si smrt plně nezasloužil.

Monsieur Voltigeur pak rozhodl, že musí soustředit pozornost na ty, kdož spáchali zločiny s použitím kouzel - neboť si byl jist, že v pozoruhodných událostech minulé noci hrálo roli nějaké kouzlo.

Bohužel, Malchance ani nemusel podrobně prozkoumat záznamy, než ujistil Monsieur Voltigeura, že nikdy neměl příležitost vynést rozsudek nad opravdovým čarodějem. Pokud kdy nějaký spáchal zločiny v Yremy, nikdy nebyl zatčen - to byl fakt, který při dalším uvážení jen těžko mohl překvapit. V posledních třiceti letech vždy bdělí strážci města - s pomocí a radou registrovaných čarodějů a kněží spojených s nejrůznějšími svatyněmi města - dokázali zatknout pouze čtyři drobné zaklínače. Tahle skupinka se skládala ze tří iluzionistů a jednoho učeně elementalisty. Posledně jmenovaného, kterého udal jeho vlastní mistr, protože se snažil proniknout do záhad svého povolání rychleji, než stanovil učební program, a spáchal ještě další přestupky, okamžitě odmítl jako nadmíru nepravděpodobného fantóma. V každém případě jeho trest byl poměrně mírný a nijak neobvyklý - byl zahrabán po krk do země a ubit deštěm kamenů, kterým ho zcela nekouzelnicky zasypala popravičí četa.

Iluzionisté se na chvíli zdáli být daleko slibnějšími podezřelými. Jelikož byli od přírody plní šalby, bylo vždycky obtížné určit, co přesně se přihodilo před, během a po jejich chycení. Vždycky tu byla možnost, že zodpovědné osoby mohly být uvedeny do mylného přesvědčení, že popravily iluzionistu, zatímco ho ve skutečnosti nechaly odejít či popravily jeho dvojníka. Ti tři, o které se jednalo, vypadali dost neschopně - jinak by je nebyli ani chytili a odsoudili - jenže to je právě jeden z nejoblíbenějších triků mistrů iluzionistů vydávat se za neschopného iluzionistu a přesvědčit tak své nepřátele, že prohlédli jeho podvody, když ve skutečnosti odhalili jenom první z mnoha závojų.

Monsieur Voltigeur však předsedal soudu jen v jednom z oněch tří případů. Byl to dost ubohý případ podvodu a drobné krádeže. A úplně ztratil zajímavost, když soudce ve vzácném záchvatu tradicionality přikázal, že zloděj má být

potrestán obyčejným useknutím ruky. Jediným výjimečným bodem záznamu bylo rozhodnutí Monsieur Voltigeura, že jelikož žaloba měla dva body, musí odsouzený ztratit ještě alespoň dva prsty ze své druhé ruky. Bylo nanejvýš obtížné uvěřit, že by fantóm byl schopen provádět své činy bez jedné ruky a s druhou rukou zmračenou, takže i tento podezřelý byl zamítnut.

Neúspěch při hledání inspirace v soudních seznamech dvojnásobil úsilí Monsieur Voltigeura ochránit se před druhou slíbenou návštěvou fantóma. Počet hlídačů kolem domu byl zvýšen na osm. Všechny šest sloužících bylo vyzbrojeno meči a Jean Malchance získal z vlastní zbrojnice místodržícího pistoli s křesacím zámkem i střelný prach a kouli. Dal to vše přáteli s ponaučením, že to má ušetřit pro nejhorší případ.

Oda požádali, aby své kouzelné alarmy umístil ještě hustěji -pomáhal si přitom jadeitovou kouzelnickou hůlkou vypůjčenou z Verenina chrámu. Měl také obsadit pokoj po pravé straně pokoje Monsieur Voltigeura. Jedna z menších svatyní města, zasvěcena uctívání Morra, se v této výjimečné situaci rozhodla poslat kněze, aby pomáhal v otázce ochrany kouzlem. Neobvyklý to krok, vždyť kněží většinou považovali svá kouzla za příliš vznešená na to, aby jimi plýtvali na malicherné světské záležitosti. Tento kněz byl vzdělaný věstec jménem Hordubal a byl ubytován v pokoji nalevo od Monsieur Voltigeura.

Jean Malchance si opět zvolil místo před dveřmi do ložnice, aby byl poslední linií vnější ochrany. Dále navrhl, že jako další opatření by měli spolu s Monsieur Voltigeurem přinést ty tři truhlice obsahující soudcovy cennosti do jeho ložnice. Pomohl do nich vše co nejpečlivěji naskládat, a když je zamkli, opět povolal Oda a přikázal mu, aby zámky opatřil čarovným pečeti i kouzelnými alarmy. Pak truhlice uložil pod postel - kde, jak řekl, budou zajisté v bezpečí před jakýmkoliv rušivým zásahem.

Když nastala tma, Monsieur Voltigeur se ani nepokoušel usnout, rozhodnut, že tentokrát zůstane vzhůru. V pokoji neustále hořelo ne méně než pět tlustých svící. Avšak běda, jak pokračovala noc, jeho rozhodnutí být ve střehu bylo stále krutěji zkoušeno svůdnou ospalostí, jež se ho bez přestání zmocňovala.

Čtyřikrát či pětkrát soudce zadířmal a pokaždé se mu zdálo, jak všichni ti lidé, které kdy odsoudil k smrti, vstávají z hrobů, kráčí ulicemi Yremy a volají ho, aby se s nimi setkal na místě určeném osudem. A věděl, že až přijde jeho čas, bude tam.

Ve chvíli, kdy ztratil přehled o tom, kolikrát se mu ten sen vrátil, otevřel s úlekem oči a viděl v nohách svého lože stát postavu, celou zahalenou do tmavého pláště. Dvěma otvory vykrojenými v kožené masce na něho hleděly zastíněné oči.

"Nemá smysl vzpírat se osudu, Monsieur soudce," zazněl hlas připomínající šustění spadlého listu roztočeného studený severákem. "Rozsudek je vyneseno, zbývá jen ho vykonat."

Tentokrát Monsieur Voltigeur neztrácel čas debatou s fantómem. Ani se nenamáhal křičet, aby přivolal své přátele, nýbrž neobratně vytáhl zpod příkrývky pistoli a vypálil.

Výsledek nebyl zrovna takový, jak očekával. Místo okamžitého výstřelu se ozvalo zlověstné zasyčení a objevil velký oblak bílého kouře, který strašně štípal do očí. Když konečně výbuch přišel, po několika vteřinách, už ho přestal očekávat a leknutím nadskočil. Zpětný náraz, který ho také velice překvapil, mu vyrazil zbraň z ruky. K mraku bílého kouře, který ho oslepl už předtím, přibyl mnohem hustší černý mrak. Když zase konečně viděl, ani jej nepřekvapilo, že návštěvník už u jeho lože nestojí.

Pak se rozléty dveře a vběhl Malchance třímající meč. Monsieur Voltigeur skočil na konec postele v očekávání - nebo aspoň v zoufalé naději, že spatří mrtvolu nataženou na koberci. Ale jediné, co na podlaze viděl, byl rozházený obsah jedné z truhlic s poklady. Panty byly násilně rozervány a víko utrženo.

Vedle bylo slyšet Odův křik: "Poplach! Poplach! Dveře jsou porušeny! Truhlice je otevřena!"

Jeden po druhém se blížili sluhové - ale zdálo se, že už očekávali, co uvidí, neboť nespěchali s bodáky napřaženými, a když zjistili, že fantóma nikdo neviděl, vůbec je to nepřekvapilo.

Po zbytek noci probírali soudce a jeho přítel seznam věcí, aby zjistili, co bylo ukradeno z druhé truhlice. Časně ráno si byli jisti, že schází pouze jediná věc: krásně vyšíváná ženská košile lemovaná kožešinou ze vzácného bílého zajíce, oblíbená noční košile zemřelé Madame Voltigeurové.

Monsieur Voltigeur se už ani nenamáhal zavazovat přítomné k mlčení, neboť věděl, že by to bylo marné gesto. Zdálo se, že celé město vědělo vše dříve, než slunce vyšlo nad horizont, a než přišlo poledne, nezbyl z nočních událostí jediný detail, který by místní klepny pečlivě neprobraly.

Po nevalné snídani svolal Monsieur Voltigeur Jeana Malchance, Oda a Hordubala na konferenci a všechny tři je prosil, aby mu pomohli vyznat se v tom, co se přihodilo. Prosil Oda, aby mu řekl, jaké kouzlo bylo použito, aby se fantóm dostal do jeho pokoje navzdory všem opatřením a stejně chytře jej opustil.

"Monsieur," pravil Odo, který si už pěknou chvíli lámal hlavu, jak omluvit zjevný neúspěch svých kouzelných alarmů, "zdá se, že můžeme dojít k jedinému závěru - ten tzv. Fantóm je opravdu fantómem doslova a do písmene. Tohle není žádný iluzionista chráněný kouzlem nebo nápojem neviditelnosti, neboť nevchází ani oknem, ani dveřmi. Může to být jediné duch, a jestliže se zjevuje v tomto domě, musí to být jediné duch někoho, kdo v tomto domě zemřel."

"Duch!" zvolal Monsieur Voltigeur, který na takovou možnost nikdy nepomyslel a vzpíral se o ní uvažovat i nyní. "Či duch?"

Odo zaváhal, ale cítil se povinen říci, co si myslí. "Zdráhám se, Monsieur, říct to, co pro vás bude pravděpodobně šokující, ale myslím, že za nejpravděpodobnějšího kandidáta musíme považovat vaši zemřelou manželku. Vždyť věci, jež fantóm vzal vám i vaší mladší dceři jsou bezpečně věci, které vaše žena kdysi vlastnila. Nevzpomínáte si náhodou, zda to byla vaše žena, kdo dal ostatním vašim dětem ty předměty, jež byly nyní odcizeny?"

Během čarodějovy řeči se Monsieur Voltigeur hluboce zachmuřil, leč nereagoval hněvivě. Byl zvyklý zvažovat důkazy a docházel k velice opatrným závěrům. Když teď přemýšlel nad Odovou otázkou, uvědomil si, že ačkoliv si nikdy této spojitosti nevšiml, všechny předměty uloupené z domů jeho synů byly skutečně dárky od matky a stejně tak i ta cetka ukradená starší dceři.

"Ale jaký důvod by mohla má choť mít pro to, aby mne pronásledovala?" bědoval soudce. "Vždyť jsem se k ní choval stejně poctivě a spravedlivě jako ke všem ostatním. Žila a zemřela v pohodlí, měla vše, co si žena může přát, a měla čest porodit sedm krásných dětí, z nichž jen dvě zemřely v útlém věku. Nemohu uvěřit, že by mi chtěla ublížit."

"A přece," ozval se Hordubal, kterého nadchla možnost najít vysvětlení pro události, jež naprosto nechápal, "snad se naleznou i jiné důkazy, které nás přimějí přiklonit se k takovému vysvětlení. Můj pán Mórr je bohem smrti a bohem snů a já jsem cítil jeho blízkost, když jsem včera spal ve vašem domě. Sám jste připustil, že jste vždy viděl fantóma po procitnutí ze sna, ve kterém se otvíraly hroby, aby vydaly své mrtvé, a že jste měl pocit, jako by vás něco táhlo k nějakému osudovému setkání. Možná ty schůzky, o nichž mluvily vaše sny, byla ta vaše setkání s fantómem."

"Nepochybně bylo od Mórra velmi laskavé, že mi poslal tak osvětlující vidění," pravil Monsieur Voltigeur s britkostí zrozenou z nedůvěry, "ale jasnější vyjádření by neškodilo."

Na ta slova potřásl Hordubal lítostivě hlavou a řekl: "To my jsme sluhy bohů - ne oni našimi. Měli bychom být vděční za to, co nám sešlou, ne mrzutí, že nám neříkají víc."

"Zajisté," souhlasil velice zbožně Odo.

Ale Monsieur Voltigeur se jen zamračil a obrátil se na svého přítele: "To je přece nesmysl, co říkáš, Jeane? Ujisti mne prosím tě, že je jiný způsob, jak tento případ vysvětlit, a že jej tihle hlupáci přehlédli."

"Inu," řekl Jean Malchance mírně, "rozhodně se mi zdá, že je zde několik skutečností, jež je obtížné vysvětlit v rámci této teorie. Fantóm se neomezil jen na tento dům, jak tomu bývá u opravdových duchů. Dokonce ani nesoustředil svou pozornost jen na domy příbuzných Monsieur Voltigeura. Prováděl výpravy po celém Yremy a byl dostatečně 'materiální', aby svedl řádný souboj s hlídačem Helinandem. A kdyby byl fantóm opravdu duch, jak by mohl rozlomit panty na truhlicích? Musím vám připomenout, že když jsem včera v noci vrazil do pokoje Monsieur Voltigeura, byl obsah truhlice již rozházen po celé podlaze a vypadalo to, že Odův kouzelný alarm byl stejně málo účinný jako jeho kouzelné pečeti."

"Přesně tak!" volal soudce. "Co k tomu můžete říci, Mistře čaroději? A jelikož se prokázalo, že kouzelný alarm na truhlici je neúčinný, jak si můžeme být jisti, že neselhal také na okně a dveřích mého pokoje? Pevně věřím, že tenhle Fantóm je stejně hmotný jako vy nebo já, ale je to tak chytrý kouzelník, že vaše slaboučká kouzla jsou vůči němu zcela bezmocná!"

"Ehm," odvětil Odo uraženým tónem, jaký užívají všichni čarodějové, když jsou vyslovovány pochybnosti o jejich schopnostech, "můžete tomu věřit, když chcete, ale já souhlasím se svým přítelem, dobrým služebníkem Mórrovým, že máte příliš povýšený přístup jak k lidem, tak k bohu. Moje kouzla jsou dobrá a skromná kouzla, naprosto odpovídající potřebám lidí v Yremy. A jestliže vás nedokáží v tomto případě ochránit, mohu pouze konstatovat, že se netěšíte takové přízni bohyně Vereny, jak jste při svém povolání předpokládali."

"Jen klid!" zvolal Jean Malchance, aby zabránil sporu. "Nic nám nepomůže, budeme-li se jeden na druhého zlobit. Ani nám nepomůže, budeme-li obviňovat bohy z toho, co učinili nebo neučinili. Nemohu totiž uvěřit, že to oni jsou za tím, co se zde děje. Uvažujme logicky a zkusme, kam nás rozum dovede."

"Ó samozřejmě," odpověděl Odo, stále rozzlobený. "Učiňme tak a zjistíme, jak ubohá stvoření jsme, když si troufáme dosáhnout na dno takových záhad. Jestliže selhalo moje kouzlo, pak zde působí jiné kouzlo, jež je mocnější, jiná možnost není."

"Snad je tomu tak," řekl klidně Malchance, "ale já si myslím, že je jiný způsob, jak vysvětlit to, co se zde přihodilo. S vaším dovolením Monsieur Voltigeure, se o to pokusím - i když vás musím upozornit, že se vám to asi nebude líbit o nic víc než to, co řekli tito muži."

"Jsem soudce," odvětil jeho přítel pevně, "a chci vyslechnout všechny důkazy a argumenty, ať vedou k čemukoliv."

"Nuže tedy," začal Malchance, "zvažme možnost, že Odova opatření opravdu nebylo snadné obejít. Svázali jsme truhlice dohromady, jak si vzpomínáte, a všechny jsme zamkli. Pak jsem dal Odovi prohledat pokoj a vrátil jsem se za pár minut, aby mohly být umístěny kouzelné alarmy."

"Ano, přesně tak," řekl soudce. "Já jsem ovšem v pokoji zůstal. Nikdo nemohl vyndat ty věci z truhlice předtím, než byla opatřena kouzlem."

"Ale jak já to vidím," řekl Malchance, "je možné, že věci, jež jsme pak našli rozházené po pokoji, nebyly vůbec v truhlici, když na ni kouzelný alarm dávali, a mohly být rozházeny dříve, než byl vylomen zámek. Když hodnotím důkazy čistě ze svého hlediska, nemohu se vyhnout otázce, zda to nebylo tak, že truhlice byla násilím otevřena přesně v tom okamžiku jako zámek na dveřích, když jsem vrazil do pokoje Monsieur Voltigeura. Kdyby tomu tak bylo, nemuselo dojít k selhání alarmu."

"Ale to je absurdní!" zvolal soudce. "Říkám ti, Jeane, že ty předměty z truhlice nikdo nevyndal, když jsi ty byl pryč. Kdo to mohl udělat kromě mne? Kdo je mohl schovat a později rozházet po pokoji kromě mne? A kdo, kromě mne, mohl rozlomit zámek na truhlici přesně ve chvíli, kdy jsi vrazil do dveří?"

Jean Malchance široce rozpřáhl ruce a řekl: "Teď jste to shrnul pěkně najednou. Kdo viděl fantóma v tomhle domě kromě vás? Nikdo. Kdo měl možnost provést kteroukoliv z těch záhadných věcí kromě vás? Nikdo. Musím tudíž požádat, abychom vzali zcela vážně názor, že jste to byl vy, kdo to všechno dělal."

Zde byl Malchance nucen zmlknout, protože to vypadalo, že Monsieur Voltigeura sklátí záchvat mrtvice.

Písař položil chlácholivě ruku na přítelovo rameno a řekl mu laskavým tónem: "Neříkám samozřejmě, že jste to udělal vědomě, jen že jste to jistě udělal. Vy jste si mohl vymyslet toho ducha. Vy jste mohl vzít ty památky na vaši zemřelou

ženu z domu dětí. Vy jste mohl být fantóm, ale těžko si lze představit, že by někdo jiný dokázal udělat to, co činil fantóm. Které jiné vysvětlení je tak pravděpodobné? Je pochopitelně možné, že jste byl očarován nebo zaklet, ale musím s plným svědomím říci, že nemůžeme vážně pochybovat, že to vskutku byly vaše ruce, které prováděly všechny ty skutky."

Monsieur Voltigeur byl jiného názoru. "To je absurdní!" kvílel. "To je monstrózní! Byl jsem tvůj nejvěrnější přítel celých čtyřicet let, Jeane Malchanci, a ty mne nyní obviňuješ z něčeho takového! To já jsem byl oloupen a štván ďáblem a jediný závěr, ke kterému můj přítel dojde, je, že jsem oloupil a štvál sám sebe! Není divu, ty nevďečný hade, že jsem byl dost moudrý a chytrý, abych mohl být soudcem, zatímco ty jsi zůstal mým písařem. Nechť je prokleta logika! Tvoje tvrzení je ta nejodpornější pomluva, jakou jsem kdy slyšel, a já si jen přeji, abych dokázal najít trest odpovídající takovému zločinu, neboť bych jej zajisté vykonal. Opusť můj dům a vezmi své hanebné čaroděje s sebou. Táhní! Postavím se tomu zlořečenému fantómovi sám a sám také zjistím, kdo to je!"

Lze pochybovat, že by Odo a Hordubal nějak zvlášť horlivě souhlasili s tou pochybnou hypotézou, kterou Jean Malchance zformuloval, ale když Monsieur Voltigeur tak vybuchl a nazval je hanebnými, vůbec neměli chuť se o tom přit. Oba došli k rychlému závěru, že Monsieur Voltigeur je stejně nevďečný jako nemilostivý a že obvinění Jeana Malchance, ať vypadají sebepravděpodobněji, se musela dotknout nějakého místa, které svědomí rozbolavělo. Jean Malchance, na druhé straně, zjevně litoval svých neuvážených slov a prosil, aby mu bylo dovoleno zůstat - aby, jak se vyjádřil, pomohl Monsieur Voltigeurovi ochránit sebe samého před sebou - elfem, ale to jen vystupňovalo hněv Monsieur Voltigeura do vyšších obrátek a nebylo možno ho uklidnit, dokud nebyl jeho bývalý přítel vyhnán z domu. Oba kouzelníci ho následovali s pocitem křivdy nad tím, že jejich upřímná snaha pomoci byla takto oceněna.

Než přišla noc, vědělo o hádce celé město. A všichni si šeptali i o tom, že známý fantóm nebyl po celý čas nikdo jiný než Monsieur Voltigeur sám, obrácený k zločinnému životu svou arogancí a bezbožností. Mnozí lidé, kterým taková možnost nikdy nenapadla, brzy začali říkat, že oni to očekávali, neboť oni vždy věděli, že soudce, který vyhlášoval tak neobvyklé rozsudky, nemohl mít skutečný respekt před zákonem.

Díky unáhleným obviněním Jeana Malchance uléhal toho večera Monsieur Voltigeur jako daleko méně obdivovaný muž (v hodnocení svých sousedů), než tomu bývalo dříve. On sám si však byl absolutně jist, že se neprovinil tím, z čeho ho tak nečekaně obvinil Malchance, a byl rozhodnut to dokázat jakýmkoliv způsobem.

Rozdělil své služebníky po domě jako předtím a hlídače rozestavil kolem domu, ale už si nedělal starosti s kouzelnými alarmy a kouzelnými zámky, v jejichž účinnost už stejně nevěřil.

Než ulehl, pečlivě prohledal jedinou truhlici, která dosud nebyla vyplněna, a vyňal z ní malý oválný portrét své zemřelé manželky, namalovaný před jejich svatbou - dárek, který mu dala na důkaz své úcty. Byla to vždy uctivá žena, která nikdy nezneužila jejich manželského vztahu k jakékoliv nezdvořilosti.

Nemohl si být zcela jist, že tento portrét je předmětem, který by fantóm nejspíš hledal, ale zdálo se mu to nejvš pravděpodobné. Portrét uložil pod polštář.

Ponechal si pistoli, neboť byl přesvědčen, že včera minul jen proto, že nevěděl, jak ta ztracená věc funguje, a nedokázal udržet hlavě rovně, jak byl zmaten kouřem a nárazem. Byl rozhodnut, že jeho ruka bude tentokrát pevnější, bude-li mít příležitost znovu vystřelit.

Pečlivá příprava poněkud zchladila jeho hněv, ale nedokázala utišit jeho úzkost. Když uléhal, měl pocit, jako by měl žaludek stažený železným pásem. Hlava mu připadala jako vroucí kotel - myšlenky vybuchovaly zmateně do jeho vědomí a nemusel ani usínat, aby zakusil delirium.

Zatímco čekal, neustále se mu vracely dvě představy: představa hřbitova, na kterém mrtví vstávají z hrobů, rozhodnutí dodržet schůzku s člověkem, který je odsoudil k smrti, a představa Jeana Malchance, který v jediném okamžiku prodělal dramatickou transformaci z přítele na nepřítele.

Tento druhý obraz ho pevně ovládl. Co k tomu Jeana přimělo? Byl snad také obětí nějakého strašného kouzla? Mohl snad být začarován?

Protože se mu ty obrazy neustále vracely, přestože byl naprosto bdělý, snažil se najít něco skutečného, na co by se díval, aby se vzpamatoval. Vzal zpod polštáře portrét a trávil čas prohlížením obličeje mladé dívky, jejíž moudrý a pečlivý otec mu prokázal tu čest a přijal jeho žádost o dceřinu ruku. Monsieur Voltigeur za ni nenabízel málo.

Bylo pozoruhodné, jak ho pohled na obrázek uklidnil. Když se tak díval do jejích očí, nabyl přesvědčení, že pokud je toto obličej zloducha, který ho pronásleduje, pak ten duch určitě nevstal z hrobu z vlastní vůle, nýbrž byl ze svého odpočinku vytržen tím nejhorším černokněžnictvím.

Ale to, myslel si, je stěží možné. Černokněžník musí nenávidět svou oběť víc, než miluje vlastní život, protože ten, kdo zraňuje druhé pomocí démonů a zlých čar, zároveň zraňuje i sebe. Nikdo mne nemohl tak nenávidět, vždyť ve všem, co jsem učinil, jsem byl jen pokorným nástrojem zákona.

Když dospěl k tomuto závěru, začal opět uvažovat jako soudce a rozumný člověk s myšlenkami nezatmělými zlobou a téměř nezmatenými záchvěvy strachu.

A pak, zcela náhle, užíel vše, co se přihodilo, v jiném světle a konečně uhl, kdo je tím fantómem.

Vzhlédl a viděl, že fantóm je s ním, stojí v nohách postele přesně jako předešlé noci. Jeho oči ho pozorovaly ze stínů otvorů v masce.

Monsieur Voltigeur zvedl pistoli a pečlivě ji zamířil na masku.

"Má ruka je dnes v noci pevná, Jeane Malchanci," řekl. "Přisahám, že dnes neminu."

Jean Malchance si bez váhání sundal z obličeje masku, jakoby už byl stejně unavený tou maškádou. Pohlédl na přítele očima tvrdýma jako křemen a odpověděl: "Mne nemůžete zabít, Monsieur. Postaral jsem se o to."

Monsieur Voltigeur si přejel jazykem rty a zíral do odhaleného obličejce muže, který rozhodně nyní nebyl jeho přítelem, a musel být jeho nepřítelem mnohem déle, než se mu chtělo uvěřit.

"Věřím, že ses o to postaral," šeptal. "Nebo si to aspoň myslíš. Jenže ať jsi použil sebehanebnější kouzla, ať jsi se zaprodal kterémukoliv z démonů, nemůžeš si být absolutně jistý. Černá magie je vždy zrádná a říká se, že si velmi často splete cíl a zničí svého uživatele místo jeho oběti."

"Totéž se říká o pistolích," odvětil druhý klidně.

"Ale pistolím nezáleží na tom, co zničí," řekl Monsieur Voltigeur. "Vždycky jsem věřil, že dokonce i nástroje nejodpornějšího kouzla musí zaváhat, mají-li zranit dobro. A ať už ke mně chováš jakoukoliv nenávisť, musíš uznat, že jsem vždycky byl dobrý a poctivý člověk, vždycky tak spravedlivý, jak jsem cítil, že je potřeba být."

"Obávám se, že podceňujete sílu černé magie," pravil Malchance, "a velice dobře vím, že přeceňujete svou cenu jako člověka. Byl jste spravedlivý do té míry, jak jste si myslel, že je třeba být. Jenže vy jste nevěděl, jak je třeba být."

Prst Monsieur Voltigeura na spoušti trochu ztuhl, ale ještě nezmáčkl. Už nebyl tak vyděšený, teď když věděl, čemu musí čelit.

"Myslel jsem, že jsi můj přítel, Jeane," řekl lítostivě. "Proč jsi nebyl mým přítelem, když já jsem ti vždy přítelem byl?"

"Odpověď držíte v ruce," odvětil Malchance. "Byl bych vám mohl odpustit to ostatní. Byl bych vám mohl odpustit, že jste vyhrál všechny soutěže, jejichž jsme se zúčastnili jako chlapci nebo muži. Byl bych vám odpustil, že jste se stal soudcem a já zůstal písařem. Dokonce bych vám byl mohl odpustit, že jste se proslavil těmi chytrými rozsudky, jež jste vynášel, třebaže tři ze čtyř byly nápady, které jsem vám nasadil do hlavy já. Já jsem ten muž, který přizpůsobuje tresty zločinům, Monsieur, a nyní dělám to, co jsem dělal vždycky."

Monsieur Voltigeur pohlédl na portrét, který držel v ruce.

"Vzpomínám si, že se ti líbila," řekl klidně.

"Líbila?" zvolal Malchance. Zadusil výkřik bolesti a poprvé odhalil ten hněv, který musel chovat skrytý po tolik dlouhých let. "Miloval jsem ji z celého srdce a ona milovala mne. Ale viděla, že ve vás se skrývá soudce a ve mně jen písař, stejně jako viděla, že v truhlicích vaší rodiny je zlato, kdežto v mých jen stříbro. Milovala mne, ale nechtěla se provdat z lásky. Dala přednost muži bez srdce, jehož jemný šat a plné kapsy byly náhradou za prázdnotu, která byla uvnitř. Kdybyste ji vy dál miloval tak, jak jsem ji miloval já, byl bych pochopil a odpustil, ale nemohl jsem vám odpustit to, co jste a co jste udělal z ní!"

"Ale lidé by se neměli brát z lásky!" řekl Velký soudce tónem člověka, který pronáší obecnou pravdu. "Nad zvířata nás povyšuje náš rozum a my musíme žít podle rozumu a ne podle hloupé vášně. To vašeň žene lidi k užívání černé magie a k prodávání duší - a to je ničí hůře, než by mohl učinit jakýkoliv zákonný trest."

"Já jsem moc kouzel nepoužíval," řekl mu Malchance. "Věřím, že mnohem méně, než si myslíte. Stačilo použít drobné kouzlo, které vám znemožnilo vidět, co dělám, pokud jsem si výslovně nepřál, abyste to viděl. Byl jsem vedle vás, když jste balil truhlice, a vyňal jsem z nich vše, co jsem chtěl, než jste je zavřel a než na ně Odo dal své pečeti. Spal jsem uvnitř vašeho pokoje, ne před ním. A mohl jsem dělat cokoli, nepozorován, dokonce i když jste držel svou hřídku. Otvíral jsem dveře zevnitř - a tak porušil kouzelnou pečeť při obou příležitostech. Připouštím však, že jsem musel řádně napnout svaly tenkrát v noci, abych utrl to víko na truhlici, třebaže panty jsem předtím oslabil, její nakradený obsah jsem po podlaze rozházel už dříve."

"Ale ty jsi jen obyčejný písař," řekl Monsieur Voltigeur, "a jako písař jistě nemáš žádné vědomosti o čarování!"

"Umím číst," odvětil Malchance, "a ten vzácný talent, pro nějž jsem se stal vaším písařem, neboť to umím lépe než vy, mi umožnil naučit se v zakázaných knihách to, co se u lidí mého postavení nečeká. Vy nevíte, co já dovedu, Monsieur. Vůbec mne neznáte. Jsem pro vás jen něco, co se pohybuje ve vaší blízkosti, něco, na čem vám nemůže doopravdy záležet - stejně jako byla ona."

Monsieur Voltigeur znovu pohlédl na její portrét.

"Proč jste kradl její dárky mým dětem?" zeptal se.

"Protože to měly být dárky mým dětem. Měla rodit mé děti, ne vaše. Nemáte žádné právo na věci, které jsem vzal - nemáte právo na svou rodinu, i když vím, že by vám to bylo jedno, kdyby vám ji vzali. Proto jsem se ani nesnažil jim ublížit. Miloval jsem ji. Všechny její dárky z lásky jsou právem moje i všechny věci, které ona milovala."

"Ach, Jeane," povzdychl soudce, "jsi hrozný blázen. Já jsem byl tvůj přítel a ty jsi měl být můj. Místo toho jsi slavný lupič a nevěrný zrádce. Jak najdu trest vhodný na takové zločiny?"

"Nejsem tady proto, abychom vynášeli rozsudek nade mnou," pravil Malchance. "Zabývám se vynášením rozsudku nad vámi. V očích lidu z Yremy jste vy, ne já, ten slavný lupič. Mé odhalení se rozneslo do všech skrýší a koutů města. A každý mu věří, vždyť vyšlo od vašeho důvěrného přítele! Ráno budou v truhlicích pod vaší postelí nalezeny cennosti ukradené z mnohých domů - jako konečný důkaz. Vaše zpověď, jak mi ji nadiktujete v poslední hodině svého života, podepsaná vaší rukou, bude také nabídnuta jako důkaz - mám ji tady v kapse i s vaším padělaným podpisem. Váš věrný sluha, který mne sem dnes pustil, pevně věří tomu, co jsem mu řekl: že hoře lituji naší hádky a přišel jsem se usmířit. Budu přísahat, že jste zemřel vlastní rukou a že jsem nebyl dost rychlý, abych vám v tom zabránil. Budu ronit tak horské slzy, že o mně nikdo ani na okamžik nezapochybuje. Všechno do sebe zapadá."

"Ne tak docela," řekl Monsieur Voltigeur. "Nezemřel jsem vlastní rukou a nemám v úmyslu ti v této záležitosti posloužit. Ve skutečnosti jsem silně nakloněn názoru, že bych teď měl zastřelit tebe."

"Bohužel," řekl Malchance, "obávám se, že se mýlíte, a mohu jen doufat, že nebudete příliš zklamán."

"Musím věřit," odvětil soudce, "že tvé pekelné kouzlo nebude účinkovat na ctnostného člověka a že démon, který ti dal tvé schopnosti, si přijde pro tvou duši, a ne pro tu moji."

Řekl a vypálil, rozhodnut, že tentokrát kouř a náraz neovlivní jeho míření.

Prach na pánvičce na okamžik bláznivě syčel a pak pistole explodovala v jeho ruce.

Síla výbuchu mu vrhla úlomky zkrouceného kovu do očí. Jeden drobný odštěpek pronikl do hlubších vrstev a způsobil okamžitou smrt.

Jean Malchance zvedl ruce, aby se chránil před výbuchem, ale rychle je opět spustil.

Ubožáku! pomyslel si. Byl jsi ještě horší soudce, než sis myslel. Člověk nepotřebuje kouzla, aby ucpal hlaveň téhle hloupé zbraně, a stačí to nejobyčejnější kouzlo, aby to dokázal nepozorovaně. Jestli jsem se zatratil pro takovou drobnost, budiž, ale myslím, že se tak nestalo.

Pak přiběhl vozka, sledován sluhou a komorníkem, a všichni ostatní sloužící, kteří drželi svou zbytečnou hřídku.

"Běda," pravil Jean Malchance, "ten ubohý muž byl tak očarováný a pomatený, že myslel, že jeho fantóm jej opět přišel týrat. Ale hleďte! Je to jen portrét jeho drahé zesnulé ženy!"

To řka, zvedl ten malý obrázek - nyní potřísněný krví - který spadl na podlahu. Když si jej služebnictvo prohlédlo, dal si jej do kapsy a odnesl.

Malchance se nemýlil ve svých předpokladech, že obyvatelé Yremy uvěří tomu, co jim řekne. Měl dostatek více než zjevných důkazů, aby je přesvědčil. Předstíral, že je převelice zdeptán žalem, a už nikdy nepracoval jako písař yremského soudu. Vzdal se úřadu a uchýlil se do samoty, ke svým vzpomínkám a tajemstvím.

Monsieur Voltigeur, slavný Velký soudce za svého života, se stal ještě slavnějším po smrti, byť jen krátce, jako fantóm, který pronásledoval sám sebe. Mnozí říkali, že pro sebe vymyslel ten nejděbelnější ze všech svých trestů.

Jestli Jean Malchance propadl peklu pro ta drobná kouzla, kterých použil, jak sám cítil, aby zabezpečil trest přesně odpovídající proviněním jeho nepřítele, nikdo neví. Jediné, co je jisté, je, že zemřel o několik let později a že těsně před smrtí se ze všeho vyzpovídal - ne nějakému zvědavému knězi z chrámu Vereny nebo Morra, ale potulnému vypravěči, jako jsem já. Nejprve ho však donutil přísahat, že ten příběh nikdy nikdo nebude vyprávět ve zdech města Yremy.

Nevyhnutelným výsledkem tohoto zákazu samozřejmě bylo, že každý, kdo v těch zdech žil, slyšel vše, než uplynuly dva týdny - a nejnižší z nízkých byli protentokrát jednotní s nejvyššími z vysokých v názoru, že to je ten nejlepší příběh, jaký se kdy v jejich skromném městě zrodil...

Přeložil Vojtěch Pala

KŘIK BESTIE

Ralph T. Castle

KŘIK BESTIE

Ralph T. Castle

Tomas se probudil náhle. Všechny smysly měl nastražené a srdce mu prudce bušilo. V první chvíli neslyšel nic než sykot a hučení příboje, dorážejícího na břeh za oknem ložnice. Ale pak najednou zaslechl zvuk, který ho probudil. Bylo to vysoké skučení - nelidský výkřik, stoupající a klesající ve větru.

Tiše slezl ze slamníku, vklouzl do krátkých kalhot, bot a koženého kabátce a přikradl se k oknu. Přiložil ruce k očím a skrz tenké tabulky ručně foukaného skla vykoukl ven. Byla tam ještě noc, ale pěna na vlnách se bělala, jak se jí dotýkalo první bledé světlo úsvitu.

Zátokou se znovu rozlehla ozvěna toho podivného výkřiku. Tomase zamrazilo. Zachvěl se.

Po špičkách přešel po nahrubo přitesaných prknech a otevřel dveře do sousední místnosti chaty. Zastavil se a naslouchal. Brodie tiše odpočíval na lůžku u krbu. Oheň ještě doutnal a pokoj byl prosycený kouřem ze dřeva. V jednom koutě byly police s mísami, hrnci a pánvemi a pod nimi jednoduchý dřevěný stůl. Ve druhém koutě stály necky. Všechno bylo úhledné, čisté a uložené na svém místě.

Tomas po špičkách přešel místnost. Opatrně, tiše nadzvedl silnou dubovou závoru, která zajišťovala přední dveře.

"Tome?" Příkrývky zašustily, jak si Brodie sedal. "Co tam děláš?"

"Jenom - jenom jsem se šel projít."

"Projít?" Brodie nevěřícně zvýšil hlas.

Tomas zaváhal. "Už skoro svítá."

"Kdepak, ještě ne." Brodie zapálil lampu a vylezl z postele. Byl to půlík, baculatá postavička ani ne čtyři stopy vysoká, s kulatým, přátelským obličejem a rozčuchanými, sluncem vybělenými vlasy na temeni hlavy. Začal si oblékat svůj obvyklý oděv - vybledlý modrý námořnický kabát, kožené kalhoty a boty, které se zdály být o číslo větší. V náprsní kapse měl nacený červený hedvábný kapesník, v pochvě na boku měl zrezivělý meč a na šňůrce mu kolem krku visel zdobený pazourkový nůž.

Přišel až k Tomasovi. "Proč ten spěch? Po snídani bude světla dost, aby se dalo jít ven."

Tomas váhavě pustil dubovou tyč. Nedávno mu bylo osmnáct a neměl rád, když mu někdo říkal, co má dělat. "Cosi jsem slyšel," hájil se.

Brodie přiložil do ohniště nové dřevo a koženými měchy rozdmýchal plameny. Do litinové pánvičky rozbil vejce, dal pánvičku nad oheň, pak uchopil starou šavli a odkrojil čerstvý krajíc těžkého, tmavého chleba. "Vím, co jsi slyšel."

Jeho hlas zněl rozmrzele. "Taky jsem to zaslechl." Položil krajíc na talíř a namířil na Tomase šavli. "Vsadím se, že nemáš ani potuchy, jaký tvor takový zvuk vydává."

Tomas pokrčil rameny. "Proto jsem to chtěl zjistit." Sedl si ke stolu. "Ty víš, co to bylo?"

Brodie zavrtěl hlavou. "Nechci o tom mluvit." Jeho pohled zalétl k oknu a pak se rychle stočil. Seškrabal vajíčka z pánve na talíř. "Sněž si svou snídani."

Když Tomas o půl hodiny později vyšel ze srubu ven, na čisté bledě modré obloze již stálo slunce. Západní vítr bral tříšť z bílých hřbetů vln. Bylo to svěží, zářivé jarní ráno.

Brodieho srub stál na široké skalní římse přibližně dvacet stop nad úrovní přílivu, pod křídovými útesy, které zátoku obtáčely šedavě bílými stěnami. Byl postaven dřív, než se Tomas narodil, z desek zachráněných z lodního vraku. Kam až jeho paměť sahala, sdíleli toto nevelké útočiště spolu.

V zátoce kotvil Brodieho rybářský člun a na písku ležela malá pramice. Tomas se pustil známou stezkou vedoucí od srubu na břeh. Stáhnout z pramice nepromokavé plátno a dostrkat ji na vodu byla každé ráno jeho práce. Společně s Brodiem pak vždycky přiveslovali k rybářskému člunu, malou loďku přivázali za větší a vypluli na moře.

Toho dne ale na každodenní činnost nedošlo. Tam, kam v noci dosahoval příliv, leželo cosi na písku. Zpočátku, když se k tomu vydal, mu to připadalo jako nasáklý balík hadrů, ale jak přicházel blíž, poznal, že je to mnohem víc.

"Brodie!" vykřikl. "Pojď sem, rychle!" A rozběhl se, až mu za patami létal písek.

Bylo to tělo - drobné, bledé a utlé, zabalené do pláště nasáklého mořskou vodou. Ruce byly roztažené, jako by se chtěly přidržet písku, a tvář byla otočena na bok. Když Tomas tělo obešel, aby si ji mohl lépe prohlédnout, poznal, že rysy nejsou lidské.

"Je to elfka!" zvolal na Brodieho, který již pospíchal od srubu.

Půlčik dorazil k ležící postavě, poklekl a opatrně přiložil prst k hrdlu. "Zdá se, že ještě žije. Pomoz mi, otočíme ji na břicho. Hned, rychle."

Metodicky jí začal hýbat rukama a masírovat záda, aby z plic vypudil mořskou vodu. Dlouho se ozýval jen hukot příboje, občasné výkřiky racka a Brodieho těžké dýchání, jak se s postavou v bezvědomí lopotil. Nakonec, když by to Tomas asi už vzdal, se elfka pohnula. Slabě zachřčela, vykašlala na písek trochu vody a zkusila se převrátit.

Brodie ji jemnou silou posadil. "Klid," řekl. "Bude to dobré, klid."

Znovu zakašlala, obrátila se k němu a přimhouřila oči před sluncem. "Díky," vydechla. Její pohublá, jemná tvář se roztáhla pokusem o úsměv. Tomas si všiml, že vypadá jen o rok, o dva starší než on. Byla na smrt bledá, vlasy měla přilepené k hlavě a pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy. Přesto z ní vyzařovala nevšední, křehká krása.

"Odneseš ji do srubu," řekl Brodie. "Ty ji chyt' pod rukama a já jí zvednu kolena."

Společným úsilím ji nesli přes písek, a když začali stoupat stezkou vzhůru, zabloudila pohledem na oceán. "Bratr," hlesla slabě. "Ještě je tam."

"Jedno po druhém," řekl Brodie. Kopnutím otevřel dveře a položil ji ke krbu. Na oheň přihodil další dvě polena a otočil se zpátky k ní. "My počkáme venku a ty si zatím svlékni ty mokré šaty. Tímhle se utři," podal jí ručník. "A tohle si obleč," podal jí deku.

"Odkud se tu podle tebe vzala?" zeptal se Tomas, když vyšli ven a zavřeli za sebou dveře.

Půlčik pozoroval oceán. "Z vraku. Vidiš támhle to dřevo u toho mysu?" Vytáhl dalekohled a přiložil jej k očím.

"Dvoustěžňová brigantina. Musela ztroskotat těsně před svítáním. Je rozbitá na kusy, zbylo z ní jen málo. Posádka se určitě utopila."

"Možná ten kvilivý hlas, který jsem zaslechl, bylo volání té elfí dívky o pomoc."

"Ne." Brodieho nesouhlas byl strohý. Schoval dalekohled zpátky do kabátu a začal si hníst svůj masitý obličej. "Hele, jestli jí připravíš něco teplého, zajedu tam s pramicí a pro všechny případy se tam porozhlédnu."

"Nebudeš potřebovat mou pomoc?"

"Poradím si. Ty se postarej o ni. Zvládneš to?" Jeho hlas zněl nejistě, téměř naříkavě. Obvyklá pevná sebedůvěra zmizela bůhví kam. Tom se podíval půlčikovi do očí a zahlédl v nich záblesk strachu.

Oheň syčel a praskal. Elfí dívka se choulila pod dekou a usrkávala z hrnku polévku. Tomas rozvěšoval její šaty, aby! uschly. "Jestli je tvůj bratr ještě naživu, Brodie ho najde," řekl. "Je to zkušený námořník."

Zírala do žhavých uhlíků. "Jestli se mám podívat pravdě do očí, nezbyvá mi než smířit se s tím, že bratr už musí být po smrti." Hluboce vzdychla. "Minulou noc hrál v Remasu. Přišel o většinu peněz, které jsme utržili za hedvábí a příze, a pak před vyplutím utápěl svůj žal ve vínu. A utopil i sebe."

Rozhostilo se dlouhé, napjaté ticho. "Jak se jmenuješ?" přerušil je Tomas.

"Linna." Upřela na něj své bledě šedé oči. "A ty?"

"Tomas Fenman." V okamžiku, kdy se jejich oči setkaly, ucítil, jak ho k ní cosi přitahuje. Dosud nikdy nespátl ženu tak vybrané krásy.

"Žiješ s půlčikem," řekla. "Jak to?"

"Své rodiče jsem vůbec nepoznal. Brodie mě našel zabaleného do peřinky, když mi bylo sotva pár měsíců. Vzal mě k sobě a postaral se o mě."

"Půlčici jsou známí svou pohostinností." Lehce se usmála. "Jsou šlechtění."

"Ano," souhlasil Tomas.

"On se živí rybařením?"

"Ano."

"A ty mu pomáháš?"

"Ano," opakoval se. Nebyl se sebou spokojený, cítil, že by měl vymyslet něco víc. Ale na jejím pohledu a v jejích otázkách bylo cosi, co ho zneklidňovalo.

"Pro tak silného a samostatného mladíka, jako jsi ty, to tady musí být nuda," řekla, prohlížeje si jeho širokou hrud' a svalnaté paže.

"Vůbec to není nuda," bránil se. "Učím se být námořníkem."

"Jistě, na rybářském člunu." Pokrčila rameny. "Viděla jsem ho zakotvený v zátoce."

"Když ve městě prodávám náš úlovek, vydělávám si jako kejklř," pokračoval. "Dělám salta a žongluju se vším, co mi lidé dají. S kameny, s mincemi, a dokonce i s dýkami a s meči s obnaženým ostřím."

Zamyšleně přikývla, jako by si to představovala.

"Doufám, že jednou se přidám k nějaké kočovné společnosti."

"Ale to bys musel opustit přítele Brodieho. Určitě už stárne. Nebude mu už stovka? Určitě tady potřebuje tvou pomoc. Jsi asi hodný. Tak hodný, že od něj neodejdeš. A jestli sníš o dobrodružství, musíš vědět, že je to jenom sen."

Tomase náhle popadl hněv - o to silnější, že to, co řekla, bylo nepříjemně přesné. "Myslím, že po tom ti nic není."

"Ach." Sklopila oči do klína a přikývla, spíš pro sebe. "Máš pravdu. Nepřemýšlela jsem o tom, co říkám. Jsem rozrušená z toho, co se stalo. Bratr je mrtev, posádka pryč, loď pryč, nic mi nezůstalo. Promiň, jestli jsem tě urazila."

Tomasův hněv rychle vyprchal. "To nic." Nervózně poposedl. "Jestli pro tebe můžu něco -"

"Můžeš si sednout vedle mě," řekla. "Možná mi tak bude líp."

Přisedl si k ní na lůžko. Cítil, jak v odpověď na blízkost její krásy v něm sílí napětí. Nevěřil si natolik, aby se na ni podíval.

"Díky," prohlásila. Položila mu hlavu na ramena, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, a zavřela oči.

Minuty mijely. Podle jejího dýchání poznal, že usnula. Chvilí počkal a pak ji opatrně položil, aby spočívala na zádech.

Cosí zašeptala, ale neprobudila se. Přikryl ji další dekou a pak se na ni zadíval. Její tvář byla ve spánku klidná. Světlé kadeře odhalovaly křivku její šíje. Jak mohl někdo, kdo přemohl bouři ve Velkém západním oceánu, vypadat tak krásně a křehce?

Když se půlčik vrátil do chaty, byl unavený a sklíčený. "Po jejím bratrovi ani stopa." Jeho pohled spočinul na spící elfí dívce. "Pár věcí stojí za záchranu, ale budu potřebovat tvou pomoc, Tome."

"Mám ji vzbudit?"

"Ne, raději ne." Brodie se rozhlédl. "Budeme to hlídat zvenčí."

Tomas ze zakabonil. "Z čeho máš strach?"

Brodie se pleskl přes břicho. "Strach? Já? Haha." Uchopil Tomase za ruku. "Pojď. Bude v pořádku." Ale jeho oči dál těkaly a zkoumavě prohlížely každý stín.

Pozdě odpoledne našli lodní knihu - byla psána elfím jazykem, který ani jeden z nich neuměl číst - a nějaké zásoby v malých dřevěných bednách. Vrátili se do srubu, probudili Linna a Brodie připravil jídlo.

Po jídle Linna jako by ožila. Krátce jim povyprávěla o svém domově na ostrově Ulthuan, kde žila v jednom z elfích království. Její rodiče byli obchodníci a neočekávaně zahynuli při tajfunu, který jejich loď potopil. Spolu s bratrem se snažili v živnosti pokračovat a pár let se jakž takž protloukali, přestože on pil a hrál. Oba měli za sebou těžkou plavbu z Ulthuanu do Tileánského moře víc než desetkrát.

Když se slunce ponořilo do vln a obloha zezlátla, Brodie vyvalil soudek rumu a začal vyprávět staré mořské pověsti o ztracených pokladech, pirátech a obrovských hadech, kteří dokážou spolknout loď i s celou posádkou. "A to ještě nic není," pokračoval, šťastný, jak může být jenom půlčik, když má břicho plné spousty jídla a pití. "Tam na severu v Moři Spárů jsou nestvůry, které by si takového hada daly k snídani." Naklonil se k Linně, jako by jí svěřoval nějaké tajemství. "Slyšela jsi někdy o námořníku jménem Richard Crowell?"

"Pověsti lidí znám jen málo," řekla.

"Ale tento muž není pouhá pověst. Před patnácti lety - možná před více - bylo špatné léto. Den za dnem se obloha černala bouřkovými mraky, zem byla mokrá a chladná a noci se zdály být delší, než měly správně být. Říkalo se, že se na nás chystají nestvůry z podsvětí. Obrovští ptáci unášeli děti dokonce i tady v tileánských městech, po kopcích se potloukali diví muži a lidé se báli vycházet ven i za denního světla."

Tomas ten příběh slyšel již mnohokrát a teď potlačil zívnutí.

"A tenhle Richard Crowell shromáždil nejlepší šermíře, nejodvážnější bojovníky. Vyhnal netvory tmy z jejich slují a podzemních skrýší a našel čaroděje, kteří svými kouzly zbavovali stvůry jejich očarování. Díky jemu se mohli do Remasu vrátit početní lidé. Ale jemu to nestačilo a postavil se do čela další výpravy, která měla namířeno podél pobřeží na sever, přes Střední moře do Moře Spárů. Doslechl se, že netvoři přicházejí odtamtud a chtěl je zastavit hned u pramene."

Nakrátko zavládlo ticho. "A jak to dopadlo?" zeptala se ze zdvořilosti Linna.

"Vybojovali bitvy, jaké si nedovedete představit. Všeomžní létající netvoři, obludy s chapadly místo hlav, lidé, zpola muži zpola ženy - to bylo nějakého vřeštění, skučení, skřipění zubů a tlukotu křídel." Brodie zmlkl. "Tak jsem to slyšel. Sám jsem u toho samozřejmě nebyl."

"Jistě, to asi ne," usmála se Linna.

Brodie dopil rum. "My půlčici jsme prostí lidé, teplý domov a plné břicho, to jsou veškerá dobrodružství, která potřebujeme ke spokojenosti."

"A co bylo s tím Richardem Crowellem dál?" zeptala se.

Brodie se zamračil. "Někteří říkají, že zlým silám, kterým se postavil, podlehl, když dorazil k pevnině a odvážil se vstoupit do Norscy. Ale pravdu nikdo nezná."

"Norsca?" Její oči se zúžily. "Tam jsem nikdy nebyla. Je to daleká země."

Brodie prudce postavil sklenku. "Ovšem, ovšem že je. Tak daleká, že nevím, proč marníme čas plácáním o ní."

"Co -"

"Jsou to jen povídky z doslechu," řekl a vstal. "Už jsem měl spát." Říhl si, opřel se o stůl a hlasitě zív. "Ty se ulož v Tomasově pokoji, má drahá. My dva se vyspíme tady."

Ladně vstala. "Díky." Usmála se na Brodieho, pak se otočila k Tomasovi a vzala ho za ruku. "Jsem ráda, že jsem tě

potkala, Tomasi."

Její dotek byl studený a lehký, ale on přesto cítil, jak z její ruky do něj projela horká vlna. "Dobrou noc," řekla a pohlédla mu do očí.

"Dobrou noc," hlesl. On ani Brodie pak už nic neřekli, dokud neodešla a nezavřela za sebou dveře.

"Nevím, Tomasi," řekl nakonec půlčik. Rozložil na podlahu před krbem tlustý svrchník a lehl si na něj na záda. "Těžko říct, jestli věci jsou takové, jak vypadají."

Z půlčikovy nezřetelné řeči poznal, že není vhodná doba, aby si jeho blábolení všimal. "Vyspíš se tam?" zeptal se.

"To se ví." Brodie opět zívá.

Tomas ulehl na Brodieho lůžko a zachumlal se do přikrývky. Upíral oči na dřevěný strop a pozoroval mihotavé světlo ohně. Představoval si Linnu v sousední místnosti, v jeho pokoji. Byla to výzva? Ten pohled, když mu přála dobrou noc? Ne, určitě se ještě rmoutí pro svého bratra. Kdyby se k ní vkradl, jen by ze sebe udělal hlupáka.

Zmítal sebou a převracel se na úzké posteli, zatímco z místa, kde na podlaze před krbem ležel Brodie, se ozývalo chrápání. Ať dělal, co dělal, stále viděl Linninu tvář. A když nakonec usnul, zjevila se mu i ve snu.

Tomas ucítil ruku na rameni. S trhnutím se probudil, otevřel oči a spatřil, jak se k němu sklání temná postava. Poznal, že je to Linna. Byla oblečená. "Venku někdo je," zašeptala. "Rychle, pojď se podívat."

Oheň vyhasl a místnost ozařovalo jen rudé žhnutí uhlíků. Před ohništěm stále ležel Brodie, chrápal a ruce měl sepnuté na břiše. Tomas uvažoval, jestli ho má probudit - jenže Brodie zmožený jídlem a pitím se stejně nedal.

Linna přistoupila k oknu u dveří vedoucích ven ze srubu. Tomas zapálil lampu a přinesl ji k ní. "Někdo mi zaklepal na okno," vysvětlovala. "Nedalo se poznat -"

Tomas zvedl lampu a vykoukl zvlněnou okenní tabulí ven. Spatřil neupravenou postavu, která tam stála v noci, v šatech nasáklých mořskou vodou. Prosebně zvedla ruku a otevřela ústa, jako by se pokoušela něco říct.

Linna přitlačila tvář ke sklu. "To je bratr!" S očima rozšířenými vzrušením se rozběhla ke dveřím. Nadzvedla dubovou závoru a ta s hlasitým úderem dopadla na podlahu.

Brodie cosi zamumlal a převrátil se. Otevřel oči a mžoural do světla. "Co -"

Linna už otvírala dveře. Dovnitř vtrhl závan mrazivého vzduchu, až plamínek v Tomasově lampě zablikal. "Cormo!" vykřikla. "Opravdu jsi to ty!"

"Počkej," zarazil ji Tomas, když se chystala vyběhnout ven. Chladný noční vzduch s sebou přinášel podivný pach. Cítil, že něco není v pořádku.

Brodie se posadil. "Co se tu děje?" Spatřil otevřené dveře a Linnu vycházející do noci. "Hej!" vykřikl. "Stůj!"

Ale bylo již pozdě. V mihotavém světle lampy Tomas viděl, jak se mladá elfka vrhla bratrovi do náruče. Jenže okamžik radosti se rychle změnil v okamžik hrůzy. Postava jejího bratra se začala ohyzdně proměňovat. Linna v panice vykřikla a pokusila se vymanit z pevného objetí.

Z jedné paže, která ji svírala, vyrostlo obrovské, nachové krabí klepeto. Z druhé se stalo hnědé chapadlo, které Linnu obtočilo kolem pasu. Z provlhlých šatů se doslova prodralo chlupaté tělo, o zem udeřil jak břitva ostrý plazí ocas a začal sebou mrskat ze strany na stranu. Tvor měl na nohách kopyta a jeho tvář vypadala jako medvědí hlava s vypouklými očima a černými rohy, které vyrašily na čele. Zavrčel a odhalil dlouhé, zahnuté, žluté zuby. Jeho dech se v chladném vzduchu měnil v páru.

"Bestie!" vykřikl Brodie. "Pust' ji!"

Tomas se otočil a spatřil, že půlčik se namáhavě postavil. V ruce svíral pazourkovou dýku, kterou obvykle nosil na řemínku kolem krku.

Nestvůra zvedla Linnu chapadlem a hodila si ji na rameno. Zaklonila hlavu, vyrazila ze sebe táhlý, kvílivý výkřik a zmizela ve tmě.

Tomas se třásl. Byl to tentýž kvílivý zvuk, jaký zaslechl předchozí noc.

"Tomasi! Pomoc!" vykřikla Linna. Její hlas se ve větru téměř ztrácel.

Měsíc zakrývaly mraky a světlo lampy nedosvitilo dále než na deset stop. Tomas sebral odvalu a vyšel do tmy.

Cosí k němu běželo: deformovaný, pololidský tvar se zeleným, kožnatým tělem. Skřeti, uvědomil si. S výhružným syčením se mu postavili do cesty.

"Tomasi!" vykřikla ještě jednou Linna a on na okamžik spatřil její siluetu na pozadí bouřkové oblohy, jak ji zrudla odnášela stezkou na pláž.

V zoufalství mrštil lampou. Mířil dobře. Zasáhl tvora zezadu do nohou, lampa se rozbila a vychrstla ohnivé kapky. Zvíře zařvalo bolestí a na okamžik se zdálo, že elfí dívku upustilo. Pak ale pokračovalo dál a zmizelo v noci.

Vedle Tomase se objevil Brodie. Z rozpraskané kožené pochvy vytasil meč a mával s ním na skřety. "Táhněte!" vykřikl. Ještě jednou zasyčeli a rozběhli se.

Brodie zvedl meč nad hlavu. Tomas si všiml, že se mu třesou ruce. "Varuju vás!"

Skřeti se k němu dále blížili s vyceněnými zuby a nataženými pařáty. Vzápětí ale bez varování ztuhli, jako by uslyšeli zvuk, který mohou zaslechnout jen oni, náhle se obrátili a zmizeli ve tmě. Brodie a Tomas zůstali uprostřed noci sami.

Brodie zastrčil meč zpátky. Zavrtěl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a popadl Tomase za ruku.

"Rychle. Zpátky dovnitř."

Ohromený Tomas se nechal dovést ke dveřím.

"Musíme ji přece zachránit," protestoval.

"Ne!" Brodie ho vtáhl do srubu.

Tomas se mu pokoušel vytrhnout. "Pust' mě!"

"Ten tvor ovládá síly, o jakých se ti nikdy nesnilo. A ty ani nemáš zbraň na svou obranu."

"Chceš říct, že prostě neuděláme nic? Chceš, abychom zůstali zalezlí jako zbabělci?"

Brodie přibouchl dveře a zajistil je tyčí. Zamračil se. "Chápal bys to, kdybys věděl, co vím já."

Ale Tomas ho neposlouchal. "Uneslo ji to, Brodie. Odnadlo ji to pryč."

Brodie se dovlék k lůžku a těžce se na ně posadil. Rukama, které se ještě chvěly, zapálil svíčku. "Ta zrůda, kterou jsi viděl, byla kdysi člověkem. Proměnil se, když se rozhodl sloužit temným silám."

Tomas se zamračil. "Zpočátku to vypadalo jako mořský elf."

"To bylo jen kouzlo. Přestrojila se kouzlem iluze, aby tu mladou elfku vylákala ven. Ale můj jití kámen mi ukázal, co to je." Poklepal na klínek pazourku, který mu visel kolem krku.

"Jití kámen?"

"Je očarován. Má moc rušit působení kouzel." Smutně zavrtěl hlavou. "Škoda, že jsem ho nepoužil dřív, abych to zvíře odhalil, ještě než k němu došla."

Tomas natáhl ruku a dotkl se kamene. Byl studený a hladký. Jeho prsty klouzaly po jeho lesklém povrchu. "Vždycky jsem si myslel, že je to jenom pazourková dyka. Kdes k tomu přišel?"

Brodie si chvíli kousal spodní ret. Pak úkosem pohlédl na Tomase. "Teď o tom nemusíme mluvit. To, co se stalo, byl pro tebe šok. Velké neštěstí. Uvařím čaj -"

"Chci znát pravdu," prohlásil Tomas odhodlaně. "Co se tam venku vlastně odehrálo? Odkud máš ten jití kámen?"

Odkud znáš to všechno o stvůrách a temných silách?"

Půlčík se neklidně zavrtěl. "Víš, byl jsem tam," řekl tiše. "S Richardem Crowellem a jeho výpravou."

"V Moři Spárů?" Tomas si ho nedůvěřivě prohlížel.

Půlčík pokrčil rameny. "Byl jsem jenom lodní kuchař, žádný bojovník. Ale tys tam byl taky, Tomasi."

Chvilí na sebe zírali. Potom se Tomas nejistě zasmál. "Nerozumím."

"Byl jsi ještě nemluvně, takže si nic nepamatuješ. Ale Richard Crowell byl tvůj otec. Tvoje matka přišla o život sotva týden po tvém narození. Zabíjí divý muž. To byl skutečný důvod Richardova tažení: chtěl se pomstít stvůrá, které ho připravily o jeho mladou ženu. Ale bylo to mnohem těžší, než si představoval. Jeho flotila zakotvila u pobřeží Norscy. Řekl mi, abych zůstal na palubě a postaral se o tebe, a odjel s vojskem na břeh. Slíbil, že se vrátí, jestli se mu to podaří. Ale nevrátil se. Jediný z jeho mužů přežil natolik dlouho, že se dokázal vrátit na loď a vyličit nám ty strašlivé příběhy o stvůrách s hroznou čarovnou mocí, na které na břehu narazili. O několik hodin později zemřel na následky svých zranění a posádka dostala takový strach, že ihned naplnula plachty a vyplula na zpáteční cestu na jih."

To, co právě vyslechl, Tomase omráčilo. Zároveň se ho zmocňovalo silící rozrušení, po tolika letech úvah o tom, kdo mohli být jeho rodiče. "A je to pravda?"

Půlčík přikývl. Sevřel v dlaní jití kámen a zvedl jej i s koženým řemínkem nad hlavu. "Richard věděl, že nejsem žádný bojovník, a tak mi dal tento kámen na ochranu. Předtím jej nosila jeho žena, než - než byla unesena. Richard měl ještě jeden, úplně stejný, který si nechal. Hodily se k sobě, byla to vzácnost."

"A tento patřil mé matce?"

"Ano. Tu máš, potřebuješ jej teď víc než já."

Tomas sevřel kámen oběma rukama. "Měl jsi mi to říct dřív, Brodie."

"Bylo lepší, když jsi to nevěděl," řekl půlčík a ještě jednou na Tomase rychle, provinile pohlédl. "Kdybys znal pravdu, mohl bys udělat něco ukvapeného, mohl by sis vzít do hlavy, že půjdeš otce hledat."

Tomas pomalu přikývl, neřekl nic.

"Chtěl jsem pro tebe to nejlepší, Tomasi. Staral jsem se o tebe, jako bys byl můj."

"Já - já vím." Tomas si prohlížel kámen. Čekal, že na lesklém černém povrchu uvidí svůj odraz, ale kámen jakoby veškeré dopadající světlo pohlcoval.

"Když někdy budeš mít pocit, že proti tobě někdo používá čáry, chyt' se ho," řekl půlčík. "Musíš ho stisknout v dlaní. Ano, tak, jenom ho drž."

"Dobře. Zapamatuju si to."

"Teď si ho dej kolem krku, abys ho neztratil." Díval se, jak si Tomas přetahuje kožený řemínek přes hlavu a schovává kámen pod kabát. "Byl jsi to ty, koho dnes v noci chtěli."

Tomas překvapeně vzhlédl. "Já?"

Brodie vstal a začal přecházet po místnosti. Nervózně rozhrabával oheň, až jiskry odlétaly do komína, a pak došel zpátky. Prkna mu pod nohama vrzala. "Celá ta léta jsem byl ve střehu a čekal, že si pro tebe přijdou. Tvůj otec jim musel velmi ublížit, než ho zabili, a oni nezapomínají. Chtějí se pomstít."

"Tak proč místo mě odnesli Linnu?" Stačilo, aby to vyslovil, a opět spatřil tu hrůznou podívanou, jak byla elfí dívka odvlékána do tmy.

"Podle mě včera našli jejího bratra. Možná ho vytáhli z vaku. Dostali by i ji, ale ona plavala do bezpečí a ke břehu se dostala, když už bylo téměř světlo. Nemají denní světlo rádi, a tak si počkali, až bude znovu tma, a vylákali ji ven v naději, že s ní vyjdeš i ty." Znovu začal přecházet sem a tam. "Nejsme tu v bezpečí, Tomasi. Jití kámen chrání před kouzly, ale proti hrubé síle nic nezmuže. Já velký bojovník nejsem a ty jsi se ovládání meče ještě nestačil naučit." Smutně zavrtěl hlavou. "Zítřka co nejdřív odneseme všechno do člunu a odplujeme. Najdeme si nějaký malý, tichý přístav - třeba v Estalijských královstvích v Jižním moři. Zimy jsou tam mírné a zrůdy temnot tam nenajdeš. Co na to říkáš?"

Tomas se na půlčíka nerozhodně podíval. "To chceš říct - že se od nich necháš vyhnat z našeho domova?"

Brodie se hořce zasmál. "Myslíš, že máme na vybranou? Prohlédni si nás - co zmůže dvojice, jako jsme my, proti silám temnot?"

Tomas pomalu vstal. Jeho tvář byla smutná a zadumaná. Přešel k oknu a vyhlédl do tmy.

"Běž odtamtud," napomenul ho Brodie ostře, ale současně z jeho hlasu zazníval bázlivý, prosebný tón.

Tomas zůstal na svém místě. "Možná je ještě naživu."

"Ona? Naživu?" Půlčik se rozesmál, ale k humoru měl daleko. "Určitě jí už vypili krev. To je na tom to hrozné. Ty kvílivé zvuky vydávají, když mají hlad. Než zemřel, vyprávěl nám o tom ten chlapík, který byl s Crowellem."

Došel k Tomášovi a zatahal ho za rukáv. "Pojďme si odpočinout. Zítřka to budeme potřebovat. Musíme všechno sbalit a máme před sebou dlouhou cestu."

Tomas zavrtěl hlavou. "To nejde."

Brodie si nervózně prohrábl rozčuchané vlasy. "Poslouchej mě. Dívej se na to rozumně. Viděl jsi tu věc -"

"Nemohu utéct a nechat ji."

Brodie zaklel. "Myslíš si, že se vyrovnáš svému otci, že? A až bude po všem, budeš stejně mrtvý jako on."

Tomas sevřel jílec Brodieho meče a vytáhl jej z pochvy. Brodieho oči se rozšířily úžasem.

"Musím tam jít." Setřásl půlčikovy úpěnlivé, svírající ruce a otevřel dveře.

Noc byla stejně temná jako předtím. Po obloze se hnaly těžké mraky, skrývající vše až na náznak slabého měsíčního svitu. Moře syčelo a dunělo a Tomas couvl, když ho studený závan větru zasáhl do tváře. Napnul zrak ve snaze proniknout tmou. Když si představil, jaké stvůry tam mohou číhat, žaludek se mu sevřel strachy.

"Tomasi! Prosim tě, vrať se! Prosim!"

Podíval se na malého půlčika ve dveřích srubu a na okamžik zaváhal. Měl Brodieho rád stejně, jako by měl rád svého otce, kdyby ho poznal.

Ale pak se znovu ozvalo to kvílení a Tomas cítil, jak strach ustupuje spravedlivému hněvu. Zvedl meč do výšky a vyrazil kupředu.

Za sebou uslyšel Brodieho volání: "Nemůžu tě pustit, Tomasi, nemůžu!"

Tomas seskočil na pláž a dlouhými, ráznými kroky se rozběhl po písku. V několika okamžicích nechal Brodieho daleko za sebou.

Když doběhl ke skalám na druhém konci zátoky, zastavil se. Srdce mu prudce bušilo a hrdlo měl tak sevřené, že stěží dýchal. Stál, lapal po dechu a snažil se poslouchat. Původně jako by kvílení přicházelo odtud.

Mezi dvěma mraky nakrátko vykoukl velký měsíc, Mannslieb. V jeho slabém světle Tomas spatřil stopy v písku. Byly to velké, hluboké otisky kopyt a dvě řady šlápot, menších než jsou lidské.

Stopy vedly kolem mysu. Dal se do rychlého běhu, přelezl hromadu balvanů a ocitl se v sousední zátocce. V dětství si zde často hrával. Vysoko ve skalách byla jeskyně. Stopy před ní náhle končily.

Měsíc opět zmizel za mraky, ale skála poskytovala dost opor pro nohy. Zasunul meč za opasek a začal šplhat. Šlo to rychle, díky žonglování a akrobaciím, ve kterých se často cvičil, měl svaly silné. Dostat se k ústí jeskyně bylo dílem okamžiku.

Opět pevně sevřel meč a zastavil se. Zaslechl slabé zvuky zápasu. "Linno!" vykřikl. "Linno, jsi tu?"

Z dálky k němu dolehlo podivné švitoření, jakoby démonický smích. Zevnitř vyvanul odporný, upocený zápach. Zesílil sevření meče a opatrně vykročil.

Něco ho popadlo za nohu. Ostré, rohovité prsty mu páraly kalhoty a špičaté zuby se mu zakously do masa.

Tomas vykřikl strachem a bolestí. Zatápal ve tmě a podařilo se mu volnou rukou uchopit skřeta za krk. Odtrhl ho a škubl sebou, jak stisk zubů povolil. Skřet v jeho sevření pištěl a svíjel se.

"Vraťte ji!" vykřikl.

Skřet zasyčel a plivl mu do tváře.

Tomas jím mrštil o podlahu jeskyně, přišlápl mu krk a vnořil do jeho těla svůj meč.

Skřetovo pištění se změnilo v chrčivý zvuk, jak se dusil vlastní krví. Venku na nebi se opět objevil velký měsíc a seslal Tomasovi právě tolik světla, aby spatřil, jak se tvor naražený na jeho meč zmítá ve smrtelném zápasu. Vytrhl čepel meče - a ztuhl. Tam, kde prošla skřetem, narazila na skálu a její špička se ulomila.

Něco zašramotilo a Tomas se otočil. Řítily se na něj další dva skřeti s vyceněnými zuby.

Pohotově uskočil a prvním se vyhnul. Rozmáchl se mečem a využil smysl pro načasování, který získal žonglováním na vesnické návsi. Čepel zasáhla druhého skřeta z boku do krku.

Byl to tvrdý úder, avšak ostří bylo ztupené. Tvor zapištěl a spadl, ale ještě žil.

Tomas se otočil právě včas, aby se postavil vracejícímu se prvním skřetovi a vrhl se na něj. Zavrával.

Skřet pištěl a snažil se mu rozdrápat tvář. Tomas se v pádu otočil, takže dopadl na něj a přimáčkl ho na skálu. Na okamžik ho omráčil. Zvedl skřeta za nohu, roztočil ho a hodil. Mířil dobře: narazil hlavou do hlavy svého druha. Srážku dvou lebek provázelo odporné, mokravé křupnutí.

Na okamžik byl jediným zvukem v jeskyni Tomasův těžký dech a bublání skřeti krve. Trochu té horké, mokré břečky měl i na rukou. Otřel si je do kalhot a zvedl zlomený meč. Opatrně, s tepem bušícím až v uších, se plížil dál do jeskyně.

S každým krokem měsíčního světla ubývalo a tma houstla. Pak ale před sebou začal rozeznávat mihotavou oranžovou záři. Došel k místu, kde se chodba ohýbala. Věděl, že za ním se otevírá velký dóm.

Se zády přitisknutými ke stěně a mečem zdviženým proklouzl kolem ohybu. Nahoře před ním byly do puklin ve skále vklíněny dvě pochodně, osvětlující strop, ověšený krápníky, a dno poházené velkými balvany. Téměř uprostřed dómu byla ke skalnímu sloupu připoutána křehká, bílá postava. "Linno!" vykřikl.

Postava sebou zazmítala a zavzlykala. Tomas jen s přemáháním potlačil vlnu naděje, která ho zaplavila. Neklidně se rozhlédl a očima pátral po netvorovi.

Koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb - ale když otočil hlavu, zjistil, že je to jenom stín. Mihotavé světlo vrhalo tančící stíny, kterými ožíval celý dóm.

Vyskočil na skálu a začal obcházet jeskyni dokola. Přitom se k elfi dívce pomalu blížil. Žádné zranění na ní nebylo vidět.

Ale opatrnost mu velela, aby se k ní nerozbíhal.

Nahmatl jitrní kámen a sevřel jej prsty tak, jak mu to ukázal Brody.

Dívčí postava se rozvlnila, jako by se díval skrz horký proud vzduchu, a najednou zmizela. Na jejím místě stál netvor a švihal ocasem. Upíral na Tomase vypouklé oči a cenil tesáky.

"Kde je?" vykřikl Tomas. Dóm se rozezněl ozvěnou jeho hlasu.

Zvíře zakašlalo a zachrčelo. Znělo to skoro jako smích.

"Kdo jsi?" zeptal se Tomas, přemáhající drtivý strach.

Netvorova tlama se roztáhla do strašlivého šklebu. "Jsem Bojovník ze Slaaneshu." Slova splývala, byl to nelidský hlas.

Pak zvíře zařvalo a vrhlo se vpřed.

Tomas měl za sebou stěnu jeskyně. V hrůze se nadechl a v bezmocném pokusu o zasažení netvorova těla máchl zlomeným mečem. Tvor jej obratně sevřel klepetem, vykroutil jej Tomášovi z ruky a odhodil. Téměř současně švihl velkým obloukem svým ocasem ostrým jak břitva, kterým chtěl Tomase rozseknout vedví.

Tomas uskočil, takže konec ocasu mu jen zavadil o hrud' a roztrhl košili. Uvědomil si, že ztratil rovnováhu a padá.

Máchl rukama a přepadl přes okraj skalní plošiny, na které stál.

Reflexy ho zachránily. V pádu udělal salto a dopadl tvrdě na paty. Avšak když zvedl hlavu, spatřil, že zvíře se na něj již žene.

Rozběhl se. Vyškrábal se na několik skalních říms a pak přeskakoval z balvanu na balvan. Netvor byl příliš těžký, než aby se mu vyrovnal hbitostí, a kopyta mu na hladkém kameni klouzala. Řval vztekem, švihal svou chapadlovitou paží jako bičem a snažil se zasáhnout Tomasovu tvář.

Tomas sehnul hlavu a skákal výš, dokud se nevydrápal až na vrchol vysoké hromady balvanů. Ten poslední se pod jeho váhou pohnul a on poznal, že jen tak tak zůstává v rovnováze. Podíval se po netvorovi a okamžitě pochopil, co má udělat. Otočil se zády ke stěně, zapřel se a vši silou zatlačil.

Balvan se neochotně rozviklal a pak se začal valit dolů. Uvolnil i další kameny pod sebou a strhl tak lavinu. Rachot jako by otřásal celou jeskyní.

Netvor ze sebe vyrazil nesrozumitelný řev. Začal před valícími se balvany couvat. Měl dost síly, ale zdálo se, že intelligence příliš nepobral. Možná uměl jen rozdávat bolest a smrt.

První balvan mu zasáhl nohy a netvor padl. S nelidským úsilím se vyprostil, ale nohy měl rozdrcené a nedokázal se postavit. Skučel bolestí a bezmocně se kymácel a zvedal paži s klepetem, v marném úsilí chránit se před dvěma dalšími padajícími balvany. Jeden zasáhl klepeto a roztržil je. Druhý přistál přímo na jeho chlupaté hrudi.

Jak padal pod tíhou skály, zařval v agonii. Vytryskla krev a netvor se svíjel a bil kolem sebe ocasem. Z tlamy se mu vyvalila páchnoucí směs pěny, kouře a růzovohnědé břechky. Znovu zařval. Jeho zápas však postupně ustával.

Tomas byl tak rozechvělý, že musel z rozvalené hromady balvanů slézt po čtyřech. Když se dostal na dno, zůstal chvíli stát. Zíral na netvora a snažil se nabýt ztracenou rovnováhu. Bestie mu jeho pohled oplácela očima, které se kalily a vyhasínaly. Chapadlem probíhaly slabé křeče. Zvíře ze sebe vyrazilo hrdelní, krákvý řev, pak se těžce nadechlo, zakašlalo, křečovitě sebou zaškubalo a konečně zdechlo.

Tomas se opět o nedalekou skálu a pomalu, zhluboka dýchal. Sál si na ránu na hrudi a zjistil, že krvácí, ale není hluboká. V místě, kam ho kousl skřet, sebou noha škubala bolestí, ale ani tato rána nebyla vážná. Otřel si z očí pot, zamrkal a rozhlédl se kolem.

Spatřil kamenný sloup, u něhož se zvíře maskovalo do podoby mladé elfky. "Linno," zašeptal. Ležela tam hromádka roztrhaných šatů a skála byla kluzká krví. O něco dál, kde měl netvor svůj pelech, se povalovala odporná hromada zakrvácených kostí a kusů bledého masa.

Tomas zatnul pěsti. Říkal si, že musí být silný. S pocitem prázdné hrůzy se přinutil udělat pár kroků a podívat se zblízka. Některé z roztrhaných šatů patřily Linně. Pamatoval si, jak je rozvěšoval, aby uschly v teple nad ohněm v Brodieho srubu. Další části oděvu byly rovněž v elfím stylu, ale zdálo se, že stříh je mužský. Ona i její bratr zde našli smrt, o tom nemohlo být pochyb. Proklínal se, že přišel příliš pozdě na to, aby ji zachránil.

Zachvácený vinou, odvrátil zrak. Jeho otec měl pravdu. Skrývat se nemělo smysl. Dokud se lidé budou poddávat strachu, budou hynout další nevinné oběti; netvoři z temnot se zmnoží a zesílí. Jedinou možností bylo postavit proti jejich síle větší sílu.

Obrátil se a roztřeseně prošel kolem netvora, který tam ležel s hrudí rozervanou balvanem. Vypoulené oči slepě civěly, tlama byla otevřena v odporném, tichém výkřiku.

Tomas se zastavil. Všiml si, jak se v mihotavém světle cosi zalesklo. Přemohl odpor a přidržel k mrtvole. V husté srsti bestie se skoro ztrácel blyštivý černý předmět. Natáhl ruku, sevřel jej a přitáhl si jej před oči. Byl to jitrní kámen, stejný jako ten, který mu dal Brodie.

Rozechvělou rukou vyndal vlastní kámen, který mu visel na krku, a přidržel jej vedle toho, který nosil netvor. Nemohlo být pochyb: kameny byly stejné. Tvořily pár.

Prudce vstal a zapotácel se. Co to říkal Brodie o Richardu Crowellovi? Někteří říkají, že zlým silám podlehl. Bestie, kterou jsi viděl, byla kdysi člověk. Slíbil, že se vrátí, jestli se mu to podaří.

Při pomýšlení, že zdechlinu před ním byla kdysi jeho otcem, se mu zvedl žaludek a chytil se za břicho. Pomalu, zhluboka dýchal, snažil se získat sebekontrolu. Jedna část jeho vědomí prostě odmítala uvěřit, a tak znovu poklekl a srovnal kameny.

Byly totožné ve všech detailech.

V náhlém návalu vzteku strhl jitrní kámen z netvora a schoval jej do kapsy. Uvědomoval si, že nic než pomsta nemůže

ztišit bolest, kterou cítí. Osoba, či bytost, která tuto hru zosnovala, za ni musí zaplatit. Otočil se a vydal se k ústí jeskyně. Měl před sebou nový cíl. Možná byl blázen, ale koneckonců stál na prahu mužství. Za to, že přežil svou první bitvu, mohl děkovat víc svému štěstí než obratnosti, ale byl odhodlán najít Brodieho a požádat půlčeka o pomoc. Hledat odplatu v Moři Spárů bude obrovský podnik. Bude to chtít odvahu, prostředky, vycvičené bojovníky a zkušené námořníky - o službách jednoho dobrého kuchaře ani nemluvě.

Přeložil Petr Kotrle

V ŠEDÝCH HORÁCH ZLATO NENÍ
Jack Yeovil

V ŠEDÝCH HORÁCH ZLATO NENÍ
Jack Yeovil

Sedm věží hradu Drachenfels trčelo na protějším vrchu jako drápy prstů znetvořené ruky. Zapadající slunce oblévalo pevnost krví stejně, jak to za svého života činil Constant Drachenfels - Velký Čaroděj. Joh Lamprecht všechny ty pověsti, všechny písně vyprávějící o nesčetných zločinech dlouhověké stvůry, stejně jako o jeho konečné porážce a pádu, slyšel. Statečný princ Oswald a jeho upíří láska krásná Genevieve s běsem skoncovali a hrad teď byl opuštěný, protože i všichni duchové, kromě těch nejpřízemnějších, odletěli do temnot záhrobí. Přesto se mu pořád všichni lidé zdaleka vyhýbali. Dokud se ještě šeptaly strašné příběhy a nepříliš mile vidění minstrelové zpívali ponuré písně, žádný vesničan z podhůří se ani za nic neodvážil vstoupit na stezku do Drachenfelsu. Proto se také to místo Johovi dokonale hodilo pro jeho záměry.

Velký a pomalý Freder byl příliš mdlé mysli, než aby ho lekaly nějaké pověry, černý a klidný Rotwang se zase zabýval jen zdokonalováním svých schopností a myšlenky na stvůry temnot jej ani nenapadly. Starých legend, stínů a nočního větru se tak mohl bát snad jen mladý Yann Groeteschele. Joh se ale na mladého lupiče mohl spolehnout, dokud měl větší strach z něj než z jména mrtvého čaroděje. A to by mu mělo vydržet ještě dost dlouho.

Groeteschele slyšel o Drachenfelsově otrávené hostině a Gisoreuxově drancování jen písně, ale to, jak Joh zakroutil krkem hlídači Fanckovi a zorganizoval hromadný útěk z kamenolomu Hrobky na jih, viděl na vlastní oči. V lese Loren pak sám držel házejícího se Guida Czerepyho, kupce s hedvábím, když z něj Joh mučením vytahoval, kde ukryl své zlato.

V nehybném vzduchu bylo slyšet rachocení dostavníku na vzdálenost několik mil. Joh zakrákal jako vrána a Rotwang mu odpověděl ze svého úkrytu u cesty. Joh plácl Groetescheleho po rameni a ukázal chlapci na kuši. Ve večerním šeru se objevila světla povozu. Joh se otrásl vzrušením a pevněji sevřel rukojeť svého zakřiveného meče. Sebral tu zbraň vyslanci z Arábie krátce nato, co jej zbavil drahocenných projevu úcty, jež vezl k císařskému dvoru. Ukázalo se, že je to mnohem výhodnější zbraň než tradiční, obyčejný rovný meč Starého Světa.

Groeteschele nasadil šíp a opřel si pažbu kuše o tvář. Joh stále sledoval vůz. Až do tohoto dne byly všechny případy velice jednoduché. V minulém roce přepadl třikrát stejný dostavník, vezoucí přes les Reikwald zlato z Kautnerského ložiska v horách do Altdorfu - a pokaždé to bylo snadnější a snadnější. Když horníci odevzdali císařským výběrčím daň, neměli už ani nejmenší chuť najímat stráž, která by zlato eskortovala do pokladnice Karla-Franze, takže je posílali dostavníkem jako obyčejnou zásilku.

Výtěžek lupu, který chtěl provést tuto noc, měl Johovi a jeho bandě dopomoci k provedení daleko odvážnějšího a výnosnějšího podniku. Joh už měl vyhlédnuto hezké malé knížectví Tilean, jehož pokladnice dozrála k vyloupení, ale potřeboval najmout odborníky, nakoupit výstroj, která se nedala ukrást a také uzavřít smlouvu s poněkud podezřelou bankou, která získané peníze měla vyčistit. Truhla s kautnerským zlatem by tu záležitost měla vyřešit bezezbytku.

Dostavník už byl tak blízko, že Joh viděl páru z nozder koní, tvořící jinovatku na jejich srsti. Kočí, zahalený do pláště, seděl na kozlíku sám. Možná, že měl pod oděvem ocelový náprsník, ale zabít kočího stejně nikdy nic neznamenalo.

Ozvalo se táhlé zaprašštění a pak dunivá rána. Těsně za dostavníkem spadl na cestu strom. Freder vykonal svůj díl práce. Joh přikývl. Groeteschele vstal, vystřelil a opět kuši natáhl. Šíp trefil šíji prvního koně ve čtyřspřeží. Zvíře klopýtlo. Na cestu vyběhla postava s lesknoucím se mečem v ruce. Rotwang vrazil čepel hluboko do koňského boku. Kůň padl. Loupežník uskočil, ale povoz, táhnoucí za sebou umírajícího koně, ujel ještě několik yardů.

Joh se rozběhl po skalnatém úbočí k cestě, Groeteschele pospíchal za ním. Byl si naprosto jist, že se zkušenému Rotwangovi tato poměrně složitá operace povede. Většina útočníků by byla při pokusu znehybnit koně zraněna nebo ještě něco horšího. Ale Rotwang byl nejlepší zabiják, jakého Joh znal, cvičil se v tom řemesle už od narození.

Když vyšel z lesa, bylo všechno v dokonalém pořádku. Dostavník stál a Rotwang vyčkával kousek od něj s mečem zbroceným krví. Freder držel koně za uzdy a ponuře hleděl na kočího. Jeho postava, široká ramena a opičí tvář dokonale odrazovaly mnohé ze slušných občanů před vměšováním se do záležitostí bandy. Joh kývl na Groetescheleho a chlapec vylezl na střechu vozu vedle strachem se chvějícího vozky a začal prohledávat zavazadla. Balíky a balíčky padaly na blátivou cestu. V dostavníku někdo hlasitě zaklel.

"Není tu!" zvolal Groeteschele.

"Cože?!" zavrčel Joh. "Musí tam být, pitomče. Koukni se pořádně!"

Měla tam být nevelká truhla s císařským erbem a dobrým bretonským zámekem. Vždycky to tak bylo. Groeteschele pokračoval v prohledávání nákladu.

"Ne, není tu," řekl konečně.

Joh kývl na Rotwanga. Loupežník přistoupil k dostavníku. Kočí se celý třásl, nejspíš se modlil ke všem bohům.

Groeteschele seskočil dolů a Rotwang vylezl na kozlík. Pohyboval se jako velká kočka, zdánlivě líně, ale pružně a bojovat dokázal jako démon. Posadil se ke kočímu, vytrhl mu bič z ruky, hodil ho na zem a pak udělal něco, po čem muž hrozně vykřikl. Joh postřehl lehký úsměv, který se objevil na Rotwangově kamenné tváři. Lupič zašeptal, projel rukama podél vozkova těla a výkřiky se ozvaly znovu.

Na Rotwangových rukou se rudě zaleskly malé nože, když se napřáhl ke kočího obličejí. Konečně si odplivl na cestu a shodil kočího z kozlíku. Muž spadl mrtev vedle dostavníku.

Joh pohlédl nahoru na Rotwanga.

"Žádný zlato tu není," řekl zabiják. "Kautnerský ložiska se vyčerpala před třemi měsíci. V Šedejch horách už zlato není."

Joh zaklel, posílaje celý ten podnik k Morrovi. Pořádně to pokazil, a aby neztratil svou pověst, bude to teď muset nějak napravit. Groeteschele byl mladý, Freder tupý, ale Rotwang, který dosud o vedení bandy neprojevoval žádný zájem, by mohl velice lehce pomýšlet na jeho místo.

"Co to má znamenat?"

Dvířka vozu se otevřela a vystoupil z nich bohatě oděný muž. Jeho noha v elegantním střevíci spočinula na kočího těle. S odporem couvl. Pohlédl na Joha a Groetescheleho a tasil dlouhý, lehký, souborový rapír. Postavil se do šermířského postoje a obrátil zrak na Joha v očekávání, že loupežník zaútočí první. Groeteschele jej střelil do hlavy a muž upadl na záda. Freder vytáhl z jeho pásu váček a hodil ho Johovi. Byl těžký, ale ne zase tolik, aby stál za všichni tu práci. Statečný, ale zbrklý pasažér se sesul po dostavníku a mrtvý dosedl na silnici, hned vedle pozůstatků kočího s Groetescheleho šípem trčícím mezi jeho vytřeštěnými očima.

Joh přistoupil k otevřeným dvířkům a nahlédl dovnitř.

"Hej," ozval se melodický ženský hlas. "Ty jsi bandita?"

Měla zlaté vlasy a oděv hodný císařského dvora s živůtkem těžkých brokátových šatů vyšitým perlami. Neměla na sobě přehnané množství šperků, i když na jejích prstech a v uších bylo více zlata, než ho mohl vynést jeden malý hornický dílec. Její bledá oválná tvář byla krásná, libezná a jemně naličená.

Seděla na plyšém potaženém sedátku dostavníku jako pečlivě upravená panenka a její nohy ani nedosahovaly na podlahu. Joh odhadoval, že jí může být tak dvanáct let.

"Je tam něco, co by se dalo ukrást?" otázal se Groeteschele.

Joh se usmál na dívku, která mu rovněž odpovíděla úsměvem.

"Myslím, že jo," odpověděl.

Řekla jim, že se jmenuje lady Melissa d'Acques a že je, i když dosti vzdáleně, spřízněna jak s bretonskou královskou rodinou, tak i s císařským dvorem Wilhelma Druhého. Trvala na tom, aby loupežníci přenesli její zavazadla do hradu Drachenfels, kde ji uvěznili. Podle počtu a jakosti šatů nacházejících se na dívčině cestovní garderóbě Joh usoudil, že její rodina může být schopná zaplatit vysoké výkupné. Pokud to dokázal posoudit, měl za to, že dívka je na svůj věk dost prostoduchá. Chovala se, jako by byli její slušové, kteří si hrají na lupiče, aby jí ukrátili dlouhé odpoledne odpočinku na zahradě. Johovi to zatím vyhovovalo. Dívka jela ve Frederově sedle a nedělala žádné potíže. Joh se však obával toho nevyhnutelného okamžiku, až ji zábava unaví a bude chtít, aby ji odvezli domů. Jak se dalo snadno předpokládat, našla ve Frederovi blízkou duši. Žertovala a smála se, když si navzájem vykládali pitomé veršičky. Kdyby jen ušila, kolik ten obr s hrubými rysy v obličejí zabil mužů i žen holýma rukama.

Nestěžovala si ani na kvalitu jídla, které jí nabídli v táboře, postaveném na jednom z hradních nádvoří, a ochotně se snažila odpovídat na všechny jejich otázky. Joh musel o Melissině rodině vědět co nejvíc, aby mohl svůj úlovek proměnit ve zlaté koruny. Například jak se spojit s jejím otcem. Jenomže dívka, která velice ochotně a s dětskou pečlivostí vyprávěla o všech podrobnostech svého rodinného života, nechtěla nebo nedokázala říct adresu, na níž by se s jejími nejbližšími dalo spojit. Měla také velmi nedostatečné znalosti o všem, co se dělo mimo úzce ohraničený okruh jejího aristokratického prostředí. Joh dokázal zjistit, že její rod má majetek v Parravonu, Marienburgu a Altdorfu a že několik jejích mužských příbuzných pobývalo u bretonského a císařského dvora.

Když Melissa vyprávěla, dřepěl Freder u ní a naslouchal historkám o hračkách, domácích zvířatech a sloužících. Každý člověk a každá věc kolem d'Acques měli svou přezdívku. Vymyslela si několik nepříliš lichotivých přezdívek pro Fredera a pokoušela se o totéž i u Joha a Groetescheleho. Rotwanga s vlčí tváří se oprávněně poněkud bála, takže ho Joh musel poslat, aby se postaral o koně. Bylo životně důležité, aby získali víc informací...

"Řekni mi, Melisso, kde je teď tvůj otec? Kam jsi za ním jela?"

Melissa sklonila hlavu na jednu stranu a pak na druhou. "To je různé, pane Johu. Někdy je na mém hradu, někdy na zámku. Teď je nejspíš na zámku."

"A kdepak je ten jeho zámek?"

"Víte, je hrabětem i baronem. Je to tak složité si to zapamatovat. Pro služebnictvo je to něco hrozného. V Bretonii je hrabětem, ale v Císařství baronem - a když to někdo splete, hrozí mu strašné tresty. Pořád mezi Bretonii a Císařství cestujeme."

Melissa zívla, zapomínajíc si při tom zakrýt ústa dlaní a protáhla se. V tuhém dvorském šatu se nemohla cítit zrovna pohodlně. Mohlo to znamenat, že byla vyslána na krátkou cestu a její příbuzní jsou někde blízko. Muže z dostavníku předtím neznala a neměla o něm zrovna nejlepší mínění. "Příliš často mě štípá do tváří a hladil po vlasech. Zasloužil si, že jste ho zabili."

Lady Melissa byla pozoruhodná dívka. Joh měl pocit, že aristokracie ve svém potomstvu úmyslně rozvíjí krvežízlivost. Knižecí syn, kterého musel Joh před mnoha lety zabít za to, že v drobné hádce probodl zezadu mečem

Johova otec, byl zcela jistě blázen s vražednými sklony. Právě toto byl první krok na Johově cestě do světa zločinu. O Johovi Lamprechtovi se zpívala píseň, v níž se říkalo, jak jej nespravedlnost a útisk donutily žít životem loupežníka, Joh ale dobře věděl, že hornický život v měděných dolech, jaký vedli jeho otec a děda, by ho nikdy nemohl uspokojit. Stal by se loupežníkem, i kdyby žil na panství Benedicta Laskavého a ne u knížete Diihah-Montaigne, zvaného Železná Pěst. "Jsem unavená," řekla. "Můžu už jít do postele?"

Joh kývl na Frederu, který vzal dítě jako milující otec do náruče a odnesl z nádvoří. Lamprecht nařídil Rotwangovi vyvětrat jednu z hradních ložnic a co nejlépe vymýčít pavučiny. Vybrali pokoj s klíčem a pořád ještě dobrým zámek. V komnatě nebyla okna, takže mohla dokonale plnit úlohu přiměřeně luxusní cely.

Freder se vrátil k ohništi s úsměvem od ucha k uchu.

"No?" otázal se Groeteschele Joha.

Z šera se najednou vynořil Rotwang.

"S lady Melissou by se nám to mohlo podařit dokonale," prohlásil Joh. "Ale musíme na ni pěkně pomaloučku. Je bohatá. A boháč nejsou takoví jako ty nebo já, Groeteschele. Mají divný zvyky. Myslím, že o její rodině dokážeme něco zjistit a pak se začneme bavit o výkupném."

"A co když ji nebudou chtít zpátky?" otázal se Rotwang. Byl nalezcem, kterého prodali jako zápasníka v jámě dřív, než se vůbec naučil chodit, a o své skutečné rodině nevěděl vůbec nic. Joh někdy pochyboval, zda je Rotwang vůbec člověk.

"Samozřejmě, Rotwangu, že ji budou chtít zpátky. Je to cenné zboží."

Freder se pokoušel něco říci. Formulovat myšlenku, to pro něj byla vždy lopotná práce a na výsledek obvykle nemělo ani cenu čekat. Všichni už ale byli unavení, takže Joh, Rotwang a Groeteschele usedli a nechali ho mluvit.

"A... a... nemo... nemohli... bysme si... ji ne... chat?"

Rotwang si odplivl na rozžhavené uhlíky. Zasyčelo to. Obklopily je houstnoucí stíny.

V temnotě hradu Drachenfels se kradla Stařena, prsty zahnuté jako drápy, a svými stále bystrými smysly zkoumala cestu před sebou. Po tolika staletích už ani nepotřebovala zrak. Byla noční bytostí a kletbou postižené kameny jí přály. Ocitli se tu vetřelci a ona je mohla buďto vyhnat nebo zničit. Žily už měla tenké a ostré zuby se jí viklaly v dásních. Bylo to už dlouho, kdy naposledy uhasila svou žízeň.

Drachenfels byl pryč, ale něco ze sebe tu zanechal. Mohla cítit něco jako příchut' v zatuchlém vzduchu. Duchové se ponořili hlouběji do temnot. Živá stvoření však svítila jako maják. Vkradla se do jejich mozků a sála jejich myšlenky, ačkoliv by jistě raději sála jejich krev a zapisovala si je do své prastaré mysli.

Bandité a jejich vězeň. To byla zajímavá situace. Mezilidské vztahy pro ni byly nekonečně fascinující. Bylo tak mnoho způsobů, jak je přerušit, změnit, manipulovat jimi. Pro ni bude rozkoší strach a panika, které vzbudí v lupičích před tím, než ji ovládne touha po nasycení. Bylo to něco podobného, jako když epikurejec pečlivě vybranými aperitivy připravuje své patro na rozkoše hlavního chodu nebo dokonalý milenec erotickou předehrou pozdržuje vlastní milostný akt.

Potěšilo ji, že fyzicky nejsilnější muž byl zároveň duševně nejslabší. To celou věc velice usnadňovalo. Jeho síla bude její potravou, pomůže jí přežít dlouhou noc a poradit si s nebezpečnějšími vetřelci.

Oči se jí podlily krví.

Joh se náhle probral s pocitem, že jeho srdce sevřela ocelová rukavice. Byl si jist, že vykřikl. Groeteschele se probudil ve stejné chvíli. Srazili se hlavami. Chvíli na sebe mrkali, oslepeni záblesky doutnajícího ohně. Něco tu nebylo v pořádku, ale nevěděli co. Johovi se něco zdálo, ale sen při procitnutí zmizel. Vzpomínal si však, že to bylo něco hrozného, a cítil, že je celý zpocený.

Rotwang vstal, dýky v obou rukou. Kopl do něčeho, co se ocitlo poblíž ohniště.

Groeteschele mimoděk zanádal vysokým, skoro ženským pisklavým hlasem. U jeho nohou ležela Frederova hlava.

"A tady je zbytek toho pitomce," oznámil Rotwang.

Joh zarazil smolou nasáklou pochodeň do ohniště. Když vzplála, zvedl ji nad hlavu. Rotwang stál nad mohutným Frederovým tělem. Hlava byla od těla oddělena velice odborně, nebyla tam skoro žádná krev. To nevypadalo jako obyčejná vražda.

"To je tím místem," řekl Groeteschele. "Smrdí to tu tím ďáblem Drachenfelsem."

"Velký Čaroděj je mrtev a pryč," odpověděl Joh.

"Stejně jako tlustý pitomec Freder," dodal Rotwang.

"Někdo je tu s námi," zachvěl se Groeteschele, ne však zimou. V noční košili a se svou dlouhou, jako papír bledou tváří vypadal sám jako levná pouťová rytina ducha.

"Může být. Hrad je velkej."

"Ta holka?"

Joh dostal na okamžik o lady Melissu strach. Nechtěl, aby zemřela způsobem, ze kterého neměl žádný zisk.

Tři loupežníci si přes noční košile natáhli kazajky a obuli si boty. Joh zaklel, když mu stříbrná ostruha, kterou si zapomněl sundat, rozsekla dlaň. Nemohli si dovolit ztratit ani chvíli. Se zbraní v ruce vkročili do hlavního křídla, kde byla komnata uvězněné dívky. Rotwang je vedl tmou. Jeho ostrý zrak, který jako by viděl i ve tmě, byl jednou z jeho nejceněnějších vlastností.

Joh pochopil, v jak vážných obtížích se ocitli, když zpozoroval, že si Rotwang není jist další cestou. Hrad byl známý svými chodbami propletenými jako v bludišti. To byl jeden z důvodů, proč Joh nechal tábor rozbit na nádvoří.

Po chvíli, kdy byli blízcí panice, však komnatu našli. "Podívejte!" řekl Rotwang.

Dřevo kolem zámku bylo zbrzděno hlubokými rýhami, jako kdyby se dveře pokoušela otevřít ruka s noži namísto prstů.

Byly však stále zamčené. Rotwang chvilku zápasil s klíčem, než se mu podařilo je otevřít.

"Co tu děláte?" otázala se Melissa sedící na posteli, s vlasy rozpuštěnými na ramenou. "To mám být zavražděna ve své posteli?"

Když Rotwang spatřil Frederův bezhlavý trup, uvědomil si, že dny Joha Lamprechta jako Krále loupežníků jsou sečteny. Rotwang toužil jen přežít noc na hradě a opustit jej. Možná, že by se mohl zase vrátit k životu nájemného žoldáka a nechat se naverbovat do jedné z mnoha armád Starého světa. Lidé s jeho schopnostmi byli zapotřebí vždy a všude, a většinu zaměstnavatelů jejich minulost nijak nezajímala. Snažil se nepromarnit své schopnosti a líbilo se mu, když se každá jeho dokonaná vražda proměnila ve zvonící mince. A kočí, alespoň dosud, nebyl této námahy hoden. Dívka, kromě šperků, jimiž je ověšená, také žádný zisk nepřinese. Únos dítěte je hloupý zločin, a kdyby to Joh navrhl otevřeně, Rotwang by do toho nešel. Zpackané přepadení dostavníku bylo samo o sobě neodpustitelnou chybou, ale únos dítěte a teď smrt jednoho z nich mu jasně říkaly, že období snadných lupů už patří minulosti.

Joh se teď pokoušel promluvit s lady Melissou, ale bez většího úspěchu. Dívka nic nevěděla. Groeteschele seděl na židli, schoulený ve vlastních pažích. Chlapec byl zle vyděšený. Při minulých akcích bandy byl stejně odvážný jako kdokoli jiný z nich, jenže to se musel postavit zbraním a lidským svalům. Ale to, co bloudilo hradem, bylo něco nepřírozeného. Rotwang to dobře věděl.

Kníže Oswald měl to místo srovnat se zemí hned po porážce Velkého Čaroděje.

"Zůstaneme tady a budeme hlídat holku," přikázal Joh.

Rotwangovi nebylo jasné, zda náčelník to, co říká, myslí vážně. Alespoň doposud se nijak neprosлавil rytířskými ctnostmi. Na druhé straně, sedlák bude vždy chránit před vlky tele, které chce porazit až ráno.

Groeteschele byl příliš vystrašený, než aby dokázal odpovědět. Joh pohlédl na Rotwanga.

Bylo to dobré místo na obranu.

Přikývl.

Joh se posadil na postel lady Melissy a řekl dívce, aby si lehla a pokusila se usnout. Přitom ji skoro něžně hladil po vlasech.

"Dobrou noc, pane Johu."

Dívka se usmála, pokrčila rameny a přetáhla si deky pře hlavu.

"Zamkni dveře a čekej, Rotwangu," přikázal Joh. "Přijde to za námi."

"Já vím."

Joh uvažoval, zda nebezpečí tohoto hradu číhají jen mimo komnatu. Groeteschele strachy skoro zešílel. A šílenec může být nebezpečný i těm, kdo mu nechtějí udělat nic zlého. Chlapec držel meč oběma rukama na klíně a tiskl čelo k čepeli. Jeho roztěkané oči bloudily po všech koutech místnosti, ale nebylo v nich vidět ani záblesk inteligence. Od chvíle, kdy je strážný Fanck v kamenolomech připoutal k sobě, se Joh nikdy nenamáhal zjišťovat, kdo ten Groeteschele vlastně je. Sdíleli pak spolu noci i dny, ale Joh o jeho minulosti nevěděl nic, stejně jako o jeho životě, či zločinu, za který byl odsouzen. Teď věděl, že už je na to pozdě.

Rotwang na jeho rozkazy nereagoval okamžitě, nejdřív se nad nimi zamýšlel. Poslušnost už nebyla samozřejmá. Zabiják teď mýsl především na sebe a určitě je nechá klidně na pospas hrozné smrti, bude-li si myslet, že sám má větší šanci. Konečně, člověk dokáže v tomto řemesle vydržet tak dlouho jen když je nebezpečný, zrádný a bez svědomí. Joh mnohokrát uvažoval, jak by asi dopadl jejich vzájemný souboj. Rotwang byl obratnější, zkušenější a trénovanější, jenže Joh měl dojem, že je v nitru mrtev. Zabíjel nevzrušeně, lhostejně a Joh si byl jist, doufal, že jeho nadšený a nervní způsob boje by mu zajistil převahu nad Rotwangovou chladnou disciplínou. Byla to však otázka, kterou by raději nikdy nechtěl řešit prakticky.

Pochodeň v držáku plála a plnila komnatu rudými stíny. Lady Melissa spala, nebo se tak aspoň tvářila. Deky se zvedaly a klesaly v rytmu dechu.

Joh musel situaci otočit ve svůj prospěch. Musel získat přiměřené výkupné od d'Acquesovy rodiny. Musel získat tileanskou kořist a proslavit se jako stratég. A pak budou další písně o Johovi Lamprechtovi, další ódy, opěvující jeho slávu.

Vně pokoje, v hloubi hradu, se ozývaly zvuky. Joh věděl, že je to vítr, jenž vál už minulou noc, že třískají okenice a že praská starý nábytek. Ale kromě tisíců drobných, obyčejných nočních zvuků tu vládlo ticho, které bylo důkazem něčeho mocného a hrozivého. Drachenfels byl mrtev, o tom nebylo pochyb. Ale mrtvý mohl být stále nebezpečný.

Třeba v tom hradě něco z Velkého Čaroděje zůstalo, čekající, pozorující, hladové...

Podobně jako Groeteschele třímal svou zbraň jako kněz, třímající symbol své víry.

A nemohl dělat nic jiného než čekat.

Stařena se nasytila svou první obětí. Frederova krev byla bohatá a spolu s ní připlouval i proud vzpomínek těla, jež kdysi oživovala. Když ho vysávala, cítila Stařena jeho bolesti i rozkoše. Hltala jeho život a osvobozovala jeho spoutanou dětskou duši z okovů těla. Rozhodla se nechat ho na místě, aby ho našli. Po hradu se mohla pohybovat bez potíží. Zavřené dveře, skryté průchody, ani chodby plné pastí pro ni neznamenal žádný problém. Dostala se tam, kam chtěla. Jako mlha.

Frederovy vzpomínky jí poskytl znalosti o ostatních. Už věděla, jak s nimi zacházet. Bylo to tak snadné. Lidé se vůbec

nemění, nikdy se nic nenaučí. Vždycky to s nimi bylo snadné.

V teplé tmě svírala a rozevírala dlaně, vysouvala a skrývala silné, ostré nehty.

Žízeň už uhasila. Zbytek noci už věnuje jen svému potěšení.

Když uvážila, kdo jsou její oběti a co zamýšlejí s uvězněnou dívkou, řekla si Stařena, že slouží Spravedlnosti stejně jako císařští biřici nebo třikrát blahoslavený sluha Vereny.

V ústech stále cítila chuť krve.

Sáhla do nejméně odolné mysli a pronikla do ní.

Groeteschele seděl více než hodinu nehnutě a pak náhle vykřikl. Meč v jeho ruce se zachvěl a z čela mu vyrazila krev.

Zvedl se ze židle. Přítelův výkřik způsobil, že se Joh probрал z polospánku a vstal od Melissiny postele. Dítě se nějakým zázrakem neprobudilo. Rotwang sledoval scénu před sebou naprosto bez zájmu.

Groeteschele upustil meč. Silně krvácel, ale rána, již si způsobil, nevypadala moc nebezpečně. Už nekřičel, jen tiše sténal.

"Uklidni se!" přikázal mu Joh.

Groeteschele si jej ani nevšiml. Blábolil si něco sám pro sebe. Krev mu stékala po tvářích a po bradě na noční košili.

Potřásl hlavou a lomil rukama. V tu chvíli by mohl stát modelem pro alegorii strachu.

Rotwang nevzrušeně odstoupil.

Groeteschele řekl něco v jazyce, který Joh nedokázal rozeznat. Tohoto neznámého jazyka mladý lupič někdy užíval, když mluvil ze spaní, takže si Joh myslel, že je to jeho mateřština. Yann blábolil a dělal při tom prsty ve vzduchu nějaká znamení. Z tváře mu na podlahu kapaly kapičky krve.

Najednou chlapec udeřil rukou do dveří a vyběhl z komnaty. Joh slyšel, jak se klopýtavě vzdaluje chodbou a stále při tom něco blábolí.

Děky se zvedly a vynořila se rozespalá lady Melissa.

"Co se děje?" zeptala se.

Joh ucítil na tváři vlhko. Groeteschele jej potřásl svou krví.

"Hlídej holku," nařídil Rotwangovi. "Jdu za ním."

Rotwang přikývl. Melissa se usmála a protřela si oči.

S lucernou v jedné a se zakřiveným mečem v druhé ruce vyšel na chodbu. V dálce pořád slyšel Groetescheleho blábolení.

Pomalou vykouřil tím směrem.

Joh Lamprecht je starý, sentimentální hlupák, pomyslel si Rotwang. Ten kluk, Groeteschele, je už mrtvý a Joh ho měl nechat shnit v pokoji. Johovi ale na mladém Yannovi záleží, a tak ho nic nemohlo zastavit před tím, aby se vydal do temnot a postavil se drachenfelským přízrakům, čekajícím na něj s drápy, kleštěmi a rozžhavenými uhlíky.

Chodil po komnatě a bojoval s dosud nepoznanými pocity. Zatím se vždy díval smrti do očí s ledovým klidem, zrozeným z přesvědčení, že ti, kdo v kritických chvílích podléhají emocím, mají menší šanci vyjít z potíží bez úrazu. V boji byl vždy klidný jako chirurg a vždy přežil, zatímco všechny ty zuřivé bojovníky, kteří se mu postavili, už žerou červi.

Ted' ale měl strach. Nebylo to jen ono známé zrychlení pulzu, které zosťovalo pozornost při boji v jámě a pomáhalo při únicích před nepřátelskou čepelí, byl to hluboko zakořeněný strach, který mu bez přestání našeptával, aby zahodil meč a utíkal jako Groeteschele. utíkal tak dlouho, až bude daleko od Drachenfelsu, daleko od Šedých hor...

Bylo mu jasné, že ta cesta vede ke smrti, ale pokušení jej neopouštělo.

Dívka se posadila na posteli a hrála si se svými dlouhými, jemnými vlasy. Ačkoli se probudila uprostřed noci, její lokny vypadaly spíš jako pečlivě učesané, než rozčuchané spánkem. Joh měl pravdu - boháči byli naprosto odlišní lidé. Celý život prodával svůj meč mocným tohoto světa. Když jako dítě bojoval v jámě, sázeli na něj přihlížející aristokraté, kteří se chlubili tím, že dokáží vytipovat vítěze. Pak bojoval pro middenlandského elektora, když se jeho nájemci pokusili protivit se zvýšení nájmu. Tolik prolité krve, tolik zisků a v konečném součtu jich tak málo připadlo jemu samému.

"Pane Rotwangu?" otázala se dívka. Neodpověděl, ale nedala se odradit. "Pane Rotwangu, jste opravdu tak odvážný a krutý loupežník jako Blaque Jacques, o němž se zpívá v písních?"

Neodpověděl jí. Odvážný a krutý. Byl takový před tím večerem, kdy je ten prokletý Joh Lamprecht zavedl do tohoto hradu zkázy a předhodil na pospas silám temnot.

Odvážný a krutý. Ted' už si tím nebyl jistý.

Stále mohl slyšet Groetescheleho nařikání. Monotónní melodie se ted' ale změnila a vypadalo to, jako kdyby chlapec zpíval. Dýchal namáhavě, přerušoval píseň na nesprávných místech a Joh si uvědomoval, že Yann je už na pokraji sil. To bylo dobré. Neměl chuť bojovat se svým druhem, aby ho přiměl k návratu.

Nikdy dosud si neuvědomoval, co ten chlapec pro něj znamená. Freder byl pitomec a Rotwang zrovna nepatřil mezi hovorné lidi. Znamenalo to, že si v celé bandě mohl pohovořit jedině s Groeteschelem, jemuž mohl předávat všechny své zkušenosti. Mimoděk chlapce školil jako svého nástupce ve zločineckém světě. Bez něj by Johovy noci byly dlouhé a prázdné. Všechna ta nashromážděná moudrost by propadla do zapomnění.

Jestliže Yann Groeteschele zemře tady, na Drachenfelsu, nezůstane už nikdo. Když zemře i Joh, nezůstane už mezi živými nikdo, kdo by mohl vysvětlit, jak provést operaci se Třemi zalitými korunami, jak funguje Šroub trhající pokladny, jaký zisk jim může přinést přepadení dostavníku. Bez Groetescheleho by Johův život byl zbytečný.

Matně si uvědomoval, že to byly pro něj velice nezvyklé myšlenky. Groeteschele byl zatím jen střelec z kuše a nic víc. Dohromady je dal strážný Fanck a slepý osud. Přesto všechno k němu začal v drachenfelských temnotách něco cítit. Napadlo ho, že s ním někdo manipuluje, a pokusil se tomu postavit.

Groetescheleho našel vmáčkutého do výklenku ve slepém koutě chodby. Neustále zpíval. Oči měl pevně zavřené, víčka spleená sraženou krví. Kreslil v prachu na podlaze nějaké symboly. Joh v Groetescheleho litanii rozeznal jména několika bohů - Shallay, Vereny, Ulrica - a v čmáranici na podlaze několik nákrusů posvátných symbolů.

"Pojď, chlapče, není se čeho bát," zalhal Joh.

Groeteschele ale pokračoval ve své bláznivé modlitbě. Joh postavil lucernu na podlahu, přistoupil ke kamarádovi a naklonil se nad ním. Doufal, že se mu podaří zvednout ho a dovést zpět do Melissiny komnaty, kde společně počkají na ráno.

Chlapecova pravá ruka pokračovala v kreslení znamení, ale levá spočívala u pásu, navlečeném přes noční košili, a něco pevně svírala. Když se Joh dotkl jeho pravého ramene, uvědomil si, co to Groeteschele drží.

Byl to toulec na šípy.

Joh se snažil ustoupit, jenže Groeteschele byl rychlý. Najednou otevřel oči a levá ruka vyrazila kupředu. Zaklel a vrazil šíp mezi Johovo tělo a paži.

Lamprecht ucítil, jak mu šíp rozřízl kůži na horních žebrech a vnikl do ramenního kloubu. V ruce mu všemi směry vybuchla bolest. Upustil meč. Groeteschele se vztyčil, stál, držel Joha pravou rukou za vlasy a tlačil šíp stále hlouběji. Bili se. Něčí kopanec převrátil lucernu a po podlaze se rozlila nevelká kaluž hořícího oleje. Joh se rval s Groeteschelem a na zdi tančily rudé stíny. Levou rukou chlapce udeřil do břicha tak, že mu vyrazil dech. Groeteschele uvolnil sevření a zavrával na rozechvělých nohách. Dřív než pustil šíp, stačil jím ještě trhnout a vyslat tak celým Johovým tělem novou vlnu bolesti.

Pak se vrhl po Johově opuštěném meči. Joh jej kopl do boku a poslal k zemi. Chlapec upadl do hořící kaluže a jeho lehká bavlněná košile okamžitě chytla plamenem.

Groeteschele, vykřikuje nadávky, se na něj vrhl, zatímco plameny zachvátily už celé jeho tělo.

Lamprecht ustoupil o krok, když tu se za ním najednou objevila zeď, která tam předtím nebyla. Poraněným ramenem udeřil o kámen, hlasitě vykřikl bolestí a málem omdlel. Když se hořící Groeteschele vrhl dopředu, zvedl Joh pravou ruku, již se chránil jako štítem. Hladkou loupežnickovou tvář teď olizovaly plameny, jeho rysy se roztékaly, jako by byly z vosku, a v uzavřeném prostoru se vznášel těžký pach hořícího těla.

Johův meč ležel deset yardů daleko a cestu k němu zahradil Groeteschele. Měl tedy jen jedinou zbraň.

Při samotné myšlence na to, co musí udělat, sevřel zuby, pak pevně uchopil šíp s háčkovitým hrotem, který mu trčel z ramene. Doufal, že se mu ho podaří vytáhnout lehce, jako kdyby tasil dýku z pochvy, ale vytrhnutý šíp mu potrhál svalstvo. Hlasitě zvolal jméno boha Khorneho a zvedl zkrvavený šíp jako oběť božstvům.

Z Groetescheleho prsou vyrazil široce rozevřenými znetvořenými ústy výkřik, s nímž chlapec skočil po Johovi, ve snaze sevřit mu krk hořícíma rukama.

Lamprecht bodl levou rukou a mířil do rány na Groeteschelově čele. Trefil se, a opíraje palec o konec šípu, vrazil ocelový hrot do přítelova mozku.

Groetescheleho oči pohasly a Joh odstrčil mrtvolu stranou. Začal mu hořet levý rukáv. Pokusil se jej uhasit pravou rukou, ale jen co ohnul loket, srazila jej strašná bolest na kolena. Oťel se proto hořícím rukávem o zeď a oheň zhasl. Toužil schoulit se do klubička a čekat, až bolest přejde. Věděl ale, že by to byla smrtelná chyba.

Alespoň, že nohy měl celé a zdravé. Nejistě vstal, opíraje se zády o zeď.

Teprve teď si uvědomil, jak málo pozornosti věnoval cestě, kterou přišel na toto místo. Neměl ani ponětí, jak se vrátit k Rotwangovi a Melisse.

Plameny uhasly a ocítl se ve tmě sám se svou bolestí.

V důvěře ve svůj instinkt se odrazil od zdi a vykročil chodbou.

Stařenin mozek plál emocemi, vyvolanými bojem mezi dvěma bývalými přáteli. Bolest a strach zesílily jejich předcházející svazky, jež zrušila právě ukončená bitka. Měla sucho v ústech, ale jejím lidským tělem se přelévaly křeče rozkoše.

Před více než tisícem let, když ještě byla opravdu mladá, zadržel její vůz loupežník. Žádný lump, lačný po zlatě, jako tihle tady, ale rozcuchaná stvůra z linie Melancholické Belady, nevzdělaný divoch, který mohl žít navěky, jenže mu chyběl cit nezbytný k tomu, aby tu existenci učinil snesitelnou.

Díky němu se stala upírem, jeho dcerou v temnotách a od toho okamžiku dala život mnoha sobě podobným. Lady Genevieve, jež své nejšťastnější chvíle prožila na tomto hradu, byla její vnučkou v temnotách, potomkem jejího potomka. Měla takový hrdý, plodný život...

Frederova krev proudila jejími žilami a mísila se s její vlastní. Nadešel nejvhodnější okamžik pro následující smrt, která ji posílí ještě víc.

Dva lupiči a jejich malý vězeň. Opuštění v Drachenfelsu. Byla to zábavná sestava.

Ráno budou všichni mrtví. Pro Stařenu však smrt znamená život. Ostatní zmizí, stanou se z nich vysušené skořápky, jež se rozpadnou v prach.

Tesáky se jí prodloužily a naostřily a ona si po nich přejela svým sametovým jazykem.

Dívka se na Rotwanga nevinně usmála. Před několika minutami si uvědomil, že přechází po koberci nervózně sem a tam, a tak soustředil veškerou svou vůli, aby se uklidnil. Teď stál nehnutě jako kámen, skoro ani nedýchal a ruku držel na jílcu meče. Nesvíral ji příliš silně, věděl, že v případě nečekaného útoku by to narušilo plynulost pohybu. V duchu si

představil stylizovanou vlčí hlavu. Bylo to znamení, které nosil za bojů v jámě, a myšlenka na ně mu vždy pomáhala uvolnit se před bojem. Nejspíš to byl jeho osobní talisman. Za patrona svého řemesla vždy považoval spíš Ulrica - boha boje, vlků a zimy, a ne Khaina - pána vražd.

Někdy snil o tom, že je vlkem. Jako dítě byl velice chlupatý, a i když se nyní v tomto směru nelišil od ostatních, uvažoval o tom, zda jeho neznámí rodiče v sobě neměli krev vlkodlaků. Nikdy neměnil podobu, přesto ale v mnoha ohledech nebyl jako ostatní lidé.

Dívka si notovala neznámou bretonnskou ukolébavku.

"Pane Rotwangu?"

"Prosím, paní?" Najednou se sám na sebe rozzlobil za to, že použil takový podřízený obrat. "Co je?"

"Zítřka, až vstane slunce, budeme ještě tady?"

Nedokázal jí na to odpovědět.

Melissa vyskočila z postele. Měla na sobě dlouhou vyšívanou noční košili, která vypadala skoro jako večerní róba. Její bosá bílá chodidla kráčela po koberci bez nejmenšího zvuku. Tančila po komnatě v rytmu ukolébavky, nadzvedávala přední část šatů a ukláněla se imaginárnímu nápadníkovi.

Když byl Rotwang v jejím věku, už sedm let zabíjel. Závířel lady Melisse její rodinu, bohatství, dětství. Všechno to, co sám nepoznal. Nenáviděl své, možná vlčí rodiče za to, že jej pohodili mezi lidi. Mohl vyrůstat v lesích, ve smečce a naučit se, jak seřást lidskou podobu.

Dveře byly otevřené. Po tom, kdy jimi proběhl Groeteschele a Joh, se je ani nenamáhal zavřít. Pro to, co Frederu tak precizně zbavilo hlavy, by zámek stejně nebyl žádnou překážkou. Rotwang měl blížící se nebezpečí vždy raději na očích. Ve tmě, vládnuocí na chodbě, viděl nezřetelně holou kamennou zeď a ve výklencích už dávno nezapalované lampy. Constant Drachenfels je prý nejraději plnil lidským tukem. U Velkého Čaroděje, jehož vláda zasahovala v minulosti až do Sigmarových časů a možná ještě dál, by to nebylo nic divného.

"Pane Rotwangu," otázala se dívka, "kdy máte v úmyslu mě zabít?"

Rotwang se ohlédl a pohlédl na jasnou dětskou tvářičku. Ta slova byla jako políček uštědřený kovovou rukavicí.

Zvedl meč. Bylo to venku. Doufal, že to není bezprostřední nebezpečí pro ni.

Ale znovu jí neodpověděl.

Ze tmy za ním se vynořila jakási páchnoucí postava a sevřela na jeho paži dlaň s trčícími drápy...

Stařena vnikla do Rotwangovy mysli a pronikla do hloubky. Nalezla tam vlka a osvobodila jej.

Rotwang pozvedl meč nad lady Melissou. Joha napadlo, že se jeho druh zbláznil, a uchopil ho za ruku a otočil k sobě.

Rotwangovy oči byly žluté a jeho nos připomínal čenich. Stvoření otevřelo tlamu a ukázalo ostré, nažloutlé tesáky.

Pořád to ještě byl Rotwang - přední zub měl pořád nalomený - ale probudila se v něm bestie.

Dívka ustoupila zpět a dopadla na svou postel s baldachýnem. Chytila se jednoho sloupku a sledovala je.

Joh se opřel o zárubeň. Cítil, jak se z jeho nateklého ramene šíří znehybňující ztuhlost do celého těla.

Rotwang zaútočil, ale Lamprecht uhnul stranou. Netvorovy drápy se však otřely o pokožku jeho hlavy, kde vyryly krvavé brázdy.

Bytost připomínající Rotwanga odhodila meč. Loupežník už nepotřeboval ani za pasem zatknuté nože. Měl nože na koncích prstů.

Je to zvláštní, že je možné strávit s někým bok po boku pět let a nevědět o něm určité věci.

Johovi se roztřásla kolena. Pravou ruku měl bezvládnou. Zakrátko měl zemřít, a tak ho na okamžik napadlo, že by bylo nejjednodušší nastavit krk jako pastvu pro Rotwangovy zuby a drápy. Jenže až příliš dlouho bojoval o život, aby teď mohl zvolit tak prostý způsob.

Jeho zakřivený meč i nože byly pryč. Stále však měl své boty. A stříbrné ostruhy.

Stříbro. Byl-li Rotwang opravdový vlkodlak, musel být na stříbro citlivý.

Rotwang, stojící na všech čtyřech, se na něj vrhl. Lamprecht se levou rukou chytil horního trámku zárubně a zvedl se.

Ruka ho zabořila, ale dokázal to.

Rozběhnutý Rotwang podběhl pod něj. Joh kopl nohama dolů a nejsilněji jak jen dokázal do něj vrazil ostruhy.

Stvoření zavylo jako raněný vlk a postavilo se na zadní. Joha to zvedlo nahoru a udeřilo jím o strop. Neudržel se. Udeřil hlavou o kámen a ucítil, že v ní něco prasklo.

Převalil se a ležel tváří na podlaze. Vyjící bestie mu skočila na záda. Lamprecht mávl nohama a doufal, že jej trefí ostruhami.

Tlak povolil a on se pokusil otočit se na záda.

Melissa se pořád dívala, jako kdyby sledovala loutkové divadélko u císařského dvora. Smála se a tleskala. Ve výchově toho děcka určitě došlo k vážné chybě.

Sáhl po podpatku a odepjal jednu ostruhu. Mávl jí ve vzduchu, až se zubatá hvězdice na jejím konci roztočila.

Rotwang trpěl. Oděv na něm visel v cárech, tělo pokryté hustou kožešinou krvácelo.

Člověk i bestie se těžce postavili na nohy.

Rotwang hlasitě oddechoval a z jeho zkřivené tlamy, kapala krev a sliny. Měl mohutná ramena a vystrčené drápy.

Joh zvedl ostruhu.

Rotwang se na něj vrhl a Joh sekl po jeho tváři a vrazil ostruhu hluboko do oční jamky.

Drápy pronikly hluboko do svalstva jeho břicha, ale Joh uskočil, ponechávaje zbraň zaseknutou v oku bestie.

Zmáčkl si kůži na břicho ve snaze udržet vnitřnosti uvnitř. Téměř necítil bolest. To bylo špatné.

Rotwang ležel napůl opřený o postel, třásl se a svíjel, jak se vracel zpět do lidské podoby. Z rány na hlavě mu tekla

krev. Melissa se naklonila, poplácala ho po ruce a hladila jeho řídnuoucí kožešinu. Vypadala, jako by se starala o domácího pejska.

Boháči. Patřili vůbec k lidskému rodu?

Výraz její tváře se měnil. Když se Rotwangovo vlčí vrčení změnilo v lidské bolestné lkání, vypadala skoro smutně. V loupežnickově hlavě ještě tkvěla ostruha. Otevřela svá půvabná ústa a Joh spatřil záblesk nepřírozně ostrých zubů, zakusujících se do Rotwangova krku, kde hledaly tepnu.

Vytryskla krvavá fontána a Melissa se dala hltavě do pití.

Stařena pila vlkem páchnoucí krev a cítila, jak se z loupežníka vytrácí duše tak, jak mu kradla život.

Zabíjel lidi. Mnohokrát. Nelítostně. Dějala jen to, co bylo správné.

Když dopila a Rotwang byl už prázdný, odtrhla mu hlavu a obrátila pozornost na raněného muže v koutě.

"Hej, pane Johu," řekla. "Bolí to?"

Melissa, stařena, která vypadala jako dítě, u něj poklekla a sledovala, jak umírá.

"Jestlipak víte, že jste byl mým oblíbeným loupežníkem?" zeptala se.

Necítil už žádnou bolest, ale podle vlhkosti vytékající z jeho ran věděl, že je to s ním moc špatné.

"Jak... stará?..."

Melissa si elegantně odhrnula vlasy. Měla pozoruhodné oči. Joh si jich měl všimnout dřív. Zkušenosti očí ve tváři nevinnosti.

"Velice stará," odvětila. "Mám víc než jedenáct století. Nikdy jsem nedorostla."

Roztřásla ho zima. Cítil, jak jeho tělo zaplavuje chlad.

"Rodina?..."

Byla zadumaná, skoro melancholická. "Mrtvi a proměnění v prach. Alespoň moje lidská rodina. Mám syny v temnotách, ale nikoho, kdo by mohl zaplatit výkupné."

Třásl se. Vteřiny se protahovaly ve staletí. Poslední zrníčka jeho života padala zúžením přesýpacích hodin celou věčností. Je to smrt? Zpomalující zatačka, jež odsouvá bolest, ale ve skutečnosti nemá konec. Nebo to byl život pro lady Melissu d'Acques?

Měl ještě jednu naději. Stříbro. Upíři je mají rádi stejně málo jako vlkodlaci. Sáhl po druhém podpatku, ale jeho prsty byly oteklé, nešikovné a neposlušné. Zranil se. Melissa zvedla jeden z pohozených Rotwangových nožů, lehce odřízla ostruhu, a aniž by se dotkla kovu, hodila ji do kouta komnaty. Usmála se na něj s vítězným soucitem. Nezbyvalo mu už nic jiného než zemřít.

Vytáhla elegantní kapesníček a otřela si krev z dětsky našpulených rtů. Ať už byla dítě či stařena, byla krásná, jenže mimo jeho chápání.

"Polib mě," řekl.

Zaklonila mu hlavu dozadu, aby mu odhalila krk a splnila jeho prosbu.

Když dalšího dne ráno vstalo slunce nad hradem Drachenfels, maličká lidská postavička sestoupila po horské stráni k silnici.

Lady Melissa nechala těla tam, kde ležela. Těm, které vypila, oddělila hlavy od krku. Loupežníci jejími potomky nebudou. Měla větší pocit zodpovědnosti než ti hlupáci, kteří přivádějí na svět kletbu nemyslicích parchantů.

Přitáhla k silnici své objemné, ale lehké kufry a postavila je tak, aby vytvořily křeslo s baldachýnem.

Sluneční světlo ji trochu oslňovalo, nepatřila ale mezi ty opravdu mrtvé upíry, kteří s kohoutím zakokrháním vzplanou plamenem.

Slunce stoupalo stále výš. Čekala. Silnice vedoucí pod hradem Drachenfels nebyla sice příliš rušná, ale jednou tamtudy přece jen někdo pojede.

Ve stínu provizorního baldachýnu zavřela oči a usnula.

Přeložil Jiří Pilch

HVĚZDNÉ KLADIVO

Pete Garratt

HVĚZDNÉ KLADIVO

Pete Garratt

Přišli v noci, šeptalo se, potmě prošli lesem, aniž by zanechali za sebou jedinou stopu. Nikdo z těch, kdo rozšiřoval zvěsti v zakouřených zákoutích městských kuchyní, nechápal, jak mohli projít přes hlídky vnější brány.

Peredur Mappavrauch se o tom dozvěděl ještě téhož rána od Saskie Whiteflowerové, když od ní, kuchtičky, přebíral studený oběd skládající se z jablek, černého chleba a červeného uzeného sýra.

"Není to vzrušující, Peredure? Už jsi to slyšel? V Dolním městě jsou cizinci - celá karavana, nějaké potulné plemeno, a prý, co kdo pamatuje, nebyli ve městě podivnější a divočejší muži!"

Kuchtička k tomu ještě dodala: "Říká se také, že ženy tam jsou krásnější, než si kdo dokáže představit, ale jsou prý zahalené od hlavy po paty."

"Hleďme. Jak můžou vědět, že jsou krásné, když jsou od hlavy po paty zahalené, to je mi záhadou."

Do místnosti vešla Elena, Peredurova matka, aby se jako obvykle ujistila, že odešel včas do Akademie a nezapomněl si

tabulku, křidu, oběd nebo své drahocenné knihy. Musela zaslechnout, o čem si povídali, protože zvolala: "Ne aby ses cestou zdržoval okouněním po nějakých zahálčivých komediantech. Dolní město se jen hemží všelijakými podivíny a je lépe se o ně nestarat. Tihle dobrodruzi, čarodějové a ostatní služebníci zapovězených bohů už odvedli od náročné, ale vážené dráhy učence nejednoho nadaného žáka."

Téměř osmnáctiletý, více než šest stop vysoký Peredur už věděl, že ponaučením tohoto druhu nemá smysl odporovat. Whiteflowerová, sirotek, ale zároveň gráfova neteř, naopak dbala různých varování jen zřídka: "Naše město je přece dobře chráněné starodávnými zaklínadly."

"Jistě, chrám naší Pani Vereny nás zahluje ochrannými pláštěm," řekla Elena. "Ale ten pokrývá pouze Horní město. A Akademie se nachází v Dolním městě, aby se zasvěcení věd mohli potýkat s jeho nástrahami a naučili se bojovat proti temným silám." Otočila se k Peredurovi: "Jdi rovnou do školy a buď rád, že žiješ se strýcem Rhenhardtem zde, ve Wurtbadu. Vzpomeň si, co zbylo z majetku tvého ubohého otce."

Whiteflowerová na něj čekala za prvním rohem. "Nejdeš se podívat na ty cizince? Slyšela jsem, že je gráf bude za necelou hodinu zpovídat o účelu jejich návštěvy. Takové divadlo by si člověk neměl nechat ujít."

"No... měl bych jít rovnou do Akademie."

Tentokrát se nezačala, jak to měla obvykle ve zvyku, vysmívat Akademii a duchovenstvu. "To je v pořádku. Našla jsem nový tunel... zkratku k postranní bráně. Můžeš zvládnout obojí."

Peredur přikývl a oba sešli do vinného sklepení. Nikdo neznal podsvětí Wurtbadu tak, jako jeho sestřenice Saskia Whiteflowerová. Byla urozeného původu, ale to bylo taky to jediné, co ze svého stavu zdědila. Dvorní dámy musely předstírat že nevidí, když zanedbávala hodiny "dívčí" nauky a pokoušela se vetřít na hodiny výcviku panošů nebo když trávila čas průzkumem podzemních kobek a chodeb. Pod budovou osádky zabočila do průchodu, o kterém si myslel, že vede pouze k dalším sklípkům - žádná rychlejší cesta ven.

"Tudy." Těsný průchod, do kterého se vnořila, už znal, vyvedli je ze skladovacích prostorů do dlouhé temné chodby. Ve světle lampy spatřil, jak se postupně měnilo zdívo: kameny byly mohutnější, přitom ale pravidelnější, a masivně se klenuly nad jejich hlavami. Říkalo se, že Horní město bylo vystavěno na základech těchto rozsáhlých ruin, opuštěných dlouho před tím, než gráfovi předci opevnili vrchol kopce. Nikdo nedokázal říct, jací to byli lidé, kteří je postavili pokud to vůbec byli lidé.

Rychle prošli chodbou, která kdysi byla součástí ohromné síně. Na jedné straně byly zachovalé oblouky z pravidelných bloků, kdežto na druhé straně už byly značně narušené. Možná, že se horní poschodí paláce prostě propadla doprostřed dvorany: anebo tam byla smetena nějakou nepředstavitelnou silou.

Chodba prudce zatáčela vlevo. Po několika metrech se dívka zastavila a začala zkoumat vnější zeď. Měl tak dost času na to, aby si povšiml zvláštního rýhování na hranatých kamenech. Whiteflowerová přiložila ruce na reliéf a prudce zatlačila. Velký blok, skládající se z několika kvádrů, se odsunul. Ve světle pochodně zavířil prach, nesený chladným závanem vzduchu.

"Že tady může být průchod, jsem uhádla ze starých legend. Podívej!" Ukázala napříč chodbou k nezvykle velkému oblouku vyplněnému nikoliv sutí, ale mramorovými stupni, na nichž spatřil zadní část obrovského trunu. "Ať už tehdy vládl kdokoli, potřeboval tajnou únikovou chodbu."

Ukázala mu, jak se tajně dveře ovládají. Potom ho vedla dál, dolů po nízkých schodech... přeskakovala je rychle a s jistotou, světlo se pohupovalo v rytmu jejích kroků a vrhlo na stěnu divoké procesí stínů, připomínající mraky uhánějící za silného větru přes tvář Měsíce. Zahlédl fresky a nástěnné malby zpodobňující zvláštní, krásné bytosti, které nebyly tak docela lidmi, ale neměl čas si je prohlédnout.

Saskii Whiteflowerové leželo v hlavě něco docela jiného. "Proč ti matka tolik věcí zakazuje? Nutí tě trávit tolik času ve škole, že nemáš čas, abys pořádně trénoval s panoši, i když jsi z nich stejně nejlepší, a nemáš příležitost zažít žádné dobrodružství."

"Ze mě vlastně nemá být panoš. Víš, můj otec byl svobodný rytíř. K dobrodruhům, co potřebovali pomoc, se častokrát choval jako ztělesnění spravedlnosti. Taky na to doplatil... životem. Peněz nikdy moc neměl a tu trochu půdy, co vlastnil, prodal. Takže jsem něco jako tvůj chudý příbuzný."

"Já vím. Můj nevlastní otec nechce, aby ses stal řádným panošem."

"Ne, ne! Matka se po otcově smrti zapřísáhla, že nedovolí, abych vedl stejný způsob života jako on. Chce, aby ze mne byl učenec. To strýc Rhenhardt trvá na tom, že v jeho domě nebude pobývat mladík, který by neměl šanci trénovat jako panoš."

"Aha!" Zafrkala podrážděně. "Ale abych já měla tu šanci, na tom nikdy netrval! Já musím trénovat potají."

Peredur chtěl namítnout, že dívky jen velmi zřídka procházejí panošským výcvikem, když vtom došli na konec schodiště. Cesta byla uzavřena hromadami omítnutých kamenů, velkých a starobylých, s otesaným povrchem, a menšími, novějšími kameny roztroušenými mezi nimi. Jejich povrch nebyl hladký: nahore měly malé výstupky, jako by to byly nějaké hodně strmé schody.

"Raději polezu první. Tumaš, ty poneseš lampu." Zdvihla si černou saténovou sukni s vybledlými liliemi a pečlivě si ji zavázala kolem pasu, potom začala hbitě stoupat nahoru. Napadlo ho, že je dobrá jako kluk. Všiml si, že nosila velmi těsné mužské kalhoty, a přestože nebyla vysoká, měla nohy vypracované jako chlapec jejího věku, ale nějak jinak, že na ně byla radost pohlédnout.

"Zvedni tu lampu! Tak!" Něčeho se dotkla a dveře se otevřely. Peredur zamhouřil oči před pronikavým denním světlem. Trvalo mu to déle než jí, než se vyškrábal nahoru. Whiteflowerová si rozvázala sukni a vyšla ven jako první. Byli v rohu mezi městskými hradbami a boční opěrnou hradbou, základy Velkých hradb byly pod nimi.

Ušetřili několik minut, předtucha je však hnala dál Dolním městem směrem k náměstí tržnice. Davy, na tuto dobu nezvykle početné, směřovaly všechny stejným směrem.

Horní město bylo vystavěno na kopci, zakřiveném jako srpek Měsíce. Vnější hradby probíhaly mezi dvěma jeho štíty, Dolní město leželo na jeho vnitřních svazích s ulicemi svažujícími se k tržišti. Slunce už stálo nad východním hřebenem a zářilo na bledé obloze zamlžené lehkými mraky. Než doklusali od brány dolů, začalo slunce klesat k západu a stále častěji a častěji ho zastiňovaly budovy.

K nebi se tu všelijak vzpínaly věže a minarety, pravý opak pravidelnosti Horního města, představujícího typickou architekturu císařství. Zde vystavěli kopie svých vzdálených exotických příbytků cestovatelé a obchodníci s nejrůznějším zbožím z Kislevu, Pohraničního knížectví i z větší dálky, a to bez jakéhokoli řádu či plánu: bylo to místo, kde se kořeněné vůně lákavých exotických jídel mísily s vůněmi kadidel z chrámů a s podivnými zápachy neznámého zboží v malých a strašidelně vyhlížejících krámcích, místo, kde jste z každého zatemněného okna, či z temných odpudivých dveří mohli vycítit pohled malých mrazivých očí.

Ulice s příkře se svažujícími schody vytvořily kolem tržnice amfiteátr, jenž byl nyní zcela zaplněn - jenže oni věděli o úzkém průchodu kolem knihkupectví, vedoucím na balkón, který jim dovolil používat jeden knihkupec. V prostoru tržnice nebyl jediný stánek. Obchodníci postávali na okraji prostranství a se zvídavostí, odporem i strachem hleděli na skupinu, která dominovala náměstí.

Zvěsti nelhaly: takováto společnost tudy doposud neprošla. Muži se od zdejšího obyvatelstva lišili tak, jak jen si bylo možno představit. Byli oblečení v různobarevném oděvu, často s kusy plátového či drátěného brnění - i když jen málokterý z nich měl na sobě plnou zbroj, jak tomu bylo u gráfových strážů. Jako armáda však nevypadali, nebylo na nich vidět žádnou známku disciplíny nebo vojenského drilu, i když stáli jakoby ve formaci okolo svých vozů a vypadali jako muži, kteří jsou zvyklí spolupracovat.

Peredur by mohl popisem tohoto bizarního společenství zaplnit celou knihu, nemít oči upřené na jejich vůdci: muži tak obrovským, že někoho takového dosud neviděl. Byl to sice člověk, ale bylo v něm něco divokého - možná něco z vlka, lidoopa nebo medvěda. Černé vlasy měl dlouhé a divoce rozcuchané stejně jako vousy. Na sobě měl dvojité kroužkové brnění s několika těžkými železnými pláty, byl bez přílby a kapuci měl ledabyle sejmoutou. V ruce vedl zvíře, které jeho zuřivý vzhled ještě zvyšovalo. Nebyl to válečný oř, ale obrovský kanec, v lopatkách vysoký jak hřeben: stejný, na jakých cválají divošské hordy, mající k lidem daleko. Kly měl dlouhé a zakřivené jako dvě šavle, bojovník navíc svíral držadlo mohutného válečného kladiva, na jehož železné hlavici bylo cosi vytepáno runovým písmem. Z muže vyzařovala ohromná síla, ale zda-li to byla síla dobra, či zla, bylo těžké říci.

Vedle něj stál muž stejně silný, ale menší. Měl dlouhou bradu a na sobě kabátec z drsné tkaniny: brnění neměl žádné. Jeho výraz nebyl tak sveřepý, v ruce držel hůl, která nemusela být nutně zbraní, a vedl koně, který, jakkoli byl obrovský a huňatý, byl přece jen koněm.

Za touto hrozivou dvojicí se skýtal ještě podivnější pohled: proutěný kočár, ve srovnání s těžkopádnými vozy lehounký a grációzní, tažený šesti chrty. Byla to zvířata větší a robustnější, než ta chovaná pro dostihy. Přesto působila dojmem rychlých a plavných stvoření, která lze slovy jen těžko popsat. Dva byli zcela bílí, dva černí a dva dvoubarevní, přesně napůl černí a napůl bílí. Na kočáře byl baldachýn černošedé a bílé barvy, zpod něhož visely závoje z nejlehčího hedvábí, za nimiž bylo možné rozpoznat obrysy dvou postav: žádné detaily, avšak pouhá jejich přítomnost měla v sobě cosi krásného.

Odněkud shora zazněly fanfáry. Hlavní brána Horního města přecházela ve velký barbikán svažující se dolů po úbočí jako šíp nasazený na tětívu luku. Na baště se uprostřed oddílu svých mužů objevil gráf Manfred, velkolepý ve svém šarlatovém plášti a klobouku. Velel jim Peredurův strýc Rhenhardt a většina z nich držela v rukou natažené kuše. Na hořejších hradbách byli ještě další lučišníci.

Gráf stroze promluvil: "Kdo jste, cizinci, jenž jste kdoví jakými čáry prošli naší vnější bránou? Jaká záležitost vás sem přivedla? Pokud nejste našimi nepřáteli, radím vám, aby vaše slova zněla přesvědčivě!"

Mluvicím byl onen veliký barbar. Hlas měl silný a překvapivě kultivovaný, se sotva znatelným přízvukem: "Kníže! Nejsme nepřátelé! Řídíme se zákony civilizovaných zemí a dbáme o prospěch těch, ke kterým zavítáme. Také nepřicházíme s prázdnou: můžeme obchodovat nebo pobavit, ovládáme mnohá umění. Je-li někdo z tvých lidí dostatečně houževnatý, hledá-li vznešená dobrodružství a má-li co nabídnout, rádi jej přijmeme mezi sebe."

Gráf Manfred si je nepřestával podezřívavě prohlížet: "Přišli jste tedy verbovat naše občany - nebo je snad unést násilím? A čemu říkáte obchodovat - neznamená to snad krást? Pobavit - či lépe očarovat? Dokonce jste ani neuvedli svá jména, zemi, ze které pocházíte, a cíl vaší podivné karavany!"

Obr lehce svěsil hlavu, jako by byl jeho výraz dostatečně výmluvný a nepotřeboval dávat najevo své pobouření. Nyní promluvil nižší muž stojící po jeho boku: "Pocházíme z mnoha zemí, většinou vzdálených. Mne znají v našem bratrstvu pod jménem Silný K'nuth. Toto je můj druh, Mocný N'dru. U nás se po hostovi nevyžaduje, aby udal své rodné jméno, neboť se může stát, že ho bude zneužito!"

"Ještě nejste našimi hosty!" Nezdálo se, že by se gráf příliš uklidnil.

Obr znovu promluvil: "Právem se vám zdá divné, že tolik věcí kolem nás je zahaleno tajemstvím. Jsme ,správci' Zákona a naše poslání má přinést velký užitek všem civilizovaným národům. Mé runy i můj šestý smysl mi říkají, že toto město není ve spárech temných kultů: nicméně úponky zla číhají všude kolem nás. Jsou takoví, kteří by dali mnoho za to, aby se dozvěděli účel naší výpravy, a jejich špehy nelze vždycky prohlédnout."

Gráf něco pošeptal Rhenhardtovi a odvětil: "Tak! Vy nám tedy o sobě nic nepovíte. Jsou to falešná jména, nic víc! Šlechtěné poslání a mocní nepřátelé, tím se může ohánět každý. Je vás tolik, že kdybyste měli uniformy, mohl bych vás považovat za malou armádu."

Nahoře něco zarachotilo: z jedné větší bašty se vysunula dělová hlaveň, na druhé se zase objevil katapult. Peredur se tělem pokusil zaštitit Whiteflowerovou, ale ta se prodrala vedle něj.

Obr N'dru ztrácel trpělivost, jeho ruce pevněji stiskly topůrko velkého kladiva vyřezávaného ze slonoviny. Peredur byl

zvědavý, jestli by dokázal rozbít velkou bránu sám. Kdyby měl na to dost času, jistě by uspěl, ale vojáci nad jejich hlavami již zdvihali kuše. K'nuth něco zběsile šeptal svému vůdci do ucha, jedna ze záhadných postav v kočáře vyskočila na nohy, až se vozítko na okamžik nebezpečně rozhoupalo.

Obra stálo značné úsilí, než se opět dostal do pokorného rozpoložení. Zhluboka se nadechl a řekl: "Velký kníže, přísahám, že já ani mí druhové nepředstavujeme pro tebe ani tvůj lid žádnou hrozbu. Dostane se vám vskutku velkého dobrodiní, pokud dosáhneme svého cíle. Toto odpřisáhnou před oltářem velkého Ulrica, či jiného vámi určeného boha." Gráf, poněkud obměkčen, řekl: "Toto město uctívá Paní Verenu. Těšíme se její zvláštní ochraně: žádnému přívrženci temnot nedovolí, aby mezi těmito zdmi provozoval své nekalé umění. Přisahat budeš při jejím oltáři, zároveň i při oltáři vašeho vlastního divokého boha."

"Já i moji muži to rádi učiníme," řekl Mocný N'dru.

Napětí povolilo. Peredur zaslechl vzdálené vyzvánění hodin. "Už je pozdě. Musím si pospíšet." Whiteflowerová se ušklíbla, ale když se vyřítíl do schodů směrem k Akademii, nepokusila se ho zadržet. Cestou přemítal o podivných věcech, jichž se stal svědkem. Dobrodružný život mu byl zapovězen, přesto ale nelitoval, že viděl cizince, a toužil znát tajemství jejich záhadného poslání.

Když se vrátil do učebny, bratr Martin právě vyplňoval třídní výkaz. "Kde jsi byl, Peredure? Nemíváš přece ve zvyku chodit pozdě."

"Ve městě byly nepokoje. Cizinci. Už jsem si myslel, že se přímo na tržišti strhne bitva."

"Cizinci! Zvláštní výmluva! Už ani slovo!"

V Akademii to neměl snadné. Ostatní pocházeli většinou z nešlechtických rodin, byli dětmi obchodníků nebo jiných čelních měšťanů. Zazlívali Peredurovi jeho status synovce náčelníka posádky a domnívali se, že je kvůli tomu upřednostňován. Zároveň se ho také báli, jako někoho, kdo trénuje s panoši. Někteří to zkoušeli s pochlebováním, což ho rozčílovalo mnohem více než zjevné nepřátelství. Byla to politováníhodná čeládka, dobře se hodící pro nečinnou budoucnost.

Během oběda ho vyhledal bratr Martin. "Takže ty jsi viděl naše záhadné cizince. Nechť je tedy tvoje dobrodružství alespoň k něčemu dobré. Co je to za lidi? Copak můžeš vyvodit z toho, co jsi spatřil?"

Martinovi bylo kolem třiceti a nebyl tak scholastický jako ostatní duchovní. Pozorně naslouchal Peredurovu líčení a potom řekl: "Opravdu existují země, kde se lidé bojí odhalit svá pravá jména. Země, kde vládnou čáry, kde spolu dobrá a temná magie svádějí boj mnohem nelítostnější než v tomto relativně poklidném městě."

Peredur se to snažil strávit. "Myslíš si, že by barbaři chtěli gráfa oklamat pomocí kouzel iluze?"

Bratr Martin zakroutil hlavou. "Ne. Taková kouzla nemají v Chrámu moc. Ale je mnoho způsobů, kterak říci pravdu."

Pohlédl dolů ke kolonádě a uklonil se Verenině Sově trůnící nad vchodem. "Člověk musí být spravedlivý. Lidé, kteří žijí za hranicemi Císařství, nemusí být nutně barbaři a od podstaty zlí. Nicméně v krajích, kde je neradno vyslovovat jména, jde uctívání Ulrica často ruku v ruce s uctíváním Solkana Mstitele. Jeho přívrženci nejsou zkažení, ale mohou být nespravedliví. A je to víra, která těžko najde společný jazyk s kultem naší Paní."

Ve Wurtbadu byly větší chrámy zasvěceny pouze Vereně, Ulricovi a Sigmarovi. O tom, jestli našly v Dolním městě úrodnou půdu i jiné kulty, nebylo Peredurovi nic známo. Jeho matka doufala, že bude žít v těchto klidných kolonádách a vyhýbat se nesnáším závažnějším než luštění správného významu starobylých textů. Elena, jako paní bratrova domu, byla vlivná žena a Rhenhardt nebyl považován za obyčejného svobodného rytíře, protože byl kdysi mužem Saskiiny matky, Whiteflowerové z Wurtbadu. A ta byla gráfova nejmilejší sestra a nejkrásnější žena, která kdy v městě žila. Peredurova výuka se týkala Císařství, centra civilizovaného života, a jen několika zemí za jeho hranicemi. Upoután událostmi posledního dne, se Peredur osmělil a zeptal se při večeři strýce, zda-li návštěvníci složili přísahy uspokojivým způsobem.

"Zdá se, že ano. Duchovní učinili opatření na ochranu proti kouzlům iluze, ale nezjistili nic." Strýc Rhenhardt, přesto že se na ochrannou moc Paní spoléhal méně než většina ostatních, se jí nikdy otevřeně nevysmíval. "Jako křivopřísežníci mi nepřipadali."

Peredurova matka byla jiného názoru: "Museli použít nějakého kouzla, aby se dostali do Dolního města, pokud ovšem nenajímáš muže, kteří na stráží spí a nechávají bránu otevřenou." Zabodla zrak do Rhenhardta, který se už chystal něco odpovědět, a rychle pokračovala: "Buď jak buď, jsou to divoši, ti dobrodruzi, a kdoví, zda to jsou vůbec lidé. Udivuje mě, že jste je nedonutili odtáhnout, když už vám byli vydáni na milost."

Rhenhardt trpělivě odpověděl: "Vypadali sice hrozně, ale to je jen otázka oděvu a životního stylu. Pečlivě jsem si je prohlédl. Nejsou mezi nimi žádné polozrůdy ani trpaslíci."

"Možná. Avšak alespoň děti od nich musíte držet zdaleka a nedovolit, aby se účastnily toho jejich čarodějnického představení."

Peredur o žádném představení neslyšel, a tak neměl proč protestovat. Zato Whiteflowerová ano, a to velmi rozhořčeně.

"Já nejsem žádné dítě. Jsem gráfova neteř a nikdo mi nebude říkat, co smím a co nesmím. To 'představení' má být slavnost na počest Ulrica, Bílého Vlka, který je zde ve Wurtbadu zanedbáván."

Elena už už otvírala ústa, aby ji pokárala, ale tentokrát stačil Rhenhardt zasáhnout: "Ačkoli jsou zde cizinci vlastně hosté, pozvali nás, abychom se zúčastnili jejich slavnosti. Je to svátek jarní rovnodennosti, zasvěcený jak Taalovi, tak Bílému Vlku. Bylo by nezdvořilé, kdyby se jí naše rodina nezúčastnila."

Následující dny strávila Elena kázáním Peredurovi o tom, jak velké nebezpečí cizinci představují, a o tom, že jistě musí potají uctívat nějaké nekalé bohy. Každý den musel chodit rovnou do Akademie a stěží cestou vrhl kradmý pohled k Dolnímu městu, pokoušeje se zahlédnout aniž sám věděl co. Pokud šlo o předmět jeho zájmu, nepostřehl nic. Řeči začaly u studentů, jejichž otcové prodávali návštěvníkům zásoby nebo od nich nakoupili nějaké drahocennosti. Hlásili,

že cizinci se neustále vyptávají na položení, historii a tradice města. Po nějaké době jeden student, jehož otec vlastnil hospodu, přišel s tím, že K'nuth všem platil pití a vyptával se na chodby v troskách pod Horním městem - na to, kdo je vybudoval a jak se do nich dá vstoupit.

Toho večera se Peredur a Whiteflowerová opět vydali do tajných chodeb. Nenašli však nic, pouze pradávné kamení, temné stíny a prach. Ale několikrát se jim zdálo, že z dálky slyší nějaké zvuky: možná hlasy ozývající se přes ventilační otvory, boty dusající po skále, či břinkot kovu. A jednou nebo dvakrát ucítili zvláštní zápach, ne nepříjemný, ale zcela se nehodící do chladného světa podzemí: byl to kouř, těžký a smíchaný s vůní oleje a špetkou santalového dřeva, jako zápach exotické lampy osvětlující někomu cestičky podsvětí, pach, který se za okamžik vytratil mezi pevnými zdmi.

Nastalo jítro jarní rovnodennosti. Slavnost na Ulricovu počest měla být završena ukázkami bojového umění a tancem na počest Taala - Vládcе přírody a divokých míst. Ve Wurtbadu jeho kult zanikl, protože tam už žádná divočina neexistovala, vyjma divokosti lidí. Elena říkala, že to bude násilné a obscénní představení - jako Býčí tance z upadlých jižních zemí - a žádný opravdový náboženský svátek. Ovšem proti tomu, že budou usazeni do gráfových lóže, v domě s terasami a řadami sedadel nad tržnicí, nic nenamítala.

Nauka skončila brzy a Peredur spěchal na tržnici. Bylo teprve poledne a přišlo zatím jen několik lidí. Vešel do zpola zastřešeného soudního dvora: byl tam stín, slunce ozařovalo jenom jeho zadní část. Člověk se tam mohl napít z fontány napájené minerálním pramenem. Ženy stojící u fontány si zprvu nevšiml, o to větší pak bylo jeho překvapení. I když ji z počátku neviděl do tváře, bylo na ní něco půvabného, co zároveň působilo dojmem elegance a smutné důstojnosti, o které se mu nikdy ani nesnilo. Při zvuku jeho kroků se prudce otočila, jako laň vyplašená u napajedla v odlehlém lesním zákoutí. Měla až neskutečně krásnou tvář, nepodobnou žádné jiné, kterou kdy spatřil: lemovanou mírně se vlnícími havraními vlasy, s jemně tvarovanými lícními kostmi. Její pleť měla bronzový nádech od slunce a přitom byla zároveň bledá, jako kdyby se jí nedostávalo krve. Na sobě měla dlouhý plášť, vpředu sepnutý stříbrnou sponou. Byl utkán z velmi husté látky převážně modré barvy, ovšem opravdu sytě modré, a ozdoben bíle vyšívanými oblaky a sněhovými vločkami, zvýrazněnými drobnými drahokamy připomínajícími hvězdy a stříbrný měsíc.

Byl příliš rozpačitý na to, aby promluvil. Náboženské slavnosti často navštěvovaly dívky, které jejich rodiny držely daleko od Akademie, a on se bál, jestli nebyl dvůr vyhrazen právě pro ně.

"Odpusťte mi, prosím, pane." K jeho údivu to byla ona, kdo se začal omlouvat. "Myslela jsem si, že než začne slavnost, mohu použít tuto fontánu." Mluvila zřetelně, s pečlivou výslovností, beze stopy po nějakém cizím přízvuku, jako by si její vychovatelé dali dokonale záležet na tom, aby se nedostala do styku s četnými dialekty, kterými se uličky města jen hemžily.

"Samozřejmě, že můžete. Mohu vám pomoci?" Pečlivě vymyl a naplnil jeden z hrníčků položených u pramene. "My se asi neznáme? Jste na zdejší slavnosti jarní rovnodennosti poprvé?"

"Ano, na zdejší ano. Ale znám všechny tance a zvyky patřící ke slavnosti."

"Ach." S jazykem svázaným rozpaky se Peredur snažil vymyslet něco příhodného. "Eéé, zaslechl jsem, že... tance prováděné na slavnosti jsou... zvláštní... nebezpečné... asi jako ty, co se tančí v cizině."

"Ó, ano, vím, že se to povídá. Slavnost je samozřejmě mezinárodní. Pořádá se ve všech zemích, kde lidé uctívají Velkého Ulrica nebo Svatého Taala, a obřady a tance si jsou hodně podobné. A co se týče nebezpečnosti, ano, dá se to tak říct. Ale bohové chrání své vyvolené."

"Já... nerozumím dobře, jak to myslíte."

"Kdokoliv není vybrán, aby se zúčastnil obřadu. Ne, opravdu ne každý... Ale někteří ucítí nutkání - výzvu. A je-li výzva dostatečně silná, nelze ji odmítnout."

V tom dokonalém hlase bylo něco nekonečně vzdáleného, něco, co nechápal a co ho naplňovalo obavami. "Jste dobře informována, ale v Akademii jsem vás neviděl."

"Ne, já nechodím do Akademie. Většinu mé výchovy obstarala má rodina. Ale ráda bych navštívila Verenin -"

"D'vorah! Pojď sem." Ve dveřích se objevila mladá žena ve volných šatech z jemného, bledě modrého materiálu, ale ven nevyšla. Vypadala skoro jako dvojčata, ale vlasy přichozí byly překvapivě světlé, jako světlý med, kterému se říkalo Včelí mléko. Jeho společnice se na něj chabě usmála, mírně se uklonila, otočila se a rychle odešla.

"Kdo byla ta žena?" ozval se ostrý hlas. Uviděl svou matku, která právě dorazila, a myslel si, že se ozvala ona. Potom si však všiml, že s ní je i Saskia Whiteflowerová a má zase jednu z těch svých "špatných" nálad.

"N... nevím. Vypadala, že pochází z nějaké urozené rodiny, která své dcery drží zdaleka od Akademie," opáčil, ale uvědomil si, že tomu sám nevěří.

"Aha." Elena nevypadala vůbec popuzeně. "Vy učenci můžete pomýšlet na nejvyšší kruhy. Pamatuj na to."

Zato Whiteflowerová nadšeně nevypadala. Špatná nálada jí vydržela celou slavnost, a dokonce se jí ještě zhoršila, když gráf přivlekl na přehlídku bojovníky města: "Podívejte se! Jsou tam všichni panoši, jenom ne my!"

Byla to žalostná přehlídka. Brnění šlechticů bylo sice poměrně zachovalé, ale jelikož je měli ještě po svých otcích, kteří nevážili tolik co oni, jen málokdo sedělo. Podobně tomu bylo s panoši: jen málokterý by chtěl pokračovat ve vojenské kariéře. Nejlepší byli Rhenhardtovi muži: boj pro ně byl čestnou tradicí, nikoli povinností.

Potom se ukázali přichozí, opravdoví Ulricovi muži. Manévry trvaly dlouho, ale málokdo si pamatoval podrobnosti, snad proto, co následovalo.

Slunce už skoro zapadlo, když se aréna vylidnila. Byly přineseny dvě dřevěné bašty a mezi ně byla natažena lana. Přitom promluvil K'nuth Silný: "Přátelé, vzdali jsme poctu Ulricovi, Pánu zimy. Nyní jménem Taala, Pána divočiny, přivítáme jaro!"

Při jeho slovech obecenstvo najednou zmlklo. Naskytl se mu totiž neuvěřitelný pohled: do arény vešel bizon, na jehož hřbetě seděl člověk! Zvíře bylo pomalované - hnědá záda a bílá hříva. Bez námahy neslo obrovského jezdce, kterým

nemohl být nikdo jiný než N'dru Mocný, i když měl tvář zakrytou maskou z kůže bílého vlka, kterého určitě sám zabil. Někteří z diváků padli na okamžik na kolena v domnění, že do města vcválal na Zimním oři samotný Ulric, a chtěli mu začít vzdávat hold.

Slunce zapadalo do červánků za západní štít. K'nuth zvolal: "Hle, končí zima a Ulric opouští zemi!" Bojovník seskočil z bizonova hřbetu a hravě přeskočil hrazení. "A do kraje se vrací život jako Tanečník jara."

"Kdo je ten tanečník?" otázal se šeptem Peredur Whiteflowerové.

"Jen se podívej!" zasyčela. "Tvoje urozená přítelkyně!"

Rozbušilo se mu srdce. Postava pomalu, ale půvabně vystoupila po schodech východní bašty. Poznal plášť s modrým krajkovím a vlasy, které nyní zdobil zelený věnec. Před napnutým lanem se zastavila. Vypadala klidně, ale on cítil, jak jejím tělem proběhla vlna strachu. Ozval se zvuk trubek, zvláštní hudba, dívka pozvedla ruce a plášť se jí svezl, avšak ne na zem, ale jen na ramena. Obecenstvo vydechlo: rub pláště byl podšit stříbrnými zrcátky, která jasně odrážela zapadající slunce. Paže i nohy teď měla holé, opálené téměř do barvy jejího zlatého kyrsu. Hudba zesílila a ona postupovala podél lana, tančila vedle něj a její drobné nožky ani jednou nechybily.

Odtančila ke vzdálenější baště, roztočila plášť a spustila ho na plošinu. Rozprostřel se jí pod nohama modrou stranou nahoru, takže její zlaté tělo nad ním kontrastně svítilo. Ze dvou holí, které držela v rukou, vyšlehlo světlo, které přešlo v plamen. Davy údivem zašuměly a Peredur doufal, že je představení u konce. Ale nebylo tomu tak. N'dru upřeně hleděl na bizona, kladivo držel nad hlavou: zdálo se, že runy na zbrani zářily něčím víc než jenom odraženým světlem. Zvíře vyrazilo proti němu: když podleзло pod lanem, dívka vyskočila lehce do vzduchu a přistála oběma nohama na jeho hřbetě, jedno koleno se jí podlomilo, ale ihned se triumfálně narovnala a zatočila pochodněmi jako žonglér kužely. Předklonila se a nějakým způsobem pochodně připevnila na velké rohy zvířete, pak se odrazila u ocasu a hladce dopadla na zem. Bizon se obrátil, aby se podíval, kdo se to opovážil urazit jeho majestát: namísto aby ustoupila, rozběhla se svižně proti němu a saltem na něj znovu vyskočila, její zlatý kyrys se při to zatřpytil mezi oběma pochodněmi.

Jak mohl nějaký kult dovolit, pomyslel si Peredur, aby tak spanilá dívka tolik riskovala, jakkoli dobře to měla nacvičeno? Bizon se vztekle rozběhl a snažil se ji setrást. Ještě dvakrát mrštně seskočila, otočila se a proletěla mezi plameny. Jejich žár zvíře stále více dráždil a dívka přestávala ovládat zvyšující se divokost jeho útoků. Nebo to snad byl Peredurův strach, který se nějakým způsobem přenesl i na ni a narušil její soustředění? Při posledním skoku uklouzla a těžce dopadla na zem, kde zůstala chvíli nehybně ležet, a až když se na ni vyřítíl, pokusila se zvednout na nohy.

Odevšad se ozvaly soucitné výkřiky. Peredur vyskočil, ztuhlý hrůzou, a nesmyslně zašmátral po svém mečíku, jako kdyby byl zvířeti na dosah. Mezi dívku a příšeru se už nemohl nikdo dostat: avšak N'dru měl v zásobě jiné prostředky. Vyskočil na hrazení, rozmáchl se svým velkým kladivem a hodil. Bizon byl už téměř nad zvedající se dívčinou, jenže kladivo bylo rychlejší: děsivá hlavice s planoucími runami zasáhla zvíře mezi oči, roztříštila mu lebku a odhodila zvíře zpět. To však stále nebylo všechno: runy zazářily už i na obrovském topůrku a kladivo se odrazilo nazpět a vrátilo se rovnou do mocných rukou svého pána jako nějaký ochočený pták.

Panoši obsluhující při večerní hostině nemluvili o ničem jiném, než o čarovné zbrani a neočekávané záchraně.

Whiteflowerová a Peredur byli mezi ně začleněni díky svým "šlechtickým" způsobům, a měli obsluhovat čelní stůl.

N'dru seděl po gráfově boku, vedle něj Rhenhardt, K'nuth a obě nádherné dívky, tanečnice D'vorah, stále ještě sklíčená pod vlivem hrozného zážitku, a světlovlasá C'tlain. Obě dvě byly N'druovy sestry. Přítomni byli také přední měšťané, včetně bratra Martina.

Peredur věnoval veškerou péči D'vorah, vybíraje jí ty nejlepší porce. Neohrabaně se pokoušel vyjádřit jí svůj obdiv nad jejím tancem. Odpovídala zdvořile, avšak stručně. Nebyl čas: jídelníček byl různorodý a návštěvníci přinesli dary. Prvním byl hnědý pepř z Achillesie, který by mohl být, jak je upozornil N'dru, pro jejich hrdla příliš ostrý, málokdo si ho dal víc než špetku ze zdvořilosti, zatímco cizinci si jím své pokrmy hojně posypávali. Martin také: vypadal ustaraně a nezdálo se, že by jeho ostrou chuť vnímal.

D'vorah jedla málo, Peredur jí nabízel další chody. Zdálo se, že jí to těší, ale nevzala si nic. N'dru mu pokynul a řekl gráfovi: "Vaše pohostinnost je znamenitá, musím se však otázat, zda-li je u vás běžné, aby panoši pokukovali po sestrách hostů?"

Peredurovi se málem podlomily nohy a dělal, co mohl, aby ho strach z obrovského cizince nepřemohl. Ale bylo to těžké a neodvažoval se popudit gráfa. Manfred mu dal alespoň možnost, aby se bránil.

"Není mým úmyslem někoho urazit. Chci pouze, aby dámě, která dnes vytrpěla mnohem více než kdokoli jiný, nic nechybělo."

N'dru, barbar, který nosil kroužkové brnění i u stolu, se zamračil: "Věnuj stejnou pozornost všem hostům. Naše plemeno je zvyklé na útrapy a nebezpečí, má sestra tvé lísání nepotřebuje."

Peredur byl sám - gráf se nemohl postavit za nějakého studenta bez otce a jeho rodině, zvláště pak matce, by se to, že má co do činění s nějakými cizáky, také dvakrát nelíbilo - ale zticha zůstat nemohl: "Civilizovaný muž nevystavuje ženu divokým zvířatům na pospas, tak je to alespoň u nás zvykem!"

N'dru vstal a rázem na sebe připoutal mnoho vystrašených pohledů. "Muž! Od kdy je chlapec, který ani nevystupuje mezi panoši, mužem? Jestli si myslíš, že se vetřeš do mé společnosti skrze mou sestru, tak na to rychle zapomeň! A jestli jsou tvé záměry jiného rázu, to ji raději provdám za opočlověka! Od této chvíle si hled' pouze dolévání vína, nebo ztratím trpělivost!"

Jedna osoba se za něj přece jen postavila. Whiteflowerová pracovala tiše a spolehlivě. Z neznámého důvodu si nabarvila vlasy henou a na svou docela hezkou tvář si nanasla tolik pudru, že vypadala, jako by měla masku - nyní ale

byla přece jen červená, a to vztekem: "Co můžeš vědět, ty hloupý divochu? Peredur Mappavrauch je nejlepší ze všech panošů, je to syn velkého rytíře, skvělý bojovník - ale příliš vážný vzdělanec, aby se připojil k té tvé potulné cikánské bandě!"

Ticho zamrazilo. N'dru jako by oněměl - kanón se zapáleným doutnákem, s plamenem pomalu se plazícím k rozbušce. Ale K'nuth si povšiml gráfových rukou na Whiteflowerině zlaté broži a vmísil se do roztržky: "Můj kníže, odpusťte prosím starost mého bratrance o D'vorahinu čest. U nás jsou provdané ženy věrné, ale svobodné někdy mohou podlehnout svodům. O mou vlastní sestru mě připravil podlý šarlatán, šakal, který se kdysi vetřel mezi nás. Tento mladý muž jistě netouží po tom, aby se k nám připojil, a stejně tak ani my. Je to vše pouhé nedorozumění."

Všichni si zvolna oddechli. I N'druovi se zdvihla nálada. "Dobrá. Navíc zde máme další dary! Zde je dar pro tebe, můj pane. Fallerionské víno, ten nejlepší ročník! Nechť ho ochutnají i panoši: třeba to z nich udělá muže!"

Víno bylo bílé, ale se zvláštním třpytivým leskem podobným rtuti. Peredur pouze předstíral, že pije, od N'drua žádné dary nepřijme! Ani Whiteflowerová se nenapila a všiml si, že i pohár bratra Martina zůstal plný. Byly odlity úlitby Taalovi a Ulricovi, spustila hudba.

Když už měla společnost něco vypito, N'dru se otázel: "Znáte Honoria? 'Píseň Pečetí v Hádankách'? Většina měst má své vlastní sloky, které se nikde jinde nezpívají. Moc rádi bychom slyšeli ty vaše. Můj bratranec, moudrý K'nuth zná mnoho slok z mnoha měst. Později vám je všechny zahrajeme."

Martin pokynul Peredurovi a zašeptal mu do ucha: "Měl bys odsud zmizet. Ne protestuj. Mám pro tebe úkol. Tady je klíč od mé pracovny. Přines mi do svatyně tyto knihy: Knihu Honoriovu, Xnagaciovu Zápisky a Alchemicon. Utíkej!" Peredur chvátal nočním Wurtbadem a cestou zahlédl N'druovy muže, opájející strážé vínem a divokou, hypnotickou hudbou. Trvalo to celou věčnost, ale nakonec knihy přece jen našel. Když dorazil k paláci, ozývala se stejná hudba i z dvorany.

Bratra Martina našel spolu s Whiteflowerovou v gráfově malé modlitebně zasvěcené Paní v podobě sochy v životní velikosti, s mečem a váhami. Tvář Whiteflowerové byla bledší než její pudr: "Myslíš, bratře, že se nás pokoušejí očarovat?"

"Zde nemohou. Ale hypnotizovat ano." Martin zalistoval v Alchemiconu. "Běda, toho jsem se obával. Stříbrné víno z Falleronu! Je silnější než jiná vína. Ten, kdo se jej zhluboka napije, podléhá rychleji hypnóze či mesmerickým písním! Proč jsem si na to hned nevzpomněl! Jako protiprostředek se používají některé byliny a semena, zvláště pak hnědý pepř z Achillesie." Popadl Zápisky. "Tady: Učenci považují Tajemnou píseň Pečetí za paralelu pro stezku vedoucí k dokonalosti duše. Ovšem prozatím nebyly vyvráceny staré legendy o tom, že Pečetě nejsou jen symboly, nýbrž reálné předměty ohromné magické energie a hádanky ukryté v písní určují místa, kde jsou uloženy."

Whiteflowerová byla vzrušená jako nikdy předtím. "Ve 'Wurtbadské' sloce je zmínka o vladařově útěku. Vzpomeňte si, jak ten divoch a jeho muži napjatě poslouchali! A o Pečetním kameni! Pod sklepením je chodba, kterou staří vládcové používali jako tajnou únikovou chodbu a na stěně je tam obraz elfí královny přikládající pečeť na kámen. Třeba to je vodítko k tajným dveřím!"

Martin pokračoval ve čtení: "Říká se, že do celé 'Hádankové písně' je uloženo ještě větší tajemství - cesta, jak najít mnohem starší a posvátnější předmět: Hvězdné kladivo. Nikdo ho ale nemůže získat, aniž předtím ovládl sedm Pečetí. Je chráněno mesmetickým vlivem písně: nikdo ji nemůže poslouchat a zapamatovat si ji celou." Zavřel velkou knihu. "Žel, představenstvo Akademie dlouhou dobu přehlíželo moudrá Xnagaciova slova!"

Zachvácení nesmírnou obavou se rozběhli do Velké Dvorany. Uvnitř se nic nehýbalo. Všichni dvořané nehnutě seděli opření o stůl a strážé a služebnictvo leželo kolem nich. Nebyli mrtví, ale byli více než opilí, byli v transu. Po N'druovi a jeho kumpánech nebylo ani stopy - avšak dveře do sklepení byly otevřené!

Na obranu Wurtbadské Pečetě zůstali jen tři, jediní tři, kteří se nenapili Stříbrného vína. Byli ale neozbrojeni. Peredurovo zbrojní skladiště v Rhenhardtově domě bylo chudé. Když se vřítel dovnitř a začal prohledávat místnost ve snaze najít svou lehkou drátěnou košili, přispěchala do pokoje jeho matka, která odešla z hostiny už dříve: "Co tady děláš? Hned jsem věděla, že nekouká nic dobrého z toho tvého slídění a hádání se s těmi darošlapy a z ohlížení se po kdejakých cikánkách!"

"Já jsem to nezačal! Jsou to naši nepřátelé! Uspali posádku a chtějí ukrást naši Posvátnou Pečeť!"

Otfesená Elena prohlásila: "Naše Paní odměňuje bohobojnost. Nepotřebuje materiální předměty k tomu, aby nás ochránila."

Martin ji přerušil: "Peredur má pravdu. Verena nás nezahrne svou přízní, když dopustíme, aby byla odcizena věc takové posvátnosti. Přestaň konečně naříkat a spěchej do Shallayina chrámu, kde snad budou znát lék na to, co se přihodilo našim vojákům!"

Elena zbledla, vypadala, že každou chvíli omdlí, ale pevným hlasem pronesla: "Když je to tak, přísahej na Naši Paní, že použiješ zbroj v jejím zájmu, a ne pro hádku kvůli nějaké tanečnici."

Peredur složil přísahu tak rychle, jak jen to bylo přípustné. Jeho matka pak řekla s nezvyklou pevností: "Teď ti předám jediné dědictví, které ti zanechal tvůj otec." Zavedla je do své komnaty a malým zlatým klíčkem otevřela těžkou truhlici. "Železná košile Edvarda Mappavrauche, největšího rytíře, který kdy v této zemi žil. Říká se, že člověk, který si ji nasadí na obranu spravedlivé věci, nemůže být smrtelně raněn."

Brnění se skládalo z velkých snýtovaných plátů posazených tak, že šlo v mžiku nasadit - jako plášť. Patřil k němu štít, kovaný obdobným způsobem, a dlouhý meč. Whiteflowerová si už mezitím oblékla Peredurovu kroužkovou košili a popadla halapartnu. Když Elena odchvátala, sestoupili všichni tři do temného sklepení.

Přešli chmurnou chodbou kolem starodávné dvorany a proklouzli Tajnými dveřmi vladařů. V půli schodiště posvítla Whiteflowerová na nástěnnou fresku: "Podívejte se! Elfí královna pečeti náramkem starobylý kámen, stejně jako v Hádance. Podívejte se, jak skutečně ten náramek vypadá. Jsem zvědavá..."

Dotkla se drahokamu: dveře se bleskurychle otevřely. Za nimi bylo další schodiště, ale tentokrát vedlo nahoru. Nebyla tam úplná tma, odněkud shora prosvítalo slabounké světlo. A s ním k nim doléhaly i hlasy zpívající podivné liturgie, které měly daleko do hudby, a taky známý zápach spáleného oleje a santalového dřeva. "To jsem si mohl myslet! Ti cizinci právě pronášejí Hádanku!"

Co nejtíši se plížili vzhůru. Došli k oblouku mezi několika sloupy. Kdysi tam zřejmě byly dveře: teď ale nic nebránilo výhledu dovnitř komnaty. Do držáků na podivně tvarovaných zdech byly vedle šeredných kamenných hlav, pravděpodobně elfích, zasunuté pochodně. Před letitou černou truhlou klečel obr N'dru, podsaditý K'nuth držel nad truhlou svou hůl a recitoval slova, kterým nerozuměli. Vzadu stály obě sestry. D'vorah opakovala slova zařikadla. C'tlain mlčela. Znenadání se truhla sama od sebe otevřela. N'dru natáhl ruku po něčem úkrytem uvnitř, potom zaváhal a nakonec vytáhl těžký, vyklápečí náramek z těžkého zlata. Byl posázený několika démanty, zářícími neobvyklými barvami, jako by světlo vycházelo z jejich nitra. Uprostřed byl špičatý obsidián připomínající špičku oštěpu, zasazený do zlaté pečeti.

"Jitní kámen!" vydechl Martin. Vzápětí vyrazil vpřed. "Jak se opovažujete jako hosté v tomto městě pokoušet se ukrást jeho nejsvatější relikvii, jeho ochranu proti nočním bésům!"

N'dru na něj upřel pohled: "Ale! Přece jen někdo bdí v tomto líném doupěti! Opovažuji se, čeho se opovažuji, neboť místo, jako je toto, nemá žádné právo vlastnit něco tak mocného. Vy si zde bezstarostně spíte a nezáleží vám na okolním světě, ve kterém mezitím narůstá moc zla. Jak jinak, když si změkčilí provinční měšťané sobecky uzurpují poklady, které nedokážou ani použít, ani jim porozumět!"

Peredur byl ohromen: "Cožpak jsi nepřisahal na své bohy, že ať už si myslíš o našem městě i o nás cokoliv, neuděláš nic k naší újmě?"

"Ano. Přisahal jsem, že budu konat ve váš prospěch. Viděl jsem ve světě mnoho podob zla, ponuré krajiny, které se rojí odpornými nepopsatelnými nestvůrami. A viděl jsem i to, co je může přemoci - to, co ze světa dokáže sprovodit všechny nepřírozené zrůdy."

Martin zalapal po dechu. "Chceš říci... Hvězdné Kladivo?"

"Ano. Viděl jsem je na vlastní oči... ukované Slanny, kteří zde žili před člověkem, kteří snadno putovali do jiného světa - ale prozatím pouze ve vizích. Ti, kdož jej střeží, jsou jako vy: líní v boji, starající se pouze o vlastní ochranu. Ale jednou jej spatřím těmito očima, těmito prsty jej uchopím a těmito pažemi jej obrátím proti Temnu."

Martinovi to však nestačilo: "To je sice chvályhodné předsevzetí, ale dobře víš, že kdybys tuto svou přísahu přednesl před Radou, nesouhlasili by. Proto ses uchýlil k podvodu, a to Ulricův vyznavač nesmí. Již se ti nedostane jeho požehnání, nikdy ti nedovolí, abys užíval ochrany, kterou Jitní kámen se svými démanty poskytuje, natož pak aby ti dovolil, abys vládl Hvězdným Kladivem! Kdybys nepil tolik vína, kterým jsi opil naše občany, věděl bys to sám!"

N'dru odfrkl: "Zasvěcencům Bílého Vlka nebudeš vykládat, co mohou a co ne! Odvaha a vůle, to je to, co umožní přístup k oněm bájným předmětům, ti, kteří ji postrádají, se ke Kladivu nikdy ani nepřiblíží. Vás mohou zatím chránit domácí bůzci!"

Poklekl na koleno, drže amulet nad hlavou, jako by ho nabízel za obět: "Velký Ulricu! Dej mi sílu nosit tento podivuhodný nástroj Tvé vůle! Necht' mě bezpečně vyvede ze všech kouzel iluzí a zla použitých proti nám - vyvoleným, kteří si činí nárok na Hvězdné Kladivo! Dovol mi vládnout touto posvátnou zbraní ve válce proti Temnu a nepřírozenosti!"

Otevřel náramek a nanejvýš opatrně si ho nasadil kolem zápěstí. Náramek se zaklapl a Martin zasténal "Ne!" Vzduch v komnatě začal okamžitě vířit, až přerostl ve vítr zvěstující obvykle boží příchod a kvílející jako raněný vlk. Pochodně zaplápolaly a zhasly: nejdříve se octli v naprosté temnotě, potom se začala pomalu objevovat slabounká záře - z run na N'druově bojovém kladivu a také z Peredurova brnění.

Ozval se ostrý ženský hlas hovořící jazykem, kterému Peredur nerozuměl. Objevila se záře ještě jasnější, zdálo se, že přichází z vlasů C'tlain, napadlo ho, jestli jí neshoří, nebo ještě více nezesvětlejí. Martin promluvil: "Vidiš! Přesně jak jsem předpověděl! Tvá hloupá opilost připravila amulet o schopnost rozehnat dávná zakletí. Teď jistě uznáš, že nám ho musíš vrátit."

N'dru zavrtěl hlavou. "Odeberu se do Hlavního Ulricova chrámu. Tam se jeho moc s příchodem Zimy obnoví."

Peredur už měl toho všeho dost. Tasil meč a postoupil vpřed: "Nadělal jsi už dost škody. Jsi-li rozumný, vrátíš amulet sám. Nic mi neudělá větší potěšení, než tě k tomu donutit!"

Hromotluk odpověděl tím, že se zavrčením popadl kladivo a beze slova udeřil. Peredur nastavil štít. Byla to silná rána, ale neublížila mu. Než se N'dru vzpamatoval, Peredur ťal po jeho zpola odkrytém krku. Nezranil ho sice, ale podařilo se mu proseknout špatně spojenou zbroj, až se mu z ní kus odchlípl. N'dru udeřil znovu a tentokrát vyrazil Peredurovi štít z rukou. Rána byla tak silná, že sám na okamžik ztratil rovnováhu a vydal se svému protivníkovi všanc. Peredur namířil meč k úderu... podíval se podél čepele a spatřil D'vorahinu tvář. V jejím výrazu bylo tolik hrůzy, že nebyl schopen jejího bratra skolit. Zadržel úder a pokusil se mu jenom poranit paži, ale příliš mu neublížil.

N'dru neměl tušení, z čeho vyvázl, a pokračoval v rozdávání zběsilých ran. Kdyby byl střízlivý, musel by dozajista zakrátko zvítězit, ale nebezpečný byl i tak. Handicapovaný a bez štítu, Peredurovi nezbývalo než ustupovat po místnosti. Mnohem zkušenější N'dru se ho snažil zatlačit do dveří a shodit ze schodů. Hromotluk se zachechtal a rozmáchl se ke své poslední ráně. Jediné, co mohl Peredur udělat, bylo přikřčit se. Kladivo mu zasvištělo nad hlavou a zasáhlo mohutný sloup. Minulo ho o pouhý vlásek, a to byl konec, neboť jeho rukojeť ze slonoviny se roztříštila na kusy, jen runy na ní vyryté nepřestávaly svítit. Peredur odskočil, aby se vyhnul odražené hlavici a svalil se na zem, ale zbytečně, protože hlavice se odrazila zpátky na svého pána, nikoliv slabě, ale silou vystřelené dělové koule, a zasáhla

ho s hlasitým zaduněním do plátu na prsou, až se svalil na záda.

Ted' byli na zemi oba. Mezi lidmi se strhl povyk, ale Whiteflowerová postoupila vpřed a hbitě přiložila ostří halapartny na N'druovo hrdlo, držíc se zároveň z jeho dosahu.

"To by stačilo, Verena nemá ráda válčení! Vrat' amulet!"

Ale N'dru ještě neskončil. Něco zavřel a pomalu se začal zvedat. Whiteflowerová se nepohnula ani o vlásek a N'dru se stále víc a víc posouval proti napřaženému ostří: titánská válka nervů. Nikdo z nich nechtěl ustoupit: na ostří se objevila kapička krve, potom vzduch rozřízal výkřik a D'vorah se skácela v bezvědomí, N'dru klesl nazpět, řka: "Běda, kdo by si pomyslil, že takto selže! Musím vám vrátit vaši Pečeť, ač je to pro naši výpravu nenahraditelná ztráta!"

Pomalů přistoupil zpátky k truhle. Ostatní ho následovali a Peredur slyšel sám sebe, jak říká: "Proč si myslíš, že pouze Ulricovi muži jsou hodni toho, aby hledali Hvězdné Kladivo? My jsme stoupenci Vereny a já sám bych se mohl pokusit ho hledat, třeba jen proto, abych vystavil zkoušce svoji odvahu."

N'dru, odpínající jednou rukou náramek, úžasem zkoprněl. A ostatní také - ztuhli v živém obraze zklamaných dobrodruhů. Ticho přerušil vzdálený, vestecký hlas C'tlain, o poznání chladnější než D'vorahin: "Měj se na pozoru. Cesta k tomu, co hledáš, je nebezpečná a neprobádaná. Je těžká i pro ty nejlepší z nejlepších, jak jsme viděli. Nalézt ho však není ani polovina úkolu, neboť ona mocná věc je dobře strážena, což poznáš sám, pokud se ti kdy podaří dorazit do města Hvězdného Kladiva. Budeš litovat, že ses kdy na tu cestu vydal."

Nemluvila k nikomu jmenovitě, ale jakoby ke všem zároveň. N'dru se potýkal s amuletem Jitřního kamene: nakonec mu sám spadl ze zápěstí do truhly, která se s bouchnutím zavřela. Stejně rychle zmizela i záře linoucí se z run a z C'tlainových vlasů.

Dříve než Peredur, Whiteflowerová a Martin našli ve tmě svá křesadla, nezůstalo po cizincích ani stopy. Chvilí jim trvalo, než znovu otevřeli tajné dveře, a než se dostali ven do horního města, bylo už skoro světlo. Tam zjistili, že cizinci zmizeli i odtud stejně rychle, jako se objevili.

Můžete se domnívat, že se Peredur vezele vrátil do nudné akademie. Jenže ne tak docela - i když ted' měl jistě lepší důvody ke studiu. Saskia Whiteflowerová a dokonce i bratr Martin neměli od té doby stání. Když Peredur řekl, že se vydá hledat posvátné Kladivo, nebyly to jen plané řeči. Již brzy měli být všichni tři připraveni na cestu.

Přeložil Vladimír Lackovič

VELKÝ PULGŮV CIRKUS

Simon Ounsley

VELKÝ PULGŮV CIRKUS

Simon Ounsley

V příkopu podél cesty do Krugenheimu ležel starý muž a pravou rukou si tiskl smrtelnou ránu na prsou.

"Lupiči," zašeptal zmírajícím dechem, když ho tam Hans našel ležet a přiběhl mu na pomoc. "Vzali mi všechny peníze a mulu..."

"Pomohu vám vstát," řekl Hans a zbledl, když si zblízka prohlédl starcovu ránu. "Musíme se dostat k doktorovi do Krugenheimu..."

"To nemá smysl. Nech mě tady a běž do Krugenheimu sám." Po starcově tváři přeběhl stín úsměvu. "Je už jen jedna věc, za kterou mohu být vděčný, myslím," řekl pak, "nikdy jsem nemohl zůstat na jednom místě."

"Alespoň se napijte," řekl mladík a vytáhl z mošny láhev vody a přidržel ji muži u úst. Několik kapek mu steklo mezi rty a stařec se rozkašlal.

"Nemyslím, že bys měl u sebe nějaké pivo, co?" řekl.

Hans zavrtěl hlavou a odložil láhev. Starý muž se zatvářil smutně a zklamaně.

Hans se bezmocně rozhlédl po blátivém příkopu a stromech kolem. Co ted'? Jak by mohl pomoci umírajícímu cizinci? Podíval se dolů a uviděl krví podlité oči vzhlížející k němu.

"Jsi nějaký bledý," řekl stařec zamyšleně. "Když jsem tě uviděl, myslel jsem si zprvu, že mě přišla navštívit sama bohyně Shallya. Ted' si myslím, že tě musela poslat, ačkoliv, už je asi opravdu pozdě a- heh, heh, -bych si mohl přát někoho trochu pohlednějšího."

Hans zrudl a sevřel pěsti. Zase posměšky! V pořádku, opravdu vypadal trochu podivně...

"Ne, ne," řekl stařec, "nerozčiluj se hned, hochu. Jsem šťasten, že jsi šel kolem, a kdo ví, možná to přinese štěstí i tobě. Tady, sáhni do mé kasky..."

Hans se zatvářil zděšeně. Jen seděl a díval se na ránu na starcově hrudi: pod poskvrněnou látkou bylo roztržené maso.

"Ne, nemusíš se dotýkat mého zranění. Už tak to dost bolí, děkuji pěkně. Sáhni tady, do mé kapsy."

Hans napřáhl ruku a sáhl starci do kapsy. Vytáhl z ní dlouhý kus duté kosti s otvory po straně. Byla to flétna. Oči starého muže zajiskřily.

"Tohle lupiči přehlédli," řekl. "Až do dneška mi sloužila velice dobře, to ano. A jsem jen starý muž, který cestuje sám se svým zbožím po všech cestách Říše. Ochraňovala mě od zla. A dělala to až do dneška, samozřejmě. Reakce už se mi zpomalily. Nestačil jsem tu zatracenou věc vytáhnout včas."

Hans se na píšťalku podíval nedůvěřivě.

"Flétna? Ochraňovala vás? Jak?"

Starý muž zachrčel a začal kašlat krev.

"Poslouchej," řekl. "Dobře mě poslouchej, než přijde konec." Jeho hlas na chvíli zesílil. Hans se předklonil a nastražil uši. Na tváři ucítil starcův dech, se kterým z něj unikaly poslední zbytky života. "Už sis někdy přál," zašeptal stařec,

"aby lidé dělali, co jim řekneš...?"

Krugenheim už byl na dohled.

Hans stál na velkém mostě přes řeku Glosch, pozoroval ten výhled a s podivem vrtěl hlavou. Město se rozkládalo na vrcholu kopce, jenž se tyčil nad krajem jako nějaká nestvůra. Se svými vysokými zdmi a hrdými vlajkami povlávajícími ve vánku mu skoro vyrazilo dech. A skoro ho odradilo od myšlenky na odpočinku jeho bolavých nohou. Stálo to za celou tu cestu z Hazelhofu až sem, tenhle první pohled na město. Cestovatelé, kteří procházeli jeho rodnou vesnici, mluvili o Krugenheimu jako o malém, bezvýznamném městě, v porovnání s tak velkolepými místy jako Altdorf nebo Middenheim, ale pro Hanse to bylo první město, které kdy viděl, a zdálo se mu velké až dost. Už se nemohl ani dočkat, až sejde dolů do jeho rušných ulic a stane se jeho součástí.

To je tedy Krugenheim, pomyslel si. Všechno je tady jiné.

Pak uslyšel chraptivý, kdákavý smích. Když se obrátil, uviděl dva muže na voze, kteří na něj civěli. Jeden z nich mluvil s dlaní před ústy k druhému, ale ten nepatrný pokus o utajení mu byl stěžejší co platný. Bylo to naprosto zřejmé, že příčinou jejich smíchu byl Hans.

"Vdolek se smetanou," slyšel, jak řekl jeden z nich, když ho vůz míjel. "Vdolek se smetanou a marmeládou." A oba se znovu začali smát. Vozka se naklonil a skoro ztratil vládu nad koňmi.

Hans cítil, jak mu srdce klesá do jámy žaludku. Tak tomu bylo vždycky. Chtělo se mu křičet. Chtěl...

Pak si rozpomněl a vytáhl z kapsy flétnu. Začal na ni hrát. Nebyl muzikant a zvuky, které vyluzoval, nebyly příliš umné, ale stařec mu řekl, aby si s takovými věcmi nelámal hlavu - kouzlo bude účinkovat i tak. A teď, pomyslel si, zastav vůz! "Prrr!" zvolal kočí a zatáhl za opratě. Vůz zpomalil a zastavil a oba muži jen seděli a civěli před sebe.

Začal se tvořit dav lidí smějících se a pokřikujících na oba muže a Hans se vmísil mezi ně. Když muži získali zpět svou vůli a začali se ohromně rozhlížet kolem sebe, obrátil se a pokračoval po cestě k městské bráně.

Náhle se v něm probudil pocit viny. Vzpomněl si, co mu řekl stařec, když umíral, o tom, jak flétna ztrácí každým použitím svou moc.

"Kouzla nejsou jednoduchá záležitost," řekl. "A tak je nepoužívej pokaždé, když tě někdo obtěžuje. Moc flétny se obnoví sama, ale chvíli to trvá. Měl bys ji používat asi tak třikrát za rok, víc ne. Uděláš-li to častěji, pozbude svou moc úplně."

Jen třikrát za rok! Pomyslel si Hans. A poprvé už ji použil. V budoucnu bude muset být mnohem rozvážnější...

Ale pak pomyslel na dva muže, kteří tam stáli bez kalhot a znovu se cítil šťastný. Stálo to za ten výraz v jejich tvářích. A potom, flétna má pořád ještě dva ze svých životů, tak co?

Trochu obratněji, než předtím na flétnu, si začal pohvizdovat do kroku. Ano, pomyslel si, když ji schovával zpět do kapsy, to je Krugenheim. Tady je všechno jiné.

O půl hodiny později už si tím nebyl tak jist.

Bránou města se mu podařilo projít celkem úspěšně. Dorazil ve stejnou dobu jako tlupa dobrodruhů: podivná skupina složená z trpaslíka, elfa, čaroděje s šedým vousem a dvou půlčků, všichni ověšení zbraněmi, cennostmi a podezřele vypadající mapami, které hlídky zaměstnaly na celý zbytek dne. Proto Hanse pustili dovnitř bez jakýchkoliv otázek. A tak byl konečně v Krugenheimu, kráčel po jeho ulicích dlážděných kočičími hlavami a vyjeveně hleděl na všechny strany, kde se na něj máčkalo víc lidí, než kdy v životě viděl, lidí, kteří spěchali, mluvili mezi sebou, tančili a vyvolávali svoje zboží. Je to báječné, pomyslel si, tady se opravdu žije.

Všechno se mu zdálo skvělé.

A pak dostal hlad.

Malá hospůdka vypadala lacině a docela pohostinně, trochu jako Dřevorubcovy ruce v Hazelhofu. Byl to dobrý pocit být daleko od své rodné vesnice, ale trochu pohodlí domova přeci nemůže škodit, pomyslel si. A po dlouhé cestě byl řádně unaven. Tak si proklestil cestu úzkou boční uličkou do hospůdky, aniž se příliš staral o nějakou ostražitost, když...

Bum! Bác!

Rána jako by přišla odkud. Náhle ho zabořila hlava a sevřely ho silné ruce, na ústa se mu přitiskla čísi dlaň. A pak ho někdo táhl pozpátku, až mu podpadky nadsakovaly na kočičích hlavách a řemen jeho mošny se mu zařezal do kůže na ruce, jak se mu ji někdo pokoušel vyškubnout. Cítil, že se mu ruce neznámého přehrabují v kapsách a pívem páchnoucí dech mu funí do tváře. Viděl mladou tvář přitisklou těsně ke své a na okamžik hleděl do páru zlovorných očí a šklebicích se úst, ve kterých jak se zdálo chyběl každý druhý zub.

Flétna, pomyslel si Hans přes závoj slabosti, který ho náhle zahálil. Nenech je, aby ti vzali flétnu! Potom se ruka sevřela kolem jeho těla těsněji a bolest způsobila, že zapomněl na všechno ostatní. Mohou mně zabít, pomyslel si Hans nejasně, když se mu před očima objevily černobílé skvrny.

Byl si stěžejší vědom prasknutí biče a pronikavého křiku, po kterém ho ruce konečně pustily. Ucítil ránu do kříže a pak bolestivý náraz rukou a kolen, když se země vymrštila proti němu. Ležel bezmocně, zatímco se všechna bolestivá místa na jeho těle hlásila o pozornost, snažil se neztratit vědomí a poslouchal dupot bot na kočičích hlavách.

Když se mu konečně podařilo zaostřit zrak, uviděl vedle své hlavy pár hezkých kožených bot. Na rameni se ho dotkla pevná ruka a jemně mu pomohla vstát.

"Nuže," řekl mu hlas do ucha, "co se ti to vlastně stalo?"

Zprvu se stěžejší udržel na nohou. Zrak se mu opět začal mlžit a zdálo se mu, jako by se mu v žaludku svíjely nějaké přišery. Ale ruka ho pevně podepřela a za okamžik se začal cítit lépe a mohl zaostřit zrak na svého zachránce. Vypadal skoro chlapecky, viděl ocelově modré oči, usazené v divoké tváři, orámované bohatým porostem šedavých vlasů a

vousů. Plné lačné rty byly údivem pootevřené.

"Dobré nebe," řekl muž hledící na Hanse s nezakrývaným údivem. "U Randalova voskovaného kníru, copak to tu máme? Kousek podivuhodné krásy, řekl bych."

Hans se mu snažil vytrhnout, znervózněn intenzivním zájmem svého zachránce, ale cítil, že ho znovu zaplavuje slabost a padl muži přímo do náruče.

"Být tebou zůstal bych raději klidně stát," řekl muž. "Ach ano - to bych udělal, být tebou, příteli." Chytil Hanse za bradu a prohlížel si ho jako dobytče na trhu. Hans už neměl sílu k dalšímu odporu.

"Albín," řekl muž a prsty ohmatával mladíkovu tvář. "Bílé vlasy, bledá kůže a tady..." jeho prsty se zastavily na Hansově pravé tváři, "znamení velkého významu. Červená, nemám pravdu, chlapče? Zářící šarlat. Velmi zvláštní."

"No vypadám tak trochu jinak než ostatní," zabručel Hans nešťastně. "A co má být?" Cítil se teď u srdce stejně zle jako u žaludku. Mohlo to být někdy jiné? Mohl kdy uniknout posměškům kvůli své bledé kůži a mateřskému znamínku? Muž vypadal vzrušeně. "Co má být?" opakoval. "Ptáš se, co má být? Že z tebe mohu udělat hvězdu, to má být. Ale nejprve bych se měl představit. Jsem Hannibal Pulg, majitel největší atrakce v celém Císařství: Pulgova velkého cirkusu, jenž předvádí rozličná zvířata tak unikátní a podivuhodná, že plně uspokojí zvědavost dětí stejně jako učenců. A ty se můžeš stát její součástí, chlapče, ano, jistě, a možná zanedlouho i mým společníkem. Tvoje kvality v mém podniku dobře vyniknou, dej na má slova. V dnešních dnech je skutečně těžké dát dohromady slušný tým. V jiných městech bych mohl zaměstnat pravé mutanty, ale zdejší radní mají sklon být v tom směru nějak choulostiví..."

"Chcete mne jako zrůdu!" zvolal Hans, když se mu konečně rozbřesklo, "chcete mě vystavovat!"

Pulg si jemně přiložil prst ke rtům.

"Psst, chlapče," řekl. "Uklidni se. Chci ti jen pomoci, abys využil svých kvalit naplno, to je všechno."

"Chcete mě ukazovat jako zrůdu," řekl Hans. "To je to, co jsem vždycky byl. Přišel jsem sem, abych tomu utekl."

"Opravdu? A odkud přicházíš, smím-li se ptát?"

"Z Hazelhofu," odpověděl Hans. "Přišel jsem z Hazelhofu."

"Ach?" řekl Pulg a zahleděl se do dáli, jako by svým vnitřním zrakem mohl to místo vidět. "Daleký Hazelhof. Asi pětadvacet mil odsud, není-liž pravda? Takže jsi tak trochu cestovatel?"

"Celou cestu jsem šel pěšky," vychloubal se Hans, který nepostřehl ironii v Pulgově hlase. Pětadvacet mil byla pro něj samozřejmě dlouhá cesta, delší, než jakou kdy dřív ve svém životě urazil. Kalbkopf, obchodník se stavebním dřívím, vykonával se svým vozem cestu do Krugenheimu dvakrát týdně, ale nikomu z Hansovy rodiny se ještě nenaskytla příležitost ho doprovázet.

"Hm," řekl Pulg, "šel jsi pěšky celou cestu až do Krugenheimu a pak, na oslavu svého příchodu, ses rozhodl pustit do samého centra nejnebezpečnější čtvrti v celém městě a nechal sis natlouct - tohle byl tvůj záměr?"

Hans se na něj podíval zmateně.

"Nevím," řekl. "Připadalo mi to tady kolem všechno tak právě pro mě."

"Opravdu?" opáčil Pulg. "Dobře, nech mě, abych ti o tom něco řekl, můj drahý hochu. Tohle je Untergarten, kam se městské hlídky nikdy neodvážují vkročit v menší sestavě, než jakou má snotbalové mužstvo. Obrát' tu kterýkoliv kámen a najdeš pod ním půl tuctu zlodějů. Měl jsi neobyčejné štěstí, že mne mé záležitosti zrovna zavedly do této čtvrti, jinak už bys tu ležel mrtvý v kaluži své vlastní krve."

"Bylo by mi lépe, kdyby mě zabili," řekl Hans žalostně. "Vzali mi mou mošnu a peníze - nic mi nezůstalo." Nebo ano? pomyslí si a znovu si vzpomněl na flétu. Měl ji ve vnitřní kapse kabátu a... ano, stále tam byla.

"Copak, drahý chlapče," řekl Pulg, "žaludek zlobí?"

"Ne, vlastně chci říct ano, tedy..." Mohl snad říct Pulgovi o flétu? Hans se rozhodl, že bude raději držet jazyk za zuby.

"Byl to jen šok," řekl a snažil se, aby to znělo věrohodně. "Nestává se mi každého dne, abych byl přepaden na ulici."

"Hmm," řekl Pulg a zatvářil se trochu podezřívavě. "Možná ne v Hazelhofu. Ale pokud se tady v tomhle městě miníš potloukat na vlastní pěst, může se to změnit. Co teď miníš podniknout? Nemáš žádné peníze. Chceš snad jíst dlažební kameny? Nebo chceš dělat kariéru ve válení se ve stokách?"

"Najdu si práci," řekl Hans vzdorovitě.

"No jistě, samozřejmě," řekl Pulg. "O tom vůbec nepochybuju. Jako mrtvola pracující pro necromancera nebo něco takového. To já ti nabízím mnohem pohodlnější postavení, spojené s dobrodiním mého osobního dozoru nad tvým prospěchem. To všechno a v budoucnu i podílnictví na Pulgově velkém cirkusu. Štěstí a sláva bude naše. Jak bys mohl odmítnout?"

Dobře, pomyslel si Hans, když se rozhlédl po ponuré ulici a zachytil hladové výrazy ve tvářích kolemjdoucích, možná, že pro mne bude lépe být zrůdou v představení tohoto muže než tulákem bez peněz v neznámém městě. Alespoň dokud nevymyslím nějaký způsob, jak použít flétu a obrátit věci ve svůj prospěch...

"Dobře," řekl konečně a dokonce se mu podařilo vykouzlit na tváři lehký úsměv. "Přijímám vaši nabídku."

"Skvěle, můj chlapče," řekl Pulg, popadl Hansovu ruku a začal jí potřásat s neobyčejnou energií. "V nadcházejících dnech, kdy ty a já budeme spolujemajiteli největšího cirkusu v historii světa, si vzpomeneš na dnešní odpoledne s příjemnou nostalgií. A pro tuto chvíli ti mohu nabídnout plat deseti šilingů týdně a tolik jídla, kolik dokážeš sníst. S ohledem na tvé vlastní dobro, samozřejmě."

"A teď, Folderole!" zařval, odvrátil se od Hanse a potrestal chodník prásknutím biče, které dříve tak úspěšně zahalo lupiče.

"Doufám, že se zase někam nezatoulal," řekl už zase k Hansovi. "Musíme ti obstarat nějaké jídlo..."

"Podívejte!" zvolal Hans a s hrůzou ukazoval na něco za Pulgova záda. "Zabije nás oba! Utíkejme!"

Hnalo se to na ně ulicí: obrovská neohrabaná stvůra s dlouhýma a tlustýma nohama, jejichž drápy drásaly při běhu dlažbu. Měla dlouhé ještěřovité tělo pokryté šupinami a špičatý ocas, kterým práskala do stran, jak se hnala vpřed. Její

hlava se skládala z větší části z obrovské tlamy plné ostrých zubů v několika děsivých řadách, které vyzývavě cenila. A měla i křídla - velké netopýří blány, které mohly docela dobře rozbít okna domů na obou stranách ulice, kdyby je obluda rozvinula v jejich plné velikosti. Teď je však měla složené na zádech, kde se jí při každém kroku klátily na strany, až to vypadalo, jako by jí na každém rameni seděl obří netopýř.

Hans přikázal svým nohám, aby se daly do běhu, ale z nějakého důvodu se zdálo, že zapustily kořeny do dlažby. V duchu už viděl, jak se na něj obluda vrhá a polyká ho svou obrovskou tlamou. Už skoro cítil, jak ostré zuby pronikají jeho kůži. A pak, aniž si to vědomě přál, se mu ruka sama od sebe zvedla k vnitřní kapse kabátu. Samozřejmě, napadlo ho, flétna! Nevěděl, jestli bude účinkovat i na zvířata nebo spíš bájně obludy, jako byla tahle. Nezbyvalo, než se o tom přesvědčit. Jeho prsty se sevřely kolem kostěné píšťaly...

A pak se stalo něco tak ohromujícího, že rázem na flétnu zapomněl, a jen tam stál s ústy dokořán.

Pulg se otočil, přistoupil k obludě a začal k ní hovořit. Přitom ji uchopil za řetěz, který měla uvázaný kolem krku a kterého si Hans ve svém zděšení zprvu nevšiml. Bestie stála klidně na místě, s hlavou skloněnou na stranu a z úst jí visel dlouhý, rozdvojený hadí jazyk.

"Dobře, Folderole," řekl Pulg a zálibně poškrábal obludu na krku. "Mohu ti představit našeho nového spolupracovníka?"

"Rád si s sebou беру Folderola, když chodím po městě," vysvětlil Pulg později, když seděli v hospodě U měšce a kapsy. Povečeřeli studené maso, zatímco Pulg čekal na své obchodní jednání. "Dělám tím reklamu svému podniku. Draci jsou samozřejmě nebezpečná stvoření, ale pokud se vám podaří ochočit si je v útlém věku, dají se docela dobře vycvičit."

"A Folderola jste cvičil sám?" zeptal se Hans nevěřicně. Stále ještě byl pod dojmem toho udivujícího zážitku, kdy kráčel spolu s Pulgem a drakem ulicí k hostinci a okolní chodci nevykazovali ani náznak hysterie. Velice pečlivě se jim všichni klidili z cesty a někteří vypadali znepokojeně, ale nikdo doopravdy nepropadl panice. Napadlo ho, že občané tohoto města jsou asi zvyklí na podivnější zjevy ve svých ulicích.

"Úplně sám jsem ho necvičil, to ne," připustil Pulg a zatvářil se trochu rozpačitě. "Byl to, hm, přítel. Tedy z obchodního hlediska, řekl bych. Ach, když už o tom mluvím..." Zvedl se a zamířil hospodou k muži, podobnému lasičce, který právě vstoupil. "Herr Schickelzimmer!" zvolal. "Můj velmi dobrý příteli! Tady - pojď a připoj se k nám."

Muž váhavě přistoupil ke stolu, nerudně se podíval na Hanse a potřásl bez velkého entuziasmu Pulgem nabízenou pravicí.

"Dobrý den, Herr Schickelzimmer," řekl Pulg. "Krásné odpoledne, není-liž pravda?"

Lasička podobný muž se posadil a vypadal, jako by o Pulgově prohlášení pochyboval. "Možná," řekl pak neurčitě.

"Skvělé," řekl Pulg, kterého mužův chlad zjevně nepřivedl do rozpaků, a představil Hanse ("můj nový spolupracovník - mladý muž s velkou budoucností") a pak se vrhl do podrobného výkladu na téma hnoje.

Lasička začal vykazovat patrné známky zájmu, dělal si poznámky do malého, v kůži vázaného zápisníku a občas Pulga přerušoval věcnými dotazy, jako: "Padesát věder jsi říkal? Je hutný nebo rozpadavý? A požádal jsi už o zapůjčení věder?" a podobně.

Hans brzy zjistil, že pro něj není rozhovor nijak zajímavý a jeho pozornost se soustředila na místnost, ve které seděli. Návštěvníci byli většinou lepší lidé: kupci a městští úředníci, nebo mu tak alespoň připadali. Seděli ve dvojicích nebo malých skupinkách a vedli vážné rozhovory, ze kterých se vytrhovali jen příležitostně, aby si vzali něco jídla nebo přihnuli z korbce piva. Nebylo slyšet žádný drsný smích ani opilecké vyzpěvování, které tvořilo hlavní součást atmosféry U Dřevorubcových rukou v Hazelhofu. Ale bylo teprve odpoledne, pomyslel si Hans. Možná, že večer budou titíž kupci tančit na stolech.

Jedna skupinka připoutala Hansovu pozornost víc než ostatní: tři muži, velice dobře oblečení, v jemných sametových kabátcích a převlečnicích, kteří seděli hned za dveřmi. Zdálo se, že hovoří dost živě a často se přitom dívali ke stolu, u kterého seděl Hans s Pulgem. Jejich pohledy zjevně nebyly přátelské.

Hans se rozhodl, že by měl nějakým způsobem přerušit Pulgův hovor a nenápadně se mu zmínit o výsledcích svého pozorování. Ale neměl k tomu příležitost. V tu samou chvíli byla důstojná atmosféra Měšce a kapsy narušena lasičkovým výstupem. Muž vstal a začal na Pulga křičet vysokým ostrým hlasem, který byl natolik pronikavý, že okamžitě přehlušil veškerou konverzaci v místnosti.

"Jsem obchodník s kvalitním hnojem!" křičel jakoby v odpověď na nějakou velkou urážku z Pulgovy strany.

"Obchoduji jen s výměšky koňů, oslů a obvyklých tažných zvířat. Nemohu potřebovat trus gryfů, mantichor nebo obřích žab..."

"Ale, Herr Schickelzimmer," bránil se Pulg, "podle nejnovějších vědeckých poznatků je hnůj gryfů a mantichor stejně vhodný pro nejobecnější použití v zemědělství jako hnůj koňský nebo oslí. Navíc bych rád podotkl..."

"Ticho!" zařval Schickelzimmer tak mocně, že se Hans až polekal, aby se jeho vysoký ostrý hlas nezlomil. "Už o tom nechci nic slyšet. Připravil jste mě o cenný čas, pane. Celé odpoledne spolu projednáváme podrobnosti obchodu a teprve nyní - teprve nyní mi oznámíte, že hnůj, který nabízíte, je směs trusu většiny člověku známých zvířat. Některé z těch stvůr jsou zlé, pane. Nechci nic z toho, co nabízíte. Loučím se, pane."

A s těmito slovy se lasička zvedl a zamířil ke dveřím. Hans si všiml, že si s ním podezřelá skupinka vyměnila několik krátkých slov, dřív než odešel ven. Zvláště jeden, malý holohlavý muž, ho popadl za ruku a při tom hleděl přímo na Pulga, který se snažil celý incident nějak zamluvit.

"Takový popudlivý hoch," vysvětloval právě několika mužům u sousedního stolu. "Diskutovali jsme spolu obchodní záležitosti a on vyvádí, jako bychom byli soky v lásce! Někteří lidé prostě nemají na obchod hlavu."

"Herr Pulg!"

Výkřik přišel od holohlavého muže, který vstal a přešel do středu místnosti. Teď na sebe soustředil pozornost celé hospody. Pulg s klidnou nenuceností upil piva, ale ostatní se k němu nepřipojili. Byli příliš zvědaví na to, co se stane dál.

"Zdá se mi," pokračoval holohlavý muž, "a myslím, že nejsem jediný, komu se to zdá (krátce se odmlčel a pohlédl na své přátele u dveří), že klidně a zákeřně přivádíš do města síly temnoty."

V místnosti se ozvalo souhlasné zabručení od několika stolů. Jeden mladý chasník, který pil přes míru, začal být hysterický a jeho přátelé ho museli uklidnit.

"Předvádíš zlé stvoření čestným občanům," pokračoval holohlavý muž, zjevně povzbuzený příznivou odezvou.

"Pokoušíš se je svádět exotickými a zlovolnými výtvoři přírody. Pobízíš děti - ano, ubohé nevinné děti - aby se vozily na jejich zádech."

Místností se ozvala další souhlasná zamručení.

"Zajímalo by mě, kde studoval divadelnictví?" zabručel Pulg směrem k Hansovi. "Marní tu svůj talent. Měl by stát na ulici a vyvolávat zlobu."

Ale holohlavý muž to zjevně viděl jinak. Dramaticky se odmlčel a setřel si pot z čela. "A teď nám Herr Schickelzimmer, který právě ve spravedlivém hněvu odešel z Měšce a kapsy, oznámil, že máš v úmyslu rozšiřovat trus těch oblud po Krugenheimu a jeho bezprostředním okolí. Tentokrát už jsi zašel příliš daleko, Herr Pulg. Lidé mohou přehlížet tvoje šmírácká pokoutní komediantství, ale nesvolí, abys roztrušoval výkaly zla na jejich zelenině!"

Jeho hlas přešel do hřmícího crescenda, ale v odpověď se ozvaly kromě souhlasného mručení i posměšky. Holohlavý muž se nervózně rozhlédl. Šlo to přece tak dobře. Co mohl pokazit? Řekl snad ve své řeči něco špatně?

Pulg využil své šance na vlastní obhajobu.

"Děkuji ti za osvětlení tvého stanoviska, Herr Grunwald," řekl a přitom povstal a přešel na volné místo uprostřed místnosti. "Ale myslím, že jsi dobře nepochopil můj úmysl vzdělat lidi z Krugenheimu v hrozném nebezpečí, které představují tyto obludy. Věřím, že jedině prostřednictvím studia ukázek zla v mém cirkusu mohou naši občané být dostatečně připraveni na boj se zlem."

"Myslím, že jelikož jsi sám učitel, mohl bys tohle snad pochopit," pokračoval Pulg, když přikročil k holohlavému muži, "ale možná jsi příliš zaneprázdněný organizací snotbalových zápasů, než aby ses mohl hlouběji zamyslet nad takovými věcmi, jako jsou zákony a pořádek." S tím se obrátil ke Grunwaldovi zády a vrátil se zpět, přičemž rozhazoval kolem sebe zářivě barevné kartičky.

"Několik volných lístků do Velkého Pulgova cirkusu," zvolal, když mířil k východu z hospody. "Přijďte a seznáme se sami s hrozbou, která děsí nás všechny!"

Grunwald se chvěl hněvem. Uvědomil si, že Pulg obratně strhl sympatie na svou stranu.

"Já to jen tak nenechám!" vykřikl za ním. "Varuju tě, mám velký vliv v městské radě!" Ale jeho slova zanikla ve všeobecné vřavě, jak se návštěvníci hospody vrhli na rozhozené lístky. Hans využil příležitosti a rychle se vytratil za Pulgem.

Venku na ulici se to hemžilo lidmi. Hansovi to připomnělo, jak obrátil kámen a našel pod ním hnízdo mravenců. Chvilí měl strach, že snad Pulg odešel a nechal ho v neznámém městě samotného - ale pak ho uviděl, nápadného jako vždycky. Stál se dvěma členy městské hlídky poblíž nepřehlédnutelné postavy Folderola, který byl přivázaný u sloupku před hostincem. Obluda se zřejmě bavila ostřením drápů o dlažbu a protahováním svých obrovských křídel. Byl to úchvatný pohled, ale zdálo se, že členové hlídky to nedokážou ocenit.

"Jistě, je naprosto neškodný," ujistil ho Pulg. "Opravdu dobrácké zvíře! Zrovna včera zachránil malé dítě, které málem vběhlo pod projíždějící vůz... Ach, Hansi, tady jsi!" řekl, když zpozoroval hochovu přítomnost. "Pojďme, musíme se už vrátit - čeká nás spousta práce!"

Odvázal Folderolův řetěz a vedl obludu dolů ulicí, přičemž oba členy hlídky pozdravil pozdvižením klobouku. Jeden z nich mu krátce zasalutoval na odpověď, ale pořád se na zvíře dívali velmi pochybovačně.

"Nemám štěstí, chlapče," svěřil se Pulg Hansovi, když kráčeli ulicí mezi rozestupujícím se davem. "Bojím se, že by se nálada ve městě mohla obrátit proti mně. To bylo smíchu a vítání, když jsem sem přišel poprvé a přinesl trochu vzrušení do jejich politováníhodných životů. Teď už jsem se zřejmě okoukal a jistí lidé vidí svou šanci postavit se proti mě."

"Jako ten holohlavý muž, myslíš?" zeptal se Hans.

"Ano - jmenuje se Grunwald, místní šťoural," odpověděl Pulg posměšně. "Učitel a politikář a Ranald ví, co ještě. Tvrdí, že má ten nejlepší vliv na městskou mládež, a chce je všechny naučit snotbal, aby zapůsobil na jejich lepší stránku. Osobně si myslím, že se raději honí po ulicích. Ale to je důvod, proč proti mě brojí - všechny ty řeči o 'zlu' jsou jen zástěrka. Chce mne vyhnat z mého pozemku, aby ho mohl použít pro své děti a jejich stupidní snotbalové zápasy."

"Co je to snotbal?"

Pulg pozvedl obočí.

"Možná jsem špatně slyšel jméno tvé vesnice," řekl. "Možná jsi odněkud ze zapomenutého údolí na druhém konci světa, spíš než pětadvacet mil odsud. Víš přece, co to jsou snotlingové?"

"Nějaký druh králíků, ne?"

"Ne, je to druh skřítků - takoví malí a hrozně páchnou. No a oni chytají tyhle snotlingy do malé bedny z vrbového proutí, vytvarované jako balón a kopají jím po hřišti. Předpokládá se, že to přispěje k zodvážnění týmu a posílení zdraví, i když si myslím, že určitě ne pro snotlingy."

Hans užasl nad tak složitým sportem.

"V Hazelhofu jsme do sebe navzájem bušili pěstmi," řekl. "Jmenuje se to box."

"Opravdu?" řekl Pulg a svařil čelo. "Takže tohle není hranice lidské duchaplnosti? Ach - a jsme tady - konečně doma," a zamířil po schodech ke dveřím bez jmenovky. Folderol se na schody podíval podezíravě, nejprve je očichal a

pak se po nich pustil pomalu a nejistě jako malé dítě nebo starý muž, přičemž si pro zvýšení stability rozevřel křídla. "Kdybys neměl tak dlouhé drápy," řekl Pulg káravě, zatímco odemykal dveře, "zjistil bys, že se ti mnohem lépe chodí." Když vešli dovnitř, byl Hans omráčen pachem hnoje a řevem rozmanitých zvířat. Sotva si jeho oči přivykly na tmou, uviděl, že se nacházejí v obrovské místnosti, mnohem větší, než obchod s dřívím v Hazelhofu, ale tahle byla ze všech stran zaplněná klecemi. Zpoza ocelových mříží na něj civělo bezpočet párů očí.

"Moje menažérie!" zvolal Pulg a pyšně si vykračoval po místnosti, až za ním vlál plášť. "Jak je dobré být zpátky tady mezi prostými zvířaty, pryč od hlouposti lidí!"

Bestie začaly řvát, výt a štěbetat, jako by chtěly přivítat svého pána. Když si Hans trochu přivykl na puch, vydal se k nejbližším klecím a potěšeně se díval na jejich obyvatele. Viděl jich tam několik, hady a tygry a něco velkého a černého, co ze všeho nejvíc připomínalo obřího brouka, ale všechny ostatní mu byly neznámé. Už se chtěl začít vyptávat Pulga, když uslyšel klapot podpadků a uviděl mladou ženu. Měla na sobě krátký kabátek s řemenem kolem pasu a na nohou nic kromě páru vysokých kožených bot. Hans údivem otevřel ústa. Nikdy dřív podobnou ženu neviděl - byla pro něj mnohem zajímavější než všechna zvířata.

"Jeden z nás je prostě trochu blázen," řekla žena k Pulgovi. "Některá z těchto zvířat jsou tak hloupá, že se stěží dokážou sama nažrat a vykálet a potulovat se po pralese. A je tu taky pár lidí, na které jsi zapomněl, kteří zůstávají doma a cvičí zvířata, zatímco se jejich pán fláká po městě."

Pulg náhle vypadal trochu méně šťastně.

"Ve věcech obchodních, Heidi," řekl tónem, který vyjadřoval napomenutí a omluvu současně. "Jen obchodní záležitost mne mohla přimět, abych odtud odešel."

Heidi zavrtěla hlavou.

"Obchodní záležitosti pro tebe často znamenají opíjet se u Promarněného mládí, nebo ne, Herr Pulg? No dobře, teď jsi tady a tak se můžeš podívat na tu obrovskou kysu, jestliže budeš tak hodný, ó pane. Nemohu ji přimět, aby proskočila hořícím kruhem, ať dělám, co chci."

"Později, Heidi, později," řekl Pulg odmítavě. "Takové věci mohou přece počkat. Nejprve mi dovol, abych ti představil nové stvoření, které jsem našel na kruté dlažbě města..."

Heidin pohled sledoval Pulgovu napřaženou ruku a žena si poprvé všimla Hanse. Chlapec jí pohled oplatil a nervózně se zašklebil.

"Hans souhlasil, že se k nám přidá a bude pro nás pracovat," vysvětlil Pulg. "Myslím, že se docela dobře bude hodit do naší malé sbírky kuriozit."

"Možná, že ano," řekla Heidi, obcházející kolem Hanse, "zvláště jestli umí kydat hnůj." Když se přiblížila k mladíkovi, dopadl na ni paprsek světla s vysoko umístěných oken, které osvětlovaly místnost. Její dlouhé tmavé vlasy zajiskřily a Hans cítil, jak se jeho puls zrychluje. Nejistě napřáhl ruku, aby ji pozdravil. Přistoupila k němu a uhodila ho do hlavy silou kopající muly. Hans byl odmrštěn proti mřížoví klece za sebou. Připadal si, jako by byl po závěrečném kole s Alexisem Boschem z Hazelhofu, přeborníkem v boxu.

Nechápavě se podíval na Heidi.

"Nedívej se tak na mě," řekla. "Mám dost problémů s návštěvníky. Chodím tady napůl nahá kvůli nim, a ne kvůli nějakému pitomému vesnickému křupanovi."

"Myslím, že Hans má velkou budoucnost, Heidi," řekl Pulg, který vypadal poněkud nervózně a rozpačitě si mmul ruce.

"Myslím, že jednoho dne..."

"Jednoho dne se stane spoluvlastníkem, co, jako my všichni ostatní?"

"Ano, správně, pokud to potřeby podniku dovolí..."

"A mezitím bude využitý pro jiné podřadné služby, abychom se s ním mohli podělit o práci, předpokládám," řekla Heidi s lehkým úsměvem. Napřáhla ruku k Hansovi, který jí opatrně potřásl. "Jsem ráda, že tě poznávám, Hansi. Omlouvám se za ten políček - jen jsem ti chtěla připomenout, kde je tvé místo, to je všechno. Už jsi někdy držel v ruce vidle?"

"Ano, já..."

"Nezatěžuj se takovými věcmi hned první den, hochu," řekl Pulg, uchopil Hanse kolem ramen a odváděl ho pryč.

Úkosem při tom pohlédl na Heidi. "Nejprve tě musím seznámit s divy mého podniku. Znáš tahle zvířata?"

"Některá ano," řekl Hans. "Ostatní..."

"Ostatní jsou poněkud exotičtější, co?" řekl Pulg. "Jak se ti líbí třeba tohle," ukázal k nejbližší kleci. "Skvělé, není-liž pravda?"

Hans shledal, že se dívá na obrovskou ještěrku s osmi nohama a nejasnými šedými očima. Vymrštila právě dlouhý jazyk, aby lapila švába, ale minula ho o několik palců.

"Ano," řekl Hans. "Co je to?"

"Bazilišek," řekl Pulg, "nejhroznější a nejslavnější stvůra, s jakou jsem se kdy setkal. Jediný pohled do jejích očí a můžeš se proměnit v kámen - dost nepřijemná schopnost, nemyslíš?"

Hans byl příliš zaměstnán zkoušením, zda ještě může hýbat všemi svými údý, než aby odpověděl.

"Neměj strach," řekla Heidi, která je v odstupu následovala. "Herr Pulg se pojistil tím, že ubohou obludu oslepil."

"Ano, správně," řekl majitel a vedl Hanse dál. "Žalostné, samozřejmě, ale velice rozumné opatření v zájmu veřejné bezpečnosti. Kdyby jen ten idiot Grunwald věděl, do jaké míry se starám o bezpečnost publika... A tady je báječná obluda, bažinná chobotnice!"

Zastavili se u klece, jejíž spodní část byla pobita prkny a naplněna bahnem. Ze slizu uprostřed vykukovaly dvě obrovské oči a několik chapadel.

"Jedna z mých oblíbených příšer," řekl Pulg. "Můžeme ji považovat za něco jako vodního nosorožce. Jen s více nohama, samozřejmě. A tady, tady je bahenní červ. Povšimni si jeho délky..."

Jejich prohlídka pokračovala a zahrnovala všechna možná podivná stvoření, každé z nich popsané milujícími slovy Pulga, který široce hovořil o jejich přirozených zvycích a vrozených dispozicích, zatímco Heidi ho doprovázela připomínkami, týkajícími se obvykle jejich nízké inteligence a ubohé úrovně toaletního výcviku. Časem se dostali k hrozivě a zároveň podivně známě vyhlížejícímu stvoření, které se zdálo být rozzuřeno pouhou jejich přítomností. Z nozder sršelo oheň a tlouklo obřími netopýřími křídly.

"Folderol!" zvolal Hans, "ale, já nechápu..."

"Ach ne," řekl Pulg a zasmál se, "to není Folderol. Ten se potlouká někde kolem, volný jako v den, kdy se vylíhl. Ne, tohle je jiný drak, divoký a nezkrocený, jak sám můžeš vidět. Folderol by byl jako on, kdyby zůstal ve svém přirozeném stavu."

"Fuj!" odplivl si Hans. "Není divu, že z něj městské hlídky nemají příliš radost."

Pulg potřásl hlavou.

"Nedokážou prostě ocenit majestátnost tohoto stvoření," řekl. "Jsem hrdý, že ho mohu vystavovat, můj chlapče, to ti říkám rovnou. Každého z nich, počínaje drakem a konče bahenním červem. Jsou to skvělá, vznešená zvířata."

"Jen si na to vzpomeň, až od nich budeš vyvážet hnůj," řekla Heidi, "jak jsou vznešená."

Pulg se zatvářil velice rozmrzele.

"Nemáš náhodou cvičit s obří krysou, Heidi?" zeptal se. "Mám těch tvých hloupých komentářů plné zuby. Proč nedokážeš ohodnotit slávu tohoto našeho velkého podniku? Proč musíš vždycky všechno snižovat na úroveň výkalů?"

V tu chvíli přišel do místnosti malý muž s brunátnou tváří a s velkými vidlemi v ruce. Všichni si zapali nosy a ustoupili. Zdálo se, že muž páchne hůř než zvířata.

"V pořádku," řekl nově příchozí Pulgovi. "Všechn hnůj jsem tedy naložil na jednu hromadu do přední místnosti. Víc už se tam nevejde. Kam mám dávat další?"

Pro svůj příchod si opravdu nevybral vhodnou chvíli. Pulg se otočil a zařval na něj.

"Odvez ho!" řekl. "Odvez mi ho z očí!"

"Co?" zeptal se mužík, "všechn?"

"Ne, ty hlupáku, jen každé druhé vidle. Samozřejmě že myslím všechno! K čemu je mi asi dobrý?"

"Myslel jsem, že jste byl za kupcem..."

"Tak ty sis myslel, že jsem byl za kupcem?" zařval Pulg, který začínal zuřit. "Byl, ale jsem jen samotný muž bojující proti bláznivému světu, copak to nevíš? Nechápeš to?"

Mužík se zatvářil rozpačitě.

"No jistě, hm, ne..."

"Nedělej si s tím starosti, Wolfgangu," řekl Pulg náhle tichým hlasem. "Machinace krutého světa nejsou pro tebe. Netrap se hloupými kupci s hnojem a kariéristickými snotbalovými fanatiky. Jenom nalož hnůj na vůz a odvez ho odsud, ano?"

"Ano, pane Pulgu," řekl Wolfgang a zatvářil se opravdu vyděšeně, ale pak se otočil a odešel.

"A teď, Hansi," řekl Pulg a vzal hocha za ruku, "pojd' a podívej se na tohle," vedl Hanse dvěma do druhé místnosti, skoro tak velké jako ta první.

"Co si myslíš o tomhle?" zeptal se.

Hans se rozhlédl kolem sebe, po velké kleci obsahující plamennou obruč a obrovskou krysu, která se před plameny ukrývala do stínu vyvýšeného pódia. Za klecí byly lavice, řada za řadou, táhnoucí se dozadu k velkým vratům, o kterých Hans usoudil, že tvoří hlavní vstup pro diváky. Tady se tedy konala představení. Na zdech byly plakáty, ohlašující nadcházející atrakce.

"Velmi působivé," řekl Hans.

"Dojemné," řekl Pulg.

Hans se otočil.

"Prosím?"

"Dojemné," opakoval Pulg. "Tento ubohý sklep je naprosto neadekvátní pro Velký Pulgův cirkus. Pojd' na chvíli zpátky," dodal a odtáhl hocha zpět do první místnosti.

"Podívej se na ty stvůry," zvolal, rozpřáhl ruce a obsáhl jimi celou místnost. Slunce pronikalo horními okny a vytvářelo velké ostře ohraničené paprsky světla, jež dodávaly hale atmosféru svatyně. Obludy odpověděly na Pulgovo gesto sborem nestejnorodého řevu. Procházely se po klecích nebo cloumaly jejími mřížemi. Bažinná chobotnice se zvedla ze slizu a její velké oči se zaleskly, když se zadívala na principála.

"Nejsou ta zvířata vznešená?" zeptal se Pulg. "Nezasloužila by si lepší místo, než ubohý sklep? V Krugenheimu je velký stadión. Používají ho na snotbal a podobné frivolity. Ale je to výborný stadión. Tam bych chtěl předvádět svůj cirkus. A žádný Grunwald ani paranoický kupec s hnojem nebo kdokoli jiný mě nezastaví!"

Pulg pozvedl ruku, jako by kynul aplaudujícím divákům. V očích mu zaplály ohně.

Ve stínu se zahihňala Heidi.

"Ne?" zeptala se. "Ale prozatím se jim to docela daří, co? Prozatím ti pořád odmítají povolit na stadiónu vystupovat. Nechtějí, aby jim ho tvá zvířata zasvinila trusem."

Pulg potřásl hlavou a náhle se snesl zpět na zem.

"Ne, Heidi," řekl smutně, "samozřejmě, že máš pravdu. To proto, že jsou stejně slepí jako ty, a jako já po většinu času. Chtějí být nevidomí k životní realitě. To je důvod, proč se baví tak pitomou hrou, jako je snotbal. Přemýšlejí o životě asi jako tady Folderol." Přešel místností k sedící stvůře, která si čechrala a škrábala křídla. Když uviděla svého pána, vystrčila jazyk a olízla ho.

"Považují život za cvičení, za klidnou záležitost, ačkoliv je mnohem spíš jako ten druhý Folderol, tam v kleci - je jako věc z temnot, která může každou chvíli vzplanout v divokém útoku. Ty to vidíš, nebo ne?" řekl a obrátil se na Hanse.

"Ano, Herr Pulg." Nic jiného se totiž říct nedalo.

"Dobře, hochu. Ale já jim ukážu skutečnost. Já jim ukážu hroživou velkolepost těchto stvůr. Při Ulricovi, ukážu.

Uspořádám velké představení na stadiónu a celé Císařství přijde, aby se dívalo a žaslo!"

Obrátil se a vyšel ven bočními dveřmi z hlavní haly, aniž by věnoval jediný pohled Hansovi nebo Heidi. Skoro to vypadalo, jako by je neviděl, jako by měl před očima nějaký jiný svět, viditelný jen pro něj.

Heidi si odkašlala a obrátila se k Hansovi.

"Už jsi někdy dřív pracoval pro blázna?" zeptala se.

Práce v cirkusu nebyla lehká. Celá tíže péče o zvířata a většina práce s pořádáním představení teď ležela jen na nich: Heidi, Wolfgangovi a Hansovi. Pulg jen obcházel kolem a hodně mluvil, vymýšlel, jak zorganizovat představení, a nanejvýš pomáhal Heidi s cvičením zvířat.

Ale jak týdny plynuly, Hans shledal, že jeho nový život ve skutečnosti není tak zlý.

V Hazelhofu se mu dřevorubci posmívali pro jeho vzhled a nedostatek fyzické síly. Byl odpadlíkem ve světě, kde se muž měřil podle toho, jak umí zacházet se sekyrou. Nezbyvalo mu než vykonávat méněcenné práce a běhat se vzkazy - za které mu nikdy nikdo nepoděkoval. Až tady získal pocit, že má na světě svoje místo. Dostával i špatné práce - jako třeba kydat hnůj - ale také lepší, jako roznášet vstupenky po městě, uvádět návštěvníky na jejich sedadla a občas i vystupovat při představení. A konečně, byl tu i aplaus publika - který samozřejmě patřil hlavně Pulgovi, Heidi a zvířatům, ale rád myslel na to, že se o něj alespoň malým dílem zasloužil i on. Na každý pád to bylo lepší než políčky od nevděčných dřevorubců.

Ovšem to, co se mu v jeho novém životě líbilo nejvíce, přicházelo až po představení: povinnost doprovázet Pulga každý večer k Promarněnému mládí.

"Mám starosti s postojem veřejnosti k Folderolovi," řekl Pulg, když Hansovi vysvětloval jeho novou úlohu. "Ten darebák Grunwald číhá na příležitost poštvat lidi proti mému podniku. Nechávat Folderola samotného venku před hospodou by nemuselo dělat dobrotu."

Hans nedokázal pochopit, proč tedy nenechává Folderola doma, ale Heidi mu to vysvětlila:

"Protože se vždycky opije tak, že by nedošel domů," řekla. "Folderol zná cestu a Pulg se veze na jeho zádech."

A tak Hans čekával s Folderolem venku před Promarněným mládím, zatímco Pulg uvnitř pil. "Usmívej se na kolemjdoucí," řekl mu principál. "A čas od času zvíře udeř. To všechno pomůže prohloubit důvěru lidí."

Ale po několika dnech začal být Pulg ještě nervóznější a rozhodl, že by bylo bezpečnější, kdyby čekali nahoře na terase hospody, kde by si jich nikdo nevšiml.

Hans byl zprvu velice neochotný jezdit na zádech obludy. Báł se, že by mohl sklouznout po hladkých šupinách, které neposkytovaly žádnou oporu.

"Musíš se víc snažit, Hansi," plísnil ho Pulg. "Když na něm já mohu jezdit opilý, pak to určitě můžeš zvládnout i ty, střízlivý. Chytni se ho pořádně kolem krku! Mysli si, že je to krásná dívka."

Hans nepovažoval tu poslední radu za zvlášť užitečnou. Za prvé bylo stěží možné vymyslet si něco méně podobného krásné dívce, než tu šupinatou obludu. A za druhé, měl stejně málo zkušeností s krásnými dívkami jako s draky. Ale vytrval a časem začal mít pocit, že si je dost jistý, aby se odvážil letu.

"Správně," řekl Pulg, odháněje kolemjdoucí přehnaně teatrálními gesty. Ačkoliv se snažili chovat s drakem nenápadně, komediant v něm se zapřít nedal.

"Vzhůru do nebes, Folderole," zvolal a řvoucí obluda vyrazila ulici, vyskakující a mávající při tom křídly.

"Takhle nějak asi vypadá zemětřesení," pomyslel si Hans, když jel na dračích zádech a zoufale se snažil nespadnout.

A pak se zdálo, jako by se všechny domy, které kolem sebe viděl, propadly do země, a když se opatrně podíval dolů s tváří křečovitě přitíštěnou k šupinatému krku, viděl Krugenheim hluboko pod sebou, ulice a domy zmenšené do velikosti králíkáren. Vpravo i vlevo od něj se zvedala a zase klesala Folderolova křídla jako okvětní listy nějaké podivné černé květiny zmítané větrem.

Kouzlo letu ho však zbavilo všech obav a pochyb. Všechno, co mohl, bylo viset na dračím krku jako o život, bát se a přemítat o své zvláštní situaci. Stačilo se pustit, pomyslel si, a letěl by vzduchem sám... Chtělo se mu smát, ale vítr mu bral dech.

A pak se Folderol zatočil ve velkém kruhu před terasou Promarněného mládí, drápy mu zaškrábaly o dlaždice, když zpomaloval svou rychlost na vedlejším domě a pak se velkým skokem přenesl na terasu hostince s nárazem, který Hansovi vyrazil zbylý dech.

"Skvělé," zavolal Pulg zdola. "Nebudu tam moc dlouho," dodal a zmizel v hostinci na zbytek večera.

Brzy se to změnilo na každodenní zvyk. Když Pulg konečně vyvrávoral na ulici, Hans opět nasedl na Folderola a obluda skočila z terasy, snášeje se klouzavým letem na ulici. Dole pak Hans slezl a opilý Pulg zaujal jeho místo, aby ho Folderol odnesl domů.

Heidi už obvykle čekala ve velké místnosti s hrnkem horkého ječného vývaru a spoustou poznámek na téma Pulgova stavu, zatímco mu Hans pomáhal dovnitř. Principál ji buďto ignoroval a odvrávoral do postele, nebo, byl-li víc v náladě, spustil se na všechny čtyři a psím způsobem žadonil o lásku a pochopení. Chvilí to dokázala tolerovat, ale pokud byl příliš neodbytný, přetáhla ho po hlavě silným klackem, který mívala vždycky po ruce. Potom společně s Hansem odtáhli omráčeného Pulga do jeho postele.

Příštího rána se objevil natolik veselý a zdravý, že nikomu nemohl zavdat příčinu k zmínkám o minulé noci. Hans usoudil, že musí mít opravdu tvrdou hlavu - a neobyčejně špatnou paměť.

"Proč na něj čekáš?" zeptal se Hans jednoho dne Heidi. "Proč kvůli němu zůstáváš vzhůru?" Proč jí na něm tak záleželo, pomyslel si tajně.

Heidi ukázala na sebe, na Hanse a Wolfganga dřímajícího v koutě.

"Podívej se na nás," řekla. "Všichni se dřeme jako koně, aby měl Pulg dost peněz a všechny je prochlastal. A proto na něj čekám. Ráda ho biju. Je to jediná odměna, kterou si ten parchant zaslouží."

Hansovi se z jeho večerních návštěv Promarněného mládí nejvíce líbilo sedět na vysoké terase a dívat se dolů na Krugenheim.

Měl skvělý výhled do ulic na východě, kde terén klesal přes lupičská doupatá Undergartenu k hradbám a vstupní bráně města. A na západě měl výhled na soudní dvůr a stadion a vysoké věže kasáren, kde byli ubytováni templáři Bílého vlka, kteří ve městě prosazovali Ulricovy svaté zákony.

Výhled byl impozantní a pro Hanse bylo svým způsobem uklidňující vidět stejné panorama každý den, sedět tam na vysoké terase s Folderolem po boku. Drak se stal z celého podniku jeho nejlepším přítelem. Ostatní byli svým způsobem v pořádku, ale měli taky svoje vady. Pulg byl zábavný, ale tak nadutý a nevyzpytatelný, že se jen stěží mohl v jeho přítomnosti cítit dobře. Heidi byla pravděpodobně hodná a srdečná, ale Hanse její věčný sarkasmus znervózňoval a stále nemohl zapomenout na jejich první setkání. A Wolfgang, hm, ten dokázal mluvit jenom o hnoji... Naproti tomu Folderol byl skvělý společník, který se nikdy na nic neptal a nezanášel do konverzace nepříjemné prvky. Jen seděl a poslouchal - zjevně - zatímco mu Hans líčil své plány na svůj další život. Hans netvrdil, že mu zvíře doopravdy rozumí, ale jak tam seděl s hlavou na stranu a velkou tlamou otevřenou, působil věrohodným dojmem, že poslouchá. Když mu Pulg nařídil, aby se s nimi vznesl do vzduchu, tak přeci taky rozuměl, ne?

"Jen si pomysli," řekl Hans drakovi a rukou naznačil gesto, jež obsáhlo celý Krugenheim dole pod nimi, "mohl bych zahrát na svou flétnu a každý tam dole by se musel zastavit a čekat, co mu přikáží. Mohl bych je odsud všechny sledovat a dávat jim rozkazy - nebylo by to báječné?"

Folderol očividně soudil, že ano.

"Jenže si pomysli," pokračoval Hans, "účinek se po chvíli ztratí a já nepředpokládám, že by hudba působila tak daleko..." a přirozeně by nechtěl riskovat použití flétny jen pro vyzkoušení jejího dosahu. Ale mohl by ji použít, kdyby přišla ta pravá chvíle. Svět možná byl plný nebezpečí, jak prohlašoval Pulg, ale Hans měl přece flétnu. Mohl s ní vydat rozkaz a změnit svět způsobem, který sám uzná za vhodný. Jednou by mohl převzít vládu nad Krugenheimem nebo alespoň některou jeho částí. Stačí nalézt cestu, jak to provést.

"Ale neříkej to nikomu," řekl Folderolovi a podíval se při tom obludě přímo do očí. "Je to tajemství, rozumíš?" Další výhoda draka, pomyslel si Hans. Těžko se dalo očekávat, že něco vyrazí.

"Není to tak zlé," řekl Hans sedící na okraji terasy přemýšlející o budoucnosti. "Není to tak zlé pracovat pro cirkus." Samozřejmě to nebylo konečné.

Od samotného prvního dne v Měšci a kapse pronásledovali postava Grunwalda cirkus jako nějaký příznak zkázy. Zprvu se projevoval pouze vystupováním proti Pulgovi, který mu to oplácel poznámkami namířenými proti snotbalu.

A pak přišla obsílka.

Byl to Hans, kdo otvíral dveře, za kterými stál mužik z městské rady.

"Herr Pulg?" otázal se mužik šilhaje do šera haly a ohrmuje nos před zápachem. "Mám obsílku pro Herr Pulga."

"Zajdu pro něj," řekl Hans a obrátil se, aby Pulga vyhledal. V tu chvíli se však principál sám vynořil ze stínu, shlížeje na mužika jako nějaký dravý pták. "Obsílku?" zvolal. "Obsílku? Co je to za nesmysl?"

Mužik poplašeně vykvikl a napřáhl ruku s kusem pergamenu, který mu Pulg vyškubl z ruky.

"Hlodavci!" zvolal Pulg, když dokument dočetl. "Co to má znamenat - nadměrní hlodavci?" S nevěřícím výrazem ve tváři se rozhlédl kolem sebe a pak rozpráhl ruce v gestu, které obsáhlo celou místnost. "Ale tato budova je přece v bezvadném stavu! Často obědvám přímo tady ze země. Vidíte snad nějaké stopy po zamoření hlodavci?"

Mužik si upravil brýle a kritickým pohledem přeletěl místnost, jako by zkoumal nějaký závažný dokument.

"No," řekl pak a odkašlal si, "tamhle jednoho vidím." Ukázal na obří krysu, která na něj poučila oči přes mřížoví klece. Pulgovi to na okamžik vyrazilo dech, takže nebyl schopen slova. Křečovitě zavřel oči, jako by se chtěl koncentrovat a zachovat si klid.

"To není žádné zamoření," řekl pak pomalu a klidně, "to je exemplář. Tahle směšná obsílka se jistě netýká hlodavců chovaných a vystavovaných pro zábavu a poučení široké veřejnosti?"

Muž z rady se nadechl a potřásl hlavou.

"Nejsem povolán pronášet k tomu vlastní názor," řekl. "A když mě nyní omluvíte, musím se vrátit do své kanceláře..."

"Ale co mám dělat?" zeptal se Pulg. "Nedokážu přečíst tahle drobná písmenka..."

"Lhůta tři dnů," řekl mužik. "Za tři dny se k vám dostaví úřední inspekce. Jestliže bude něco v nepořádku, budeme to tu muset zavřít." A odešel.

Pulg zíral na zavřené dveře a vzpomínal na poslední Grunwaldova slova toho dne u Měšce a kapsy: "Mám velký vliv u městské rady," řekl tehdy.

"Ano," zamumlal Pulg, "vypadá to, že má doopravdy vliv." Ale nezdálo se, že by ho to příliš vyděsilo.

"Tři dny," řekl Hansovi s obnovenou sebedůvěrou. "Do tří dnů nebude v okruhu pěti mil jediná krysa."

Hans pozoroval se vzrůstajícím zájmem čaroděje, kterého Pulg najal. Usídlil se v hale a začal tam rozkládat různé

magické předměty: černé svíčky naaranžoval do kruhu, v jehož středu umístil podstavec, na který položil mrtvolu jedovaté ropuchy.

Heidi se jako vždy tvářila skepticky. Stála tam se založenými rukama a kroutila hlavou.

"Proč to prostě nevzdáš?" zeptala se Pulga. "Vždyť to nemá smysl. Grunwald je odhodlaný muž a má velký vliv u městské rady. Pokud ji nepřiměje, aby ti zavřeli podnik pro tohle, vymyslí prostě něco jiného."

Nezdálo se, že by Pulg poslouchal.

"Jen se podívej," řekl, když čaroděj začal odříkávat zaklínání a mávat rukama ve vzduchu a naznačovat složité tvary.

"Jak působivě! To nemůže žádná krysa v okolí dlouho vydržet."

"Skoro bych tomu věřila, když se na něj dívám," poznamenala Heidi.

Ale než přišla noc, ležela obě krysy mrtva na podlaze své klece, pokryta hlubokými rudými ranami.

Byla to Heidi, kdo ji objevil. Se slzami v očích běžela sdělit tu novinu Pulgovi a ten ji přijal se širokým úsměvem.

"Ach, to je skvělá zpráva," řekl. "Pokud je ta velká obluda mrtvá, vyhynuly jistě i její malé příbuzné. A teď - ty s Hansem a Wolfgangem musíte vyčistit celý dům od střechy až ke sklepům. Všechny mrtvolky krys je třeba spálit."

"Ale já to zvíře vychovala," vzlykala Heidi. "Vypílala jsem ho vlastníma rukama."

"Zemřelo čestnou smrtí," řekl Pulg slavnostně. "Zemřelo, aby ostatní zvířata mohla žít. Až komise z rady přijde, nenajdou v celém domě jediného hlodavce!"

"Pokud si s sebou nějaké nepřinesou," zamumlala Heidi.

Ale Grunwaldův plán s takovými nečestnými triky nepočítal. Muži z rady přišli a slídili po domě celé hodiny, zkoumali podlahu velkými lupami, ale nedokázali nalézt jediný důvod, pro který by mohli podnik zavřít.

Když odešli, otevřel Pulg láhev vína a podělil své zaměstnance sklenicemi, které naplnil skoro až po okraj.

"Připítek!" oznámil. "Navrhuji připítek na zkázu Grunwalda a jeho nízkých machinací!"

Když však pozvedli sklenice, ozvalo se zaklepání na dveře.

"Běž otevřít, Hansi," řekl Pulg, "doufejme, že to nejsou ti z rady a nevrátili se na podrobnější inspekci."

Jak šel Hans ke dveřím, cítil, že ho povznesená nálada opouští a místo ní ho zachvacuje strach. Cítil, že za dveřmi stojí zkáza, která se chystá překročit práh podniku.

Ale nebyli to zástupci rady. Byl to Grunwald osobně.

Snotbalový organizátor vešel pyšně dovnitř, následován několika svými kamarády.

Pulg vypil obsah své sklenice na jediný doušek. Pak zůstal mlčky stát a čekal, co Grunwald řekne.

"Je to od vás hezké, že jste to tady pro mě vyčistili," řekl Grunwald, obhlížeje místnost kolem. "Nyní, když máte určitou představu o vlivu, který mám na městskou radu, očekávám, že nebudete mít nic proti tomu, prodat mi to tady. Pět tisíc zlatých korun by mohla být slušná cena?"

"Mě to tak nepřipadá," řekl Pulg a pak pokynul Hansovi a Wolfgangovi, aby přišli k němu. "V mém pokoji je velká dřevěná truhla," zašeptal jim. "Přineste mi ji sem, ano?"

"Nechááš si přinést pokladnu?" zeptal se Grunwald, když odešli.

"Ne tak docela," odpověděl Pulg. "Ačkoliv si myslím, že tě to bude taky zajímat. Současný vynález, o kterém už jsi jistě slyšel. Myslím, že má určitou hodnotu i pro sport, ale já sám jsem si ho koupil z jiných důvodů."

"Ano?" řekl Grunwald a oči se mu podezíravě zúžily, když viděl, jak Hans s Wolfgangem přináší dřevěnou bednu.

"Postavte to tady," řekl Pulg a otevřel víko. Z bedny vytáhl dlouhou kovovou rouru s rozšířeným koncem. "Funguje to takhle," řekl. "Vezmeš trochu tohoto prachu a nasypeš ho do hlavně. Pak vezmeš tyhle olovené kuličky..."

Grunwaldovi kamarádi zděšeně vykřikli. "To je hákovnice, puška. Chce nás všechny postřílet!" A celá deputace začala couvat ke dveřím. Grunwald rozpráhl ruce, aby je zadržel.

"Tohle ti nepomůže," řekl. "Trest za vraždu je větší břemeno než stěhování podniku. Možná, že bych ti mohl nabídnout výměnu. Mám hokynářství..."

Svůj obchodní návrh nedokončil. Pulg pozvedl hákovnici a chystal se vystřelit.

"Nedělej to!" zvolala Heidi. "Nebuď hlupák, Pulgu!"

Ale jejího varování už nebylo třeba. Grunwald a jeho kamarádi byli pryč. Pulg ukázal hákovnici ke dveřím, houpajícím se ve vánku.

"Uvidíme, co se svým vlivem zmůže tentokrát," řekl se, širokým úsměvem.

"Správně - uvidíme," zašeptala Heidi Hansovi. "Tentokrát zašel příliš daleko. Jdu od toho."

Časem Hans upozoroval, že návštěvnost na představeních začíná klesat. A lidé začínali na ulici hvízdát, když šel s Pulgem a Folderolem kolem. Nepřátelské pohledy se objevovaly stále častěji.

"Měl bys teď tu obludu držet raději stranou," radila Pulgovi Heidi, ale principál si jí nevšímal. Sám jako by si vůbec neuvědomoval vlnu odporu, která se zvedala proti jeho podniku.

"Pulg nic nechápe," řekla Heidi. "Grunwald je příliš mocný. Postupně se mu podaří obrátit celé město proti nám, ale Pulg si zřejmě vůbec neuvědomuje, jak je to vážné. Myslí si, že dokáže změnit veřejné mínění tou svou pitomou flintou."

A pak byl jednoho dne Hans na ulici napaden tlupou výrostků. Roznášel zrovna lístky na představení, když se zdánlivě odnikud vynořilo několik mladíků, kteří na něj pokřikovali, že je ďábel a mutant a házeli po něm kamením. Dostal od nich pořádný výprask.

"Nevidíš, co se děje, Pulgu?" ptala se Heidi, když Hansovi vymývala rány na hlavě. "Brzy nebude moci nikdo z nás vyjít bezpečně na ulici."

"Jsme teď v poněkud těžším období," připustil Pulg. "Ale neměj strach - za měsíc nebo dva se veřejnost obrátí proti

nějakým jiným ubožákům, najdou si jiné obětní beránky. Pamatuj si moje slova."

"Spíš si zapamatuju Hansovu rozbitou hlavu," řekla Heidi. "Je skutečně na čase odsud zmizet," zašeptala pak Hansovi.

"Za nějaký čas už k tomu možná nebudeme mít příležitost."

Příštího dne řekla Hansovi, že definitivně odchází.

"Našla jsem si novou práci," řekla. "Budu dělat číšnici U šťastné tresky. Je to vlastně dost podobná práce, jenom budu mňň ukazovat nohy a víc prsa. Ale zvířata mi budou chybět."

"Nezdálo se mi, že máš zvířata příliš ráda," poznamenal Hans. "Pořád sis na ně stěžovala."

"Stěžovala jsem si, protože se mi nelíbilo být vykořisťována Pulgem," opravila ho Heidi. "Ale zvířata mám doopravdy ráda. Jsou jediný důvod, proč jsem se na to dala."

Nervózně přecházela po místnosti a pojídala cukroví z velkého pytlíku. Hans ji ještě nikdy neviděl tak vyvedenou z míry.

"Myslím na Pulga," řekla. "Ještě jsem mu o tom neřekla. Chtěla jsem mu to oznámit při obědě, ale on mě předběhl a ukázal mi úřední dokumenty, kterými mě činí nástupkyní v jeho podniku. Věřil bys tomu? První krok ke společenství, řekl mi se slavnostním výrazem ve tváři."

"Gratuluji," řekl Hans.

Heidi zafuněla.

"Není k čemu," odpověděla. "Patrně mu prostě došlo, že se mi nelíbí vývoj situace, a udělal to, aby si mě udržel. Ale už je pozdě. Rozhodla jsem se definitivně."

"Myslím, že máš pravdu," souhlasil Hans truchlivě.

"Vím, že mám pravdu! Ale stále mám pocit, jako bych ho podrazila. Směšné, co?"

Hans ji docela chápal. Měl podobný pocit.

"Mám Pulga rád," řekl.

"Ano," potvrdila Heidi. "Myslím, že ho lidi mají rádi. Jedině proto vydržel tak dlouho. Taky jsem ho kdysi měla ráda, než jsem ho lépe poznala. Ale není to k ničemu, Hansi, věř mi. Není nic než mluvkva."

Hans si pomyslel, že to je trochu přísné.

"Ale co podnik," řekl. "Je to Pulgův podnik. Muselo to dát spousta práce, shromáždit všechna ta zvířata."

"To jistě ano. Ale ne Pulgovi. Podle toho, co jsem vyrozuměla z jeho opilého žvanění, dal podnik dohromady jeho učitel. Viš, Pulg byl sirotek vychovaný mocným mágem. Sám však nevykazoval pro magii žádné nadání, protože trávil mnoho času taháním psů za ocas a trháním noh pavoukům, a tak ho čaroděj svázal na celý život s tímhle zvěřincem. Všechno, co Pulg při své cestě po Císařství dokázal, bylo, že přemlouval lidi, jako jsme my, aby za něj dělali všechnu práci."

Hans chvíli mlčel.

"Stejně ho mám pořád rád," řekl nakonec.

Heidi se na něj dlouze podívala.

"Měl bys odsud odejít," řekla. "Pulg už je nadobro ztracený. Pokud zůstaneš s ním, stáhne tě s sebou."

"Kdy mu chceš oznámit, že odchází?" zeptal se Hans.

"Později," řekla Heidi a strčila si do úst další kousek cukroví. "Řeknu mu to později."

Když Hans spolu s Pulgem kráčet ten večer k Promarněnému mládí, cítil se hrozně. Principál byl plný sebevědomí a vedl všechny své staré řeči o tom, jak přemístí svůj podnik na stadión a jak z Hanse udělá svého společníka. Hans už málem vybreptal, že se Heidi chystá odejít a proč. Nenáviděl sám sebe za to, že to tají, když by to měl principál přece vědět. Jak na to zareaguje, pomyslel si. Co si bez Heidi počne?

Přes všechnen strach se Hansovi trochu ulevilo, když chvíli poslouchal Pulgovy smělé plány. Brzy zjistil, že jeho nálada je nakažlivá. Skoro věřil, když kráčet spolu s Pulgem a Folderolem ulicí, že se všechno obrátí k lepšímu.

Později, když seděl na terase hospody, cítil zmatek ze dvou rozporuplných pocitů, které se ho zmocňovaly: Pulgova optimismu a Heidina zoufalství. Obrátil se ke starému dobrému Folderolovi, který seděl vedle něj a poškrábal ho po šupinách pod bradou.

"Co s námi bude, Folderole?" zeptal se. Obluda, jako obvykle, neodpovídala.

Hans si povzdechl a ve vzpomínkách se vrátil do doby, kdy tady spolu sedávali a on se cítil tak bezpečný. Teď bylo všechno jiné. Skoro se bál podívat dolů na Krugenheim, který jako by se měnil přímo před jeho očima. Samozřejmě, pořád ještě měl svou kouzelnou flétnu, ale jak ji měl použít, aby pomohla?

Pak se podíval dolů na ulici a uviděl vojáky.

Nejprve je považoval za smečku zvířat, ale když se oddělili od okolního davu, uviděl, že jejich zvířecí hlavy sedí vedle jiných, lidských. Hanse to však příliš neuklidnilo. Byli to templáři Bílého vlka, uvědomil si, nemilosrdní Ulicovi vojáci - nosili pláště z celé vlčí kůže, i s hlavami, které používali jako kápě, a říkalo se, že každý z nich si své zvíře musel zabít sám v souboji muže proti vlku. Než dorazili ke dveřím hospody, nezůstal Hans na místě, aby sledoval, co se bude dít. Přišli si pro Pulga, napadlo ho, dozajista kvůli tomu, že ho Grunwald nařkl z kacířství. Zjistil, že okno pod terasou je pootevřené a protáhl se jím dovnitř.

Nyní byl v místnosti, kterou majitel určil pro osobní potřebu hostů - a jak se zdálo, nezůstávala dlouho prázdná. Z podlahy byl cítit zápach zvětralého piva a zvratků. Proběhl místností ke dveřím a zkusil zmáčknout kliku. Měl štěstí - dveře nebyly zamčené.

"Musím seběhnout dolů a zachránit Pulga," řekl si pro sebe. "Musím se dostat dolů a varovat ho, než ho dostanou vojáci." Ale neměl mnoho času.

Kudy se dát?

Byl na chodbě a ani na jedné straně neviděl schodiště. Odhadl směr a pustil se doleva, proběhl kolem dveří

hostinských pokojů, zabočil za roh a střetl se s rozzuřeným kocourem, prskajícím u zdi. Byl ve slepé uličce. Když běžel chodbou zpátky, spěchal Hans ještě více. Kam teď? Určitě už je pozdě. Možná, že kdyby použil flétny... Pak zahrnul za jiný roh a uviděl schodiště a Pulga, jak se žene nahoru.

"Rychle!" vykřikl principál, "rychle na terasu!"

Spěchali zpátky dlouhou chodbou. Za nimi se ozýval hluk pronásledovatelů. Byli jím templáři v patách?

"Kdo tady postavil ty zatracené židle?" zařval Pulg, který zakopl a svalil se na podlahu.

"Dávej pozor," radil mu Hans, když mu pomáhal na nohy, "všude na podlaze tu jsou zvratky."

"Začínám mít pocit," zamumlal Pulg, "že je to všechno nad mě síly."

Ale pak se protáhli oknem na terasu, kde čekal Folderol s roztaženými křídly.

"V pořádku," řekl Pulg, když nasedal obludě na záda, "posad se za mne - a drž se mě kolem pasu!"

"Oba nás neunese," vykřikl Hans, ale udělal, co mu bylo řečeno, a vyšplhal se na šupinatá záda obludy. Slyšel, jak vojáci zakopávají o židle v místnosti pod nimi. Když se podíval dolů, viděl, jak jeden uklouzl na zvratcích a upadl.

"Dávej pozor!" zařval Pulg. "Chytni se mě pořádně, ty hlupáku!"

Hans zakusil obvyklý pocit slabosti v okolí žaludku, když Folderol skočil z terasy. Pak drak roztáhl svá obrovská křídla a zdálo se, že je ve vzduchu udrží všechny tři. Pomalu však ztrácel výšku. Hans viděl několik vojáků na ulici pod nimi, jak je po zemi pronásledují. Z ptačí perspektivy vypadali spíš jako smečka vlků než lidské bytosti. Letěli teď velice nízko a jejich dlouhé meče na ně téměř mohly dosáhnout...

Pak jakoby Folderol konečně našel rovnováhu. Hans uviděl kolem sebe čisté nebe a s hlavou přitisknutou na Pulgova záda pozoroval obrovská křídla po stranách, která se zvedala a klesala, zvedala a klesala a vířila vzduch kolem nich.

"Báječně, Folderole!" zvolal Pulg. "Báječně, můj chlapče! Zasloužíš si na večeri jeden řízek navíc, pokud nějaká večere bude."

Pak zavolal přes rameno na Hanse: "Jsem jen rád, že ti templáři nepřišli o trochu později. Ještě pár korbelů a vůbec bych nedokázal najít východ z hospody, ani nemluvě o všech těch schodech!"

"Ale co teď budeme dělat?" zařval Hans. "Určitě si pro nás přijdou do podniku."

"Co z toho, zabarikádujeme se uvnitř, můj chlapče," řekl Pulg. "Bude to oblehání, které vstoupí do historie. Neměj strach - už dávno jsem se na takovou možnost připravil. Máme dost jídla, abychom se udrželi po celé měsíce."

Hans si nemyslel, že by to byl příliš dobrý nápad. Dokázal si představit nekonečné dny v temné a páchnoucí budově, pohromadě s Pulgem sprádjícím své smělé plány a bez přestání mluvícím pořád dokola. Hans věděl o lepších způsobech, jak trávit čas. A doufal, že při tom shromažďování zásob jídla Pulg nemyslel na zvířata - nijak by se mu nelíbilo je jíst. Zrovna ho napadlo, jak asi chutná bažinná chobotnice...

"Odejdu," řekl náhle skoro bez přemýšlení. "Hned, jak přistaneme na zemi, půjdu pryč. O svém osudu si rozhodnu sám."

Pulg chvíli neodpovídal. Folderol začal klesat a Hans viděl, že je pod nimi budova cirkusu.

"V pořádku," řekl Pulg. "Není to tedy tak snadné, jak jsem si myslel..."

Kolem budovy se to hemžilo templáři ve vlčích kůžích, s dlouhými meči a rozšklebenými obličejí. Mezi nimi bylo vidět Heidi a Wolfganga - očividně jako vězně.

"Mohli bychom uletět oba," řekl Pulg, poněkud sarkasticky. "Mohli bychom prostě uletět a nechat naše přátele v rukou templářů."

Ale Folderol stále klesal. Následoval tvrdý úder a pak několik skoků, jak obluda během po zemi zpomalovala svou rychlost. Když konečně zastavili, Hans si uvědomil, že by nejráději zůstal, kde je, přitisknutý k uklidňujícímu šupinatému tělu draka. Ale Pulg už sklouzl na zem a stáhl Hanse s sebou.

"No tak, hochu," řekl. "Teď máš příležitost zmizet."

I kdyby se teď nestyděl, stejně neměl šanci. Templáři se už na ně hnali a táhli s sebou své vězně. Heidi se zuřivě bránila, vykřikovala na templáře obscénní nadávky a snažila se je zasáhnout pěstmi - museli ji držet dva.

"Už vidíš, do čeho jsi nás dostal, Pulgu?" zvolala. "Copak jsem ti pořád neříkala, že se to stane?"

"Drž klapáčku, Heidi," řekl Pulg klidně. "Ničeho tím nedosáhneme, když budeme těmto gentlemanům ztěžovat jejich práci. Je to nedorozumění, nic jiného. Brzy se to vysvětlí."

"Jste Herr Pulg?" zeptal se jeden z templářů, očividně důstojník, který předstoupil před ostatní.

"Jsem..."

"V tom případě vás musíme vzít do vazby templářů Bílého vlka," řekl důstojník, aniž dal Pulgovi příležitost něco namítnout. "Jste obviněn z kacířství pro pořádání veřejných představení napomáhajících šíření zla v městě Krugenheimu. Podrobíte se výslechu, a pokud budete shledán vinným, čeká vás trest smrti upálením. Vaši pomahači zahynou s vámi."

Pulg ustoupil. Několik templářů se chopilo mečů, připraveni zabránit mu v útěku.

"Jsem pouhý principál," řekl Pulg. "Určitě je to omyl. Kde máte písemné oprávnění?"

"Nepotřebujeme písemné oprávnění," řekl důstojník. "Jsme templáři Bílého vlka. Naše oprávnění je přímo od Ulrica a On nepotřebuje pero a papír, aby se Mu lidé klaněli a sloužili mu. Teď půjdete klidně s námi a necháte se uvěznit. Nebo máme použít své zuby, abychom prosadili Ulricovu vůli?"

Všechny pohledy byly obráceny na Pulga. Měl možnost vyváznout? Měl se pokusit uprchnout? Heidi pochopila, že teď má šanci. Jednomu ze svých vězňů vrazila loket do žaludku, druhého kopla do rozkroku a byla volná. Vzápětí se rozběhla ulicí pryč.

"Chyťte ji!" zvolal důstojník. "Napíchněte ji na meč!"

Hans ucouvl a postavil se vedle Pulga. Konečně byl ten pravý čas - použít flétnu.

"Strč si prsty do uší," zašeptal principálovi.

Pak vytáhl flétnu a začal hrát.

Templáři ztuhlí uprostřed pohybu. Ti, kteří se vrhli za Heidi, zamrzli uprostřed skoku, jako sochy v extravagantních pózách.

To je ono, pomyslel si Hans. Zachránil jsem Heidi. Teď můžeme všichni uniknout! Jsem hrdina!

A pak se to stalo.

Folderol se s vytřeštěnými očima vrhl vpřed, zamával křídly a skočil přímo mezi templáře. Srazil je přitom k zemi jako kuželky. Některé z nich roztrhl drápy, jiné popadl do tlamy, zaťal zuby do vlčí i lidské kůže a drtil jim kosti.

Templáři, omámení zvukem flétny neměli šanci se bránit. Jen tam leželi a umírali a drak mezi nimi běsnil, trhaje je jako hadrové panenky.

Všechno se to seběhlo velice rychle. Templáři včetně ubohého Wolfganga, leželi mrtví v zvětšující se kaluži krve.

Folderol stál uprostřed toho krveprolití, s drápy zaťatými v roztrhaném mase a krev mu kapala z rozšklebené tlamy.

Začal se rozhlížet kolem a hledat si další oběť.

"Folderole!" vykřikl Hans, který nemohl pochopit, co se stalo. Copak to stvoření zešílelo? Tázavě se obrátil na Pulga, ale principál byl pryč. Využil příležitosti a utekl? Pak se Folderol vrhl na Hanse, jazyk visící přes zkrvavené zuby.

Nedoběhl daleko.

Ozval se výbuch, objevil se obláček kouře a obluda se zhroutila k zemi, zmítaje se v smrtelné agónii. Ve dveřích podniku stál Pulg s hákovnicí v ruce a spěšně nabíjel k další ráně.

"Jdi stranou, Hansi!" vykřikl. "Drž se stranou, dokud ho nedorazím. Není v příliš dobré náladě!"

Ale Hans tam jen stál a s hrůzou se díval, jak se jeho starý přítel svíjí v smrtelných křečích, ocasem a křídly bičuje vzduch, zatímco další a další koule z muškety trhají jeho tělo. Pak jeho ocas švihnul o zem naposled a obluda zůstala ležet bez hnutí.

Hansovi se chtělo křičet.

"Co jsi s ním udělal?" vykřikl. "Co jsi to s ním udělal?"

"Co já jsem s ním udělal?" odpověděl Pulg, odhodil hákovnici stranou, popadl Hanse za ruku a vtáhl ho dovnitř. "Co ty jsi s ním udělal, ty hlupáku, s tou svou pitomou hračkou. Pojď sem - a zůstaň uvnitř. Budeme se muset opevnit."

Odstrčil hoča ode dveří a zabouchl je za ním.

"A teď," řekl pak, "teď mi ukaž tu věc!"

Musel křičet, aby ho vůbec bylo slyšet. Hala byla plná řevu rozzuřených zvířat. Museli zachytit pach krve, pomyslel si Hans, a chtějí ji taky ochutnat. Vzdušně napřáhl ruku s flétnou.

"Kde jsi to vzal?" zeptal se principál drsně. "A proč jsi mi o tom nic neřekl?" Uchopil flétnu a začal si ji prohlížet, zkoušeje prsty otvory v jejím kostěném těle.

"To není tvoje věc," řekl Hans vztekle. "Dal mi ji jeden stařec."

"Jestli byl starý, mohl nadržovat víc rozumu," řekl Pulg. "Alespoň bychom se vyhnuli tomu smutnému krveprolití."

Myslím, že bych se nějak dokázal ubránit obvinění z kacířství, ale těžko něco udělám s brutálním vyvražděním poloviny templářů Bílého vlka. Pojď, musíme se odsud ztratit."

"Vůbec nechápu, co se stalo," zeptal se Hans. "Copak se Folderol zbláznil?"

"Ne," řekl Pulg. "Jednoduše se vzpamatoval. Myslel jsem, že ti došlo, že byl spoután mými kouzly." Začal přecházet po místnosti a prohledávat zásuvky.

"Ale vždyť jsi ho cvičil," řekl Hans, který chodil za ním. "Říkal jsi, že jsi ho zkrotil."

"Možná, že jsem něco takového říkal," připustil Pulg, "z důvodu uklidnění veřejnosti. Ale pouhý výcvik nikdy nemůže draka takhle zkrotit. Ne - byla to síla magie. Tady, vezmi to, a strč to do tamhle toho pytle."

"Pak jsi tedy čaroděj?" zeptal se Hans s očima rozevřenými úžasem.

"Ne, ale už jsem ti říkal, že jsem kdysi jednoho znal. Byl ke mně velice dobrý. Podívej, vezmi s sebou tenhle pytel, ano?"

"Co tohle všechno je?" zeptal se Hans. "Co vlastně děláme?"

"Je to jen několik pomůcek, které bych si rád nechal pro případ naléhavé nutnosti," odpověděl Pulg. "Solené maso, pár svíček, malý stan... Tady, vezmi si tohle." Podal Hansovi šedý plášť s kápí a sám si oblékl stejný. "Teď jsme druidové," řekl, "cestujeme na slavnost slunovratu v lese Laurelonu. To si zapamatuj pro případ, že by se někdo ptal."

Za dveřmi se ozýval křik a bouchání. Zvířata, která se mezitím trochu uklidnila, začala řvát a skučet s novou energií.

"Poslouchej," řekl Pulg, "slyšíš to? To je zvuk Chaosu. Dřímá ve Folderolovi, stejně jako v každém z nás, připravený v jediném okamžiku se osvobodit. Je to temný svět, Hansi. Musíme být vždycky připraveni na nejhorší!"

"Ten plášť je příliš dlouhý!" postěžoval si Hans.

"Buď rád, že máš vůbec nějaký," řekl Pulg. "Drž si ho rukama! když jdeš. A teď rychle - tady." Zamířil k zadním dveřím. I tam se však ozýval křik. Někdo zavolal Pulgovo jméno. Zvířata se vrhla proti mřížím klecí, dychtíce po svobodě.

"Jsou tam templáři!" zvolal Hans. "Musíme jít předními vchodem."

"Myslím, že teď už jsme obklíčeni," řekl Pulg. "Existuje už jen jediná cesta odsud. Máš s sebou ten pytel? Dobře." A k Hansovu překvapení odemkl dveře klece s baziliškem a vešel dovnitř. Zvíře vycítilo jeho přítomnost a obrátilo hlavu k němu.

"Tak pojď, hochu," řekl Pulg. "Baziliškové jsou velice pomalá zvířata. A od včerejška ještě nestačil vyhládnout." Prošel klecí a otevřel další dveře na druhé straně, na které navazovaly dveře ve zdi. "Jen si pomysli," dodal, "jaká je to škoda, že nemůžeme zůstat a potěšit se pohledem na templáře, až vtrhnou dovnitř a zjistí, že jsme zmizeli."

Dveře ve zdi vedly do temné chodby, směřující pozvolna dolů. Pulg zapálil svíčku, aby posvětil na cestu.

"Jsou tady skladiště," řekl, "a tajný východ z budovy. Mezi námi, myslím, že tohle stavení muselo být občas

používáno nevolníky..."

"Přemýšlel jsem o té flétně," řekl Hans, když za sebou zavřel dveře a vydal se za principálem. "Myslím, že její kouzlo se muselo nějak prolínat s kouzlem poutajícím Folderola nebo něco takového."

"Jistě," řekl Pulg, "vidíš, co jsi to za chytrou hlavu. Přesněji řečeno, vyčistilo Folderolův malý hloupý mozek, co? Stejně jara všem těm ostatním hlupákům. A spolu s tím odstranilo i očarování."

"Je mi to líto," řekl zahanbeně Hans do ticha. Za sebou mohl stále slyšet řev zvířat, vzdálený a tichý.

"Ony si mohou stěžovat," řekl Pulg. "Podle toho, co vím o těch templářích, budou všechny ty stvůry zanedlouho upáleny zaživa. Stálo mě to roky, než jsem dal ten podnik dohromady. Teď se to všechno promění v dým..."

"Podívej se, opravdu toho lituji," řekl Hans, "ale skutečně to není moje chyba. Nevěděl jsem, že jsi na Folderola použil kouzla."

Pulg se náhle otočil. Na tváři se mu objevil maniakální úsměv. Oči mu ve světle svíčky zářily jako plamínky.

"Netrap se tím, hochu," řekl. "Minulost teď musíme hodit za hlavu. Raději myslí na to, co nás čeká! Všechno to vzrušení! Ta báječná dobrodružství! Jen si na to pomysli..."

Začal popisovat skvělou budoucnost, která je čeká, plnou bohatství a báječných úspěchů.

Měli bychom jít, pomyslel si Hans, když tam bezmocně stál a poslouchal Pulgovy řeči. Jestli si nepospíšíme, templáři nás dopadnou!

Řev zvířat v dálce náhle zesílil, jako by taky slyšeli Pulgova slova.

Pulgovi důvěřují, pomyslel si Hans, a čekají, že jim pomůže. Pak si na něco vzpomněl.

"Pořád ještě máš mou flétnu!" řekl.

"Naši flétnu," opravil ho Pulg. "Jsme teď společníci - tak, jak jsem ti to vždycky sliboval." Pak se obrátil a zatlačil rukou do stěny vedle sebe. Ve zdi se objevila trhlina a velký kamenný blok se odsunul stranou, odhaluje výhled do úzké uličky za ním. Už byla tma. Hans ucítil na tváři chladný vítr, vítané osvěžení po zatuchlé chodbě.

"Podívej - širý svět na nás čeká," prohlásil Pulg. "Ukážu ti ho, chlapče, ve všech jeho krásách!"

Vítězoslavným krokem vykročil na ulici. Pak náhle poplašeně ustoupil. Před ním se objevila temná postava.

"Je to jeden z templářů!" zašeptal Hans v panice. "Našli nás!"

Ale nebyl to templář. Jak se postava přiblížila a osvětlilo ji světlo svíce, Pulg s Hansem si oba ulehčeně oddechli.

"Heidi!" zvolal Pulg, který se vzpamatoval první. "To je báječné, že tě zase vidím. Teď budeme tři společníci, kteří si hledají své místo ve světě..."

Heidi se nezdála být tou představou potěšena. Vypadalo to spíš, že se chvěje zlostí.

"A co Wolfgang?" zeptala se, "co je s ním? On se nestane společníkem? Viděl jsi, co s ním ta obluda udělala?"

"Ale má drahá. Nešťastná náhoda..."

"Všechno proto, že ses s tou obludou musel všude předvádět. A co ostatní zvířata? Nechal jsi je tam na pospas jisté smrti, co?"

Pulg rozpráhl ruce v bezmocném gestu.

"Co můžu dělat, abych jim pomohl?" řekl. "Co může kdokoli z nás udělat? Podívej, Heidi, teď se podívám, jestli nemám ve svém vaku náhradní druidský plášť. Nemůžeme tu zůstat a vzájemně se obvinovat. Templáři nás chytí, když si nedáme pozor."

Heidi náhle získala zpět svůj klid.

"Ano," řekla, "možná nás chytí."

A ze tmy se vynořili templáři, připomínající smečku vlků vrhající se na svou kořist. Pulg neměl ani čas bojovat. V okamžiku byli kolem něj, zkroutili mu ruce za záda a strhli ho k zemi. Překvapeně se podíval na Heidi.

"Ty jsi mě zradila!" vykřikl. "Řekla jsi jim, kde mě najdou."

Heidi se odvrátila. Na tváři měla slzy.

"Musela jsem to udělat," řekla Hansovi. "Upálili by zvířata za živa. Byla to jediná cesta, jak je zachránit."

Hans byl zděšený, zmražený na místě. Všechno se to stalo tak rychle...

Jeden z templářů přistoupil k Heidi.

"Nezapomeň," řekl. "Jeden den. Do jednoho dne musíte být pryč z města."

Heidi tiše přikývla a templář se připojil ke svým druhům, kteří spolu s vězněm odcházeli ulicí. Hans zachytil poslední Pulgův pohled ve světle pochodně, kterou nesl jeden z templářů. Zdálo se mu, že se obrátil a podíval se na chlapce a - cože to bylo? Bylo to mrknutí?

"Domluvila jsem se s nimi," řekla Heidi. "Řekla jsem jim, kde najdou Pulga výměnou za tvou a mou svobodu a zvířata. Slíbili mi to a zavázali se přísahou, kterou neporuší. Byl to Pulg, koho chtěli, a takto nebudou muset zabíjet všechna zvířata."

Hans ji stěží poslouchal. Opravdu na něj Pulg mrknul? A pokud ano, tak proč?

"Ale budeme muset za jediný den vystěhovat podnik z města," pokračovala Heidi. "Pojď - neslyšíš, co jsem řekla? Musíme vzít od Grunwalda peníze, které nám nabízí za budovu, a použít je pro přípravu na cestu."

Hans se na ni podíval a přemýšlel, co říct. Nebyl si jist, jestli chce s Heidi odejít.

Náhle vypadala vystrašeně a zoufale. Pak začala brečet.

"Udělala jsem to nejlepší, co jsem mohla, ne?" řekla. "Je mi Pulga líto, ale byl to parchant a já ho mockrát varovala. Jak jinak jsem mohla zachránit zvířata?"

Hans se zatvářil pochybovačně. Pak si náhle uvědomil, co mohlo Pulgovo mrknutí znamenat. Rozzářil se.

"Ano," řekl. "Netrap se. Udělala jsi to dobře."

"Můžeme tomu pořád říkat Velký Pulgův cirkus," řekla Heidi. "Jméno může přežít."

Ano, pomyslel si Hans. A Pulg má šanci uniknout templářům. Chtěl mi připomenout, že má pořád ještě flétnu!

Možná, že i Pulg může přežít...

"Pojďme," řekl Hans. "Pojďme za Grunwaldem a pokusíme se od něj dostat nějaké peníze."

Musí cirkus udržet.

Přeložil Petr Caha

CESTA HLEDAČE ČARODĚJNIC

Brian Craig

CESTA HLEDAČE ČARODĚJNIC

Brian Craig

Víte, na bretonnském pobřeží se nachází kraj, řekl vypravěč příběhu, který leží na břehu Velkého západního oceánu a svádí neustálý boj s mořem. Někdy oceán ustoupí a odhalí nový kus země, ale nakonec se vždy vrátí a vezme si zpět vše, co vydal, a ještě něco navíc. Legendy toho kraje varují, že zemi, kterou moře vydá, pokaždé zase brzy žádá zpět. Moudrost pověstí praví, že pole mohou být po několik let obdělávána, pokud čistý déšť vyplaví z půdy sůl, ale žádný člověk si na nich nemůže založit panství, neboť každou pevnost, kterou by tam postavil, jednoho dne zboří velké šedé vlny.

Ale v Bretonnii, jako ve všech zemích obývaných člověkem, jsou lidé, kteří touží po tom stát se pány nad vlastním rodem a jsou hlui k moudrosti tradic a legend - a tak se stává, že půda, která je občas mořem dána hladovým robotníkům, neodolá moci králů, kteří si představují, že jen oni mohou získat takové výsady.

Tito páni stavějí své hrady, kolem kterých se vyzývavě tyčí vysoké věže, budují si své malé armády a věnují se loupežnictví, jež mocní tohoto světa nazývají vybírání daní. Bohatnou a tloustnou a oddávají se stále krutějším rozkošim tyranie a marným honbám za přepychem - a občas se ti nejzkaženější z nich obrátí i k tajnému uctívání zapovězených božstev.

Pak začne obvykle chudý lid ve své úzkosti a zoufalství křičet a obracet se ve své naději k východu, vyzývá čaroděje, kteří slouží lepším božstvům, aby ho ochránili před jeho demony posedlými pány; ač by měl zanechat takových marností a raději obrátit mysl k západu, odkud přijdou velké šedé vlny, aby zaplavily jejich pole i jejich pány a očistily půdu pro nový začátek.

Příběh, který vám teď chci vyprávět, je o jedné takové pevnosti, která se po svém zakladateli jmenovala Ora Lamae a která spadala po dlouhý čas pod nepříliš laskavou péči Bayarda Solona, otce našeho nynějšího pyšného krále, jenž té zemi vládl pod jménem Karel II. Sám Bayard Solon byl ovládn, lidé tvrdili, že samotnými silami zla, ale bezprostředněji a zjevněji svou dcerou Syrene, která byla známá svou nepřirozenou krásou a nepřirozenými zálibami. Její vláda nad otcem a jeho lidem trvala jen krátce a zoufalí poddaní začali vyzývat svá božstva, aby jim seslala zachránce, který by ji zničil, a začali se naléhavě tázat svých kněží, zdali mohou nějakou záchranu očekávat.

V té době dlel na úpatí hor zvaných Bledé sestry starý, nevrlý kněz Solkanova řádu, který se jmenoval Yasus Fiemme. Dlouho putoval po severních zemích, bojoval proti nekromantům, démonologům a nespočetným padlým čarodějům zlé pověsti. Předčil všechny ty, kterým se postavil, neboť byl mužem z oceli, nemilosrdným a neúplatným - možná nejlepším Solkanovým sluhou, který kdy chodil po Zemi, kde Bohové a Zákon mají jen málo opravdových zastánců.

Ale i velcí čarodějové jednou zestárnou a přišel čas, kdy Yasus Fiemme začal tíhnout k jiným cílům. Postavil svému zlostnému bohu kapli a usoudil, že přišel čas, aby si našel učedníka, kterému by mohl předat vše, co sám věděl, a co nejpečlivěji ho připravil na boj se zlem, které může nabývat těch nejroztodivnějších forem, aby byl schopen ničit i ty nejemocnější nepřátele, jaké může muž Zákona potkat.

Učedník, kterého si zvolil, byl mladík jménem Florian. Byl jasného zraku a silný v ramenou i pažích a Yasus Fiemme ho učil veškerému odříkání, prostotě a sebezapírání s takovou přísností, že ho učinil absolutním vládcem nad svým tělem a neochvějným vůdcem své vlastní vůle. Naučil ho rovněž tajnému jazyku Zákona a hrozivému lexikonu vymítání zla, který dává moc služebníkům Zákona zahnat demony zpět do jejich pekelných sídel a vyčistit svět od chaosu.

Yasus Fiemme u sebe držel Floriana třináct let, utvářeje a zdokonaluje ho na těle i na duchu, směřuje každou jeho myšlenku k zájmům Zákona, dokud si nebyl naprosto jist, že z něj udělá Solkanův nástroj ještě mocnější a dovednější, než byl on sám v dobách svého mládí. A když bylo chlapci jedenadvacet let, Yasus Fiemme se modlil k Solkanovi o znamení, které by mu napovědělo, co dělat dál a kam poslat svého učedníka, aby sloužil Zákonu.

V odpověď na jeho modlitby byl na Yasuse Fiemmeho seslán sen, ve kterém spatřil přísnou a nelitostnou tvář svého zlostného boha, který mu řekl: "Daleko na západě stojí město, které se jmenuje Ora Lamae. Je to malé město, ale zároveň přístav zla, které již přerostlo přes všechny meze. To bude vhodná zkouška pro čepel, kterou jsi ukul mým jménem, zkouška, která ji zakalí, pokud je spolehlivá, nebo ji roztříští, pokud je křehká. Dej mu můj amulet z vulkanického kamene a přikaz mu, aby si dobře zapamatoval tajná slova, která jsi ho učil. Pošli ho, aby prosadil Zákon v Ora Lamae, ale varuj ho přísně, aby neprojevil žádnou slabost tváří v tvář pokušení."

A tak Yasus Fiemme přinesl amulet z vulkanického kamene, na kterém byla vyryta mocná znamení, a zavěsil ho na šíji svého žáka. Pak mladíkovi předal hůl Zákona, rovnou a hladkou, vyřezanou z jádra kmene mohutné borovice a poučil ho, jak ji používat. A pak, bez jediné slzy v oku nebo jiného projevu citu, mu ukázal cestu k Ora Lamae a poslal Floriana, aby se vydal po kamenité cestě.

Kraje, kterými Florian putoval na své cestě ke břehům oceánu, byly řídce osídleny a z obou stran ohraničeny pohořím, táhnoucím se od jihu z L'Anguille přímo k rozvalinám kdysi velkého Moussillonu.

V těch zemích potkal několik následníků boha Zákona, ale shledal, že mnoho z nich se přidává k sedlákům a kněžím,

kteří ve strachu z temné magie prchali a sami nedokázali zlu vzdorovat. Byl třicet a jeden den na cestě, která byla často tvrdá i pro někoho tak silného a otužilého, jako byl on, až nakonec dorazil do žárných nížin, které moře opustilo už před dlouhou dobou, aby rozmnožilo plody obživy člověka: turín a řepu, ječmen a pšenici, čočku a jabloně.

Zdi Ora Lamae nebyly příliš vysoké, ale hrad sám měl jednu vysokou věž, která se tyčila nad ostatními, černou a odpuzující. Z hradeb nebylo vidět moře a ti, kdo bydleli mezi nimi, na něj příliš často nemysleli.

Strážní u brány zpohodlněli za posledních deset let, které uplynuly od posledního útoku pirátů, a tak Florian vešel do Ora Lamae bez potíží. Ihned zamířil do ulice kaplí za tržištěm a tam pokorně padl tváří na rohož - jak je zvykem potulných kazatelů v Bretonnii - ze které mohl pronášet svá kázání a naslouchat prosbám těch, kdo si přišli stěžovat před bohem Zákona.

Zpráva o jeho příchodu do města se rychle roznesla ulicemi a před jeho rohoží rostly davy lidí, zvědavých na nového čaroděje a velikost jeho moci. Tyto davy příliš nedbaly na poselství, které zvěstoval a které spočívalo v pokoře a sebekázni; byli spíše připraveni obdivovat jeho sílu a krásu, která jako by rostla důstojností jeho chladu. Byli rovněž ochotni nosit mu zprávy o tisícířech zlech, o kterých se ve městě povídalo - o dětech unesených a zavražděných pro jejich nevinnou krev, o oplzlých podívaných a úděsných zvrhlostech, ke kterým docházelo u dvora, o neznámém šílenství, démonické posedlosti a bestialitě dvořanů.

V průběhu příštích tří dnů mu přinesli bezpočet takovýchto příběhů a někdy i půl bochníku chleba či džbán vína a on se po celou tu dobu nevzdálil z ulice kaplí.

Jak Florian poslouchal, co mu lidé říkají, rostlo jeho zděšení. Málo věděl o všem tom zveličování ústního podání, neboť se ještě nikdy v životě nesetkal s klevetami a s tím, jak se rozrůstají živeny samy sebou. Poslouchal, co mu lidé říkali o pánu Ora Lamae a jeho rozmařilé dceři a věřil každému slovu. Navečer třetího dne byl odhodlán přivolat na město Solkanův hněv v takové síle, aby se vyrovnal zlu, které ho ovládlo.

Ale když tu noc ležel v pokoře na rohoží, modlil se a prosil o boží vedení, našel ve své mysli jen temnotu a zmatek, a ač se ze všech sil snažil vidět svým vnitřním zrakem, žádná vize ho nenavštívila. A když vyvolávači oznámili jednu hodinu po půlnoci a ulice byla pustá, přišel k němu posel: zlatovlasý chlapec v bílé tunice, který ho vyzval, aby jej následoval. Šel tedy s ním, přes větrné ulice za uličkou kaplí ke klenutým dveřím ve vysoké, odpudivé zdi. Za dveřmi se nacházely chmurné, spleť chodby a vinoucí se schodiště, které zmátly jeho představy o tom, kolikrát a kterým směrem zabočil, a způsobily, že sám nebyl schopen nalézt cestu.

Konečně ho jeho průvodce dovedl do komnaty mnohem lépe osvětlené než chodby, kde na něj na rudém divanu čekala žena ne starší, než byl on sám. Její vlasy byly temné, ale leskly se světlem, jež pohlcovaly, její hnědé oči byly neméně zářivé a její rty byly zvýrazněny růží, takže se zdálo, jako by všechny její rysy zářily. V místnosti hořelo kadidlo a omamné výpary dráždily sliznici ve Florianově nose.

"Jsi Florian, kněz Zákona," řekla žena tichým a medově sladkým hlasem. "Jak rychle se novina o tvém příchodu roznesla po našem království."

"A ty jsi Syrene, kterou nazývají čarodějka," odpověděl. "A tvá hanebnost je už dlouho známá po celém kraji. Zavolala jsi mě sem, aby ses mne pokusila zničit?"

Na to se jen usmála a řekla: "Zavolala jsem tě, abych si tě mohla prohlédnout a abych ti předvedla, co chceš zničit.

Podívej se na mě, Floriane, a pomysli si, kolik potěšení bys ve mně mohl naleznout, jen kdybys ho hledal. Popatři na mě, synu člověka, a řekni, čím tvář bys raději vídal ve snech, kdy jsou ze tvé duše sejmuta břemena bdění. Nejsem snad krásnější než Solkan?"

Florian na to odpověděl tak, že pozvedl hůl Zákona a ukázal jí na její srdce: "Chceš zapírat, dcero Bayarda Solona," řekl, "že obcuješ s démony? Chceš zapírat, že pášeš hanebné zločiny proti člověku a Zákonu?"

Položila si ruku na srdce, ale to gesto bylo jen posměšné a neupřímné předstírání uraženosti.

"Nezapírám nic," odpověděla, "protože pokud existuje nějaká rozkoš, kterou jsem ještě neokusila, nemůže mě nic zadržet, dokud ji nezískám. Pokud mi démoni mohou nabídnout rozkoš, oddám se démonům, a jestliže může utrpení druhých rozehrát mou krev, budu vymýšlet utrpení. Ne Zákon, ale Rozkoš je nejlepším měřítkem hodnoty věcí na tomto světě, a kde je rozkoš, tam nemůže být zločin. Ty sám to zatím ještě nevíš, ale možná, že když spíš, můj dobrý Floriane, říkají ti tvé sny vyšší pravdu než tvůj vzteklý bůh Zákona."

Pak začal Florian mumlat slova moci, která ho naučil Yasus Fiemme, volat k Solkanovi, aby srazil čarodějkou k zemi, ale ona se jen smála a kouř z kadidla ji halil stále víc a víc, až byla skoro neviditelná. A pak slyšel už jen její hlas, který říkal: "Naslouchej mi, krásný mládenče, a pouč se, že na světě není přísnost, která by neroztála před milujícím srdcem."

Ale on místo toho jen zvolal: "Ne! Nebudu ti naslouchat!" A znovu se modlil k Solkanovi, aby mu pomohl v boji.

Najednou se mu zdálo, že ho něco srazilo k zemi, a když se znovu postavil na nohy, shledal, že už není v oné komnatě, ale na své rohoží pod hvězdami v tichu uličky kaplí.

Florian se okamžitě vrhl tváří na svou rohož a prosil Solkana, aby mu dal sílu. A když se pak po dlouhém čase odebral spát, byl jeho spánek klidný a prostý trestajícího hněvu a svůdné představy čarodějky Syrene ho nerušily.

Ráno pro Florianu přišli ozbrojenci, zatkli ho jménem Bayarda Solona a odvedli ho z ulice kaplí k zadní bráně v hradní zdi. Uvnitř ho ihned uvrhli do vězení, kde ho svrhli do špinavé a temné díry. Na jeho protesty odpověděli, že zákony Ora Lamae trestají jako strašný zločin velezrady už jen naslouchání tomu, co káže, a že on se tedy provinil mnohem víc. Na ústí jámy pak přisunuli obrovský plochý kámen a nechali ho ve tmě.

Tehdy poznal, že jeho zkouška teprve začíná. Solkan nechal jeho nepřátele, aby ho svrhli dolů, jen proto, aby se sám mohl opět pozvednout, pokud prokáže, že je vhodným nástrojem Zákona. S tou myšlenkou přijal ponuré kameny svého vězení a začal odříkávat tajemná zaklínání, která byla jeho vyhlášením války silám, jež se odvážily uvěznit jeho moc.

"Dokážu, že se kámen sám zvedne!" přísahal si. "Způsobím, že se sama země pozvedne proti tomu, kdo ji znesvětil!"

Tři dny a tři noci neustával ve svém zařikání, shromažďuje Solkanovu moc do svého strádajícího těla. Jeho vězňatéle mu nedávali jídlo ani vodu, ale on o to nedbal, protože jeho duši teď sytila jiná potrava.

Dokončil poslední zařikání exorcismu, když pocítil, že amulet na jeho prsou žhne a září a celá díra byla pojednou naplněna studeným stříbrným světlem Zákona, které neznalo barvy. Hůl zákona, kterou držel v obou rukou, pulsovala silou tak, že když se jí dotkl kamenné zdi, začala se drolit a rozpadat a uvolňovat mu cestu kupředu a nahoru, k samotnému srdci citadely Ora Lamae - a on vykročil po nově vytvořeném schodišti a začal odřikávat nová, vítězná zařikání, která zněla stále hlasitěji a hlasitěji, jako by se k němu připojil hlas samotného Solkana, a vytvořil tak hymnus Pořádku a Trestu.

Když teď znovu vkročil do chodeb citadely, střetl se s ozbrojenci, vyzbrojenými halapartnami a partyzány, kteří se jej snažili zadržet a svrhnout zpět, ale on zatočil svou holí nad hlavou a z jejich konců vytryskla síla, která zlomila jejich zbraně a rozházela je pod jejich nohama.

"Já jsem Zákon!" zpíval mezi jednotlivými slovy svého děsivého zařikání. "Pokušení se mě nedotklo, vašeň nemá v mém srdci místo! Jsem Zákon a přicházím trestat ve jménu Solkana, přemožitele chaosu a zla!"

Pak se proti němu vrhla armáda podivných stínů - bytostí z jiného světa, stále napůl uvězněných kouzly, které na sebe vzaly vzezření příšer. Ale jejich drápy, tesáky a smrtelně jedovaté ostny mu nemohly ublížit víc než neohrabané zbraně vojáků. Jeho amulet plál bílým ohněm a jeho hůl vířila a oblučné stíny byly strženy vírem vzduchu, který je pohltil.

"Démoni, na tomto místě jste o svou vládu přišli!" zpíval a zalýkal se pýchou nad svou ctí a mocí. "Zlo pominulo! Já jsem Zákon a jemu nemůže nic odolat! Já jsem Zákon a najdu si svou cestu!"

A zatímco Solkan vedl jeho kroky, Florian se dostal do té části Ora Lamae, která byla zařízena pro pána a jeho milenky, kde zdi byly vysoké a pokryté tapisériemi a záclonami a zařízení bylo přehlídkou barev a přepychu.

Ve studeném bílém světle Zákona se barvy i tapisérie rozplynuly, hořící kadidlo se změnilo v zápach. Křišťál se roztříštil a temně rudé víno se rozlilo po podlaze. Komnatami se ozýval křik zuřivého a bezmocného hněvu - ale Florian nic nevnímal, do takové míry dostoupilo jeho vzrušení. Jeho vnitřní hlas hřměl slabikami moci, až se sama země probudila, jak přísahal.

"Solkan! Solkan! Solkan!" provolával se zaníceným a ledovým chladem neochvějného odhodlání.

A když jeho cesta byla u konce a on se rozhlédl kolem sebe, shledal, že se nachází v samotné věži Ora Lamae a stojí na její nejvyšší terase, ze které vyhlížely hlídky běl plachet pirátských lodí na vzdáleném moři. Nyní tu však nebyl nikdo, jen muž zákona se svou mocnou holí, která rozbila srdce démonické moci u dvora Bayarda Solona a zaplavovala dobyté území studeným bílým světlem.

Uslyšel za sebou zvuk a otočil se. Tu spatřil čarodějkou Syrene, klopýtající po valu. Na okamžik si pomyslel, že proti němu chystá poslední úder sil zla, ale neměla v rukou žádnou zbraň ani démonickou sílu v očích. Už nezářila svým nadpřirozeným světlem a ztratila i svůj přirozený půvab mládí spolu se svou padlou slávou.

Byla poražená a bezmocná.

Pohlédl na ni a řekl: "Jen se podívej, co zbylo z tvého pokušení, krásná princezno! Jak ubohý byl tvůj půvab proti silám Zákona! Opravdu sis myslela, že dokážeš probudit hříšnou vašeň ve mně, kterého učil Yasus Fiemme a vedl Solkan? Jen se podívej, jak bezmocné je zlo proti pravdě a pokušení proti pevné duši!"

A když k němu vzhledla, spatřil v jejích očích, že skutečně pochopila, jak pošetilé bylo postavit se proti němu smíchem a sváděním. Viděl, že nyní už zná bolest a utrpení stejně jako rozkoš a ví, co je ve světě silnější a jakou cenu je třeba zaplatit za přepych a rozmařilý život.

Už jej nenazývala hlupákem, ani se nepokoušela vzbudit v něm vašeň svým tělem. Místo toho ho jen prosila o pomoc, žebrala, aby jí zachránil život - ochránil ji před silami, kterým chtěla vládnout.

"Stanu se, čímkoliv budeš chtít, abych byla," řekla. "Budu činit pokání, jaké mi přikážeš. Jenom mne ochraň před pomstou lidí a zlobou démonů, se kterými jsem měla smlouvy. Zachraň mě, teď, když jsi zničil vše, co jsem milovala."

A pak, když se na ni Florian zadíval, padla na kolena a přitiskla si ruce na řadra, jako by se chtěla před něčím skrýt.

Florian na ni shlédl a náhle nedokázal zabránit, aby nad ní nepocítil lítost.

Hůl v jeho ruce pohasla, jako by nebyla nic než obyčejný kus dřeva. Amulet na jeho šíji, který žhnul spravedlivým ohněm, pohasínal, až byl znovu těžký jako mrtvý kámen. A mocná zařikání, která mu zněla v mysli a činila jej víc než pouhým člověkem, pomalu odezněla v plané ozvěně.

Přesto si nemohl pomoci.

Pohlédl na křehkou ženu, která byla čarodějkou Syrene, a znovu uviděl přes její ubohou přítomnost záři toho, čím kdysi byla. Vášně mu nečinila problémy, Yasus Fiemme ho dobře naučil, jaký má být muž Zákona - ale lítost z toho všeho, co způsobil, ovládnout nedokázal. Svádění a pokušení touhy odolal, ale nenaučil se, že na světě jsou i jiná pokušení, která mohou zasáhnout jeho srdce.

Pak poznal, že jeho zkouška, při níž vystavoval svou moc proti moci Ora Lamae, ještě neskončila a přísaha, kterou dal Solkanovi, ještě nebyla splněna a může být porušena.

Otevřel ústa, aby promluvil k zoufalé Syrene a náhle věděl, co říct. Když pak promluvil, proklel sám sebe za každé slovo, které vyslovil: "Neplač, má paní. Možná, že na světě existuje odpuštění, stejně jako v Zákoně."

Zadíval se na západ, aby skryl pocity lámající ledy, které pokrývaly jeho srdce a duši, na kterých Yasus Fiemme pracoval tak dlouho. Pak uviděl něco, co mu vyrazilo dech a naplnilo ho údivem.

Z polí a statků vybíhali lidé se svými koňmi a vozy naloženými majetkem: každý s sebou nesl, co mohl.

Nemířili k věži, ale hnali se na východ, pryč od břehů vzdáleného moře, jako kdyby věděli, že ten, který přišel zavést v

jejich zemi Zákon, mohl selhat. Chtěl na ně zavolat a říct jim, že nemusí prechat, neboť vyčistil město i hrad od zla - ale když otevřel ústa, zjistil, že nemůže mluvit.

A když se znovu podíval na západ, uviděl velké šedé vlny, které se valily, aby pohltily zemi, kterou moře dalo lidem, aby ji užívali.

Přeložil Petr Caha

VLČÍ JEZDCI

Editor David Pringle

Z anglického originálu

WOLF RIDERS

vydaného

GAMES WORKSHOP BOOKS

(A division of GAMES WORKSHOP Ltd.)

vydal

POLARIS

spojené vydavatelství

post box 28, 744 01 Frenštát p.R.

jako svou 4. publikaci,

vydání první.

vytiskla Těšínská tiskárna a.s.

Štefánikova 2, Český Těšín

Cena 41 Kčs

ISBN 80-901292-3-4

98

Error! Style not defined.

101

Error! Style not defined.